

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-30

Косів

«Лисаний Камінь»

2024

ВВК 84. 4 УКР6-5

Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 30 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2024. – 464 с. 16 кол.**

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-30» — ювілейний випуск літературно-музичного альманаху творчих людей Прикарпаття та митців слова з інших регіонів України, а також українців, які живуть і працюють за кордоном: в Англії, Німеччині, Італії, Чехії, Польщі, Іспанії, Португалії. Альманах виходить у світ з липня 2001 року по 2024 рік включно за кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ВВК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2024

© Видавництво "Писаний Камінь", 2024

ПЕРЕДМОВА

З ВІРОЮ У ПЕРЕМОГУ

Сонцеликий жовтень тішить нас усіх своїм другим бабиним літом... І хоч нелегко на душі через тривожні події воєнного часу, бувають і добрі справи, які приносять приємні враження.

Такою доброю новиною для прихильників поетичного слова став вихід у світ 29-го випуску літературно-музичного альманаху "Джерельні дзвони" у видавництві "Писаний камінь" (Косів), завдяки старанням генерального директора Михайла Павлюка та його помічника Віталія Стефурака.

Як завжди, альманах вийшов змістовний, багатожанровий, надзвичайно патріотичний і, звичайно, з ліричними почуттями кожного з авторів, яких у книжці налічується сім десятків (300 примірників, 400 сторінок). Відрадно, що колективне видання митців слова прикарпатського регіону з кожним випуском завжди поповнюється новими іменами, що є показником того, які талановиті українські люди, незважаючи на їх вік чи професію.

В альманасі «Джерельні дзвони» друкують свої твори як домогосподарки, так і викладачі ВНЗ й вчителі, лікарі й художники, священники та емігранти. Одержують зелене світло в літературну творчість і молоді таланти. Багато хто з авторів саме завдяки «Джерельним дзвонам» став відомим у літературних колах, видав свої власні книжки.

Приємно і те, що альманах побачив світ напередодні Дня української писемності і мови, який цього року вперше ми відзначали за новим стилем календаря. Це був гарний подарунок для всіх його учасників і читачів.

В альманасі «Джерельні дзвони» об'єдналися в одну творчу родину постійні автори проекту, а також члени Співки літераторів Коломиї «Суцвіття», літературного об'єднання «Космацький едельвейс», «Березівські літературні посиденьки», які створила ще за життя вчителька і поетеса, рідна сестра відомого українського видавця Івана Малковича — Людмила Малкович, та поети закордоння.

Головною думкою альманаху є найболючіша тема сьогоденного дня — повномасштабна війна путінської росії проти України. Але всі учасники «Джерельних дзвонів» твердо

упевнені в Перемозі українських захисників над рашистськими загарбниками. З вірою у перемогу і з новими творчими ідеями зразу ж після виходу у світ ДД-29розпочалася робота над ювілейним 30-м випуском альманаху.

Нелегкі часи, на превеликий жаль, продовжуються... Війна затягнулася, на що ми зовсім не сподівалися. Та надіємось, віримо і молимося за довгождану Перемогу України над російськими окупантами. Ми не маємо права зневірюватися, втомлюватися від війни, бо війна не втомлюється ні на хвилину. Вона не має ні вихідних, ні відпустки, ні свят чи інших подій, як лиш вбивати і нищити все людське на вільній землі, яка не підкоряється кремлівському монстру, а хоче жити вільно, за законами Божими і суто людськими чинниками.

Всіма силами ми маємо підтримувати нашу героїчну армію, волонтерів і всіх тих, хто сприяє наближенню цієї священної днини, як в новітній історії України, так і в житті кожного з нас. Такою важливою підтримкою сьогодні має і РІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО, яке впливає з душі і серця кожного відданого українця — громадянина і поета до останньої краплиночки свого життя, віри і любові до рідної мови, землі, Батьківщини.

Отож, ювілейний 30-й випуск альманаху «Джерельні дзвони», як і всі попередні його видання, є дзеркалом душі і прагнень всіх тих українців, які вболівають за долю України, української мови і народу. Тримаймося! Все у наших руках і молитвах. Слава Україні! Героям слава!

Засновниця та упорядниця альманаху

Марія Іванівна Боєчко з Ковалівки.

24.01.2024.

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Філолог, викладач Отинійського професійного ліцею енергетичних технологій (ПЛЕТ). Автор кількох поетичних і прозових книжок, зокрема, книжки «Моя горить свіча» про життєвий і творчий шлях народного артиста України Назарія Яремчука. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№30).

ПУСТА ОСЕЛЯ

Скрипучі двері тихо вітер
безперестанно колихає.
Оселя вже давно затихла,
оселі вже давно немає...
Висить фіранка, вітер вільно
її також весь час колише...
Вікно вдень сонечко пригріло,
і цвіт уже пустила вишня,
але що з того? Цвіт зів'яне,
почнуть плоди шпаки клювати,
та людське око не погляне

на спілу вишню. Тільки мати,
яка те дерево садила,
яка уклала в нього душу –
свій спогад сумом оповила,
з усім змиритись зараз мусить.
Пустіє знищена оселя...
Під дахом ластівки тихенько
гніздечко звили. Впала стеля,
було пташатам цим не легко
посеред різних звірів жити,
сім'ю творити і чекати,
що будь-коли тварина дика
захоче ними ласувати.
І таких хат вже тисячами
війна здолала вмить навіки.
За ними спогад не згасає,
не в силі вічно душу гріти.

26.04.2023

РОЗЛУКА ВІЙНОЮ

Та мить, коли лише пів кроку
до її вуст йому лишилось...
Ще тільки мить – відчує подих,
тепло гарячих губ...
І сила,
яка їх тут, в бою, з'єднала,
яка скріпила їх навіки –
умить його кудись забрала,
позалишивши відчай дикий...

Вони ж повинні були разом
війну цю кляту пережити!
Ту форму піксельну відразу
кудись сховати, стерти, злити!
Вони так прагнули у мирі
забути спогад смертних митей.
Знайти у собі трохи сили
усе відкинути, радіти
тією миттю, що з'єднала
обох у парі їх навіки...
...Його вмить слізною обійняла,
почала руки його гріти...
Уже на неї не дивився,
не посміхався їй грайливо,
умить душею віддалився,
умить кудись поділись сили...
Цілує губи — з кров'ю губи!
Цілує очі — мертві очі!
Буде щаслива? Вже не буде!
Не висохатимуть їй очі,
бо тільки він умів спинити
потік той болю і нещастя!
А як тепер без нього жити?
Вже шлях до нього не прокласти...
Між ними було лиш рів кроку,
але насправді ціла вічність.
Цей біль, на жаль, не побороти,
ані прийняти,
ні терпіти....

26.04.2023.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

Колядки в церкві! Божий люд,
мов три царі, ідуть до Нього!
Всі радо моляться, і тут,
у храмі Віри, мов ніколи,
душа радіє, зла нема!
ми ж пам'ятаєм свято Боже
безлюдне в церкві, аж душа
тріпоче в тілі, так не може...
Тому сьогодні людний храм.
Ми йдемо прославляти віру,
щоби Господь Бог нас чекав,
в хвилини смутку і зневіри
ми все ж прийшли, подівся сум,
велике диво зараз Боже,
ті миті відчаю минуть,
і Господь Бог нам допоможе!
Христос Рождається! Усі
«Славім Його!» – скажіть ласкаво!
Дитя хай Вас всіх береже,
в душі народиться розрада!

ВІТАННЯ ОСВІТЯНАМ

Це не професія в житті,
це стиль життя — іти й навчати.
Бо педагоги знають всі,
що педагог — це є батько й мати
усім-усім. Не тільки тим,
хто знає краще. Він же прагне
дітей навчити, щоб вони
уміли, знали. Щоб не марно
знання ті були у ніщо,
знання і мудрість є величні!
У тих знаннях ще є любов,
тому і дар цей фантастичний!
Тому в цей день, в цю мить слова
від учнів линуть вам, рідненькі.
Ви наша гордість, мить добра,
хай вам стурбоване серденько
не знає смутку і образ,
не знає горя і нещастя.
Щоб вогник щастя не загас,
не дав душі умить пропасти.
Уклін вам щирий до землі!
Уклін Директоре ласкавий!
Хай буде радість вам усім,
і перемога у державі!

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність – філолог. Педагог-організатор Коломийського ліцею імені Михайла Грушевського. Авторка кількох поетично-прозових збірок. Племінниця гуцульського Мольфара слова – Тараса Мельничука, гідна продовжувачка його літературних стежин у Княжих росах.

Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№30).

ПАДОЛИСТ

Ось ми і знову зустрілись. Ти підійшов, як завжди, привітався, присів поруч і легко поклав свою руку на моє плече. Такий звичний, рідний, лиш, на жаль, прихильник самотності, смутку, печалі.

Листопаде, я хочу завести з тобою розмову про щастя, про мрію, про радість, навіть про те, чому ми так часто здаємося собі нещасливими, або про те, чому інколи не усвідомлюємо цінність деяких надзвичайно важливих речей. Мій особливий, тільки з тобою хочеться

говорити про все, розпитувати тебе про найпотаємніші твої бажання і ділитися своїм найдорожчим. Ти знаєш, з тобою можна і літати, цілуючи небо, гратися хмаринками, як пелюстками квітів, торкатись сонця і відчувати його безмежну енергію світла.

Я тобі зізнаюся, відкрию невеличку таємницю: я закохана у життя, і це зовсім не важко, адже воно надзвичайно трепетне, почуттєве, вразливе, але водночас і разуче, сильне, витривале. Його хочеться мати постійно, від нього не відведеш очі, затамувавши подих, ми поєднані з ним, жаль, що час на наші почуття відміряний. Але я не сумую, що все так, мені просто ніколи, та й між нами завжди мерехтить посмішка.

Мій осінній, туманний, трішки журливий Падолисте, дякую тобі за розмову, за те, що тишиш своєю присутністю. Дякую за день, за підсумок, за прохолоду, за тишу і любов, даровану життям.

ЛАВСТОРИС

«Може, я колись тебе знав?», — не скаже — подумає він.

Отак може завершуватися чиясь лавсторіс. Це все про гординю й себелюбство, про несправжність, про корисливість й неправильні принципи. Так багато вас таких упереджених й не розуміючих істини життя. Готових віддати перевагу владі й грошам, а не правді й щирості. Ті уста, що виспівували пташиним голосом, спочатку палають драконячим вогнем, а опісля рибою замовкають. Очі, що віддавали світло, ховають себе у

кишеню. Для чого ви одягаєте маски? Чому приховуєте свої справжні наміри? Тут не діє на безсмертність акція. Слова і вчинки не можна відправити в чорний список. Когось можна видалити з друзів чи обмежити доступ, може, й можливо себе перезавантажити, та не вдасться оновити душу. Наше життя набагато коротше, ніж ми думаємо.

«Може, я колись тебе знав...». Так багато подібних лавсторіс.

ЗАСНІГОПАДИЛО...

У листопаді заснігопадило. А ти ще не чекала зими, не була готова до зустрічі із нею. Хоч підсвідомо вже розуміла, що тепло не надовго, і вже пора відчути холод, справжній, зимовий. До останку одягала багряні окуляри, і дивилися через них на все золотом. Поки не зламала власноруч, щоб побачити білі кольори, в цьому допомогла зима, хоч і боляче зробилось від її морозів.

Чиста істина — завжди краще від золотих ілюзій, мальованих фарбами осені, особливо тоді, коли вже добігає час не тільки до дійсності, а й до розуміння, усвідомлення реальності. Моя дівчинко, не бійся холоду! Нічого, що в листопаді заснігопадило. Бійся фальшивого тепла, і більше не одягай золоті окуляри.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка містечка Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Донедавна— вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№30).

* * *

Я тебе ще, Грудню, чуєш, не чекаю,
Хай іще Листопад в мене погостить.
Не допив він філіжанку чаю
В кріслі на терасі... За вікном дощить ...
У плащі картатім і без парасолі
Листя запізнїле з Вітром обривав,
Малював за містом силует тополі,
До кошар за обрїй хмари заганяв.
Втомлений до краю, змерзлий і змарнїлий
З Вечором у парі стали під вікном.
— Чим вас пригостити, гості запізнїлі?
Може, дам від Жовтня яблучне вино?
— Краще чашку чаю із малини з медом,
А вином від Жовтня Грудня почастуй.
І, вмостившись в кріслі, обгорнувсь пледом,
Простягнув картину. — В рамку прилаштуй...
Охолола чашка з недопитим чаєм,
Вечір, позїхнувши, лїг під зорі й спить...

Я тебе ще, Грудню, в гості не чекаю,
Хай іще Листопад в мене погостить.

19.11.2023.

* * *

В цей вечір тихий я собі налию
Бокал червоного французького вина.
— Привіт, старий, — Роялю неквапливо,
— Зіграємо? Бач, Осінь знов сумна.
Лиш, прошу, не ноктюрн, і не сонети.
Захоплень класикою вистачить без нас.
Давай піднімем заспані ролети
І будемо запалювати джаз .

20.11.2023.

* * *

Бува, щось хочеш
МУДРЕ написати,
Та десь
діваються СЛОВА:
Чи то склероз,
Альцгеймер клятий,
Чи то дірява голова?!
Як щось дурне —
Готові фрази!
Безумне легко —
Як трава,
Не треба думати —
Відразу,
Як скрипка, язичок співа.

Та... Що втнув язик,
Вже не вернеться,
Бо СЛОВО,
Знай, не горобець...
То крутиш ним,
Як заманеться,
То й двох не зв'яжеш —
І кінець.
Тягнулась думка —
Й обірвалась,
Неначе нитка у клубку:
Найважливіше
СЛОВО заховалось
Десь в підсвідомості
В кутку.
Найважливіше?!
Що, бувають інші?
Нам треба
Осягнути таїну:
Нехай не всі СЛОВА складаються у вірші,
Та кожне має з них свою ціну.

20.11.2023.

* * *

В крайній вагон
Осіннього експресу
На ходу заскочив
Листопад.
В купе замовив
Чашечку еспресо.

Вояж завершено —
І час у зорепад...
...Здійснив посадку
Лайнер сніжно-
Білий,
Вітри миттєво
Підкотили трап.
Сніжинки —
Стюардеси
Від VIP-персони
Мліли,
А Грудень думав
Лиш про свій стартап...

01.12.2023.

* * *

Зима збудила
Заспані завії.
Зводила замки
Зледенілі заметіль,
Зв'язала зайцям
Загортулі зимовії,
Завітрила —
Замети звідусіль.
Затихла,
Заколисана зірками,
Земля знесилена
Заснула...
Зерно засіяне
Замріяно зітхає —

Зима закутала,
Засипала, задула.

03.12.2023.

* * *

Світанок спіймав сльозу:
— Скільки струменітимеш, сестро?!
Спини сю солону сльоту —
Сонце світить, сутінки скресли.
Стримай слід спелілих снів,
Спорожнілі свої сподівання —
Сповісти смолоскипом слів
Сяйво спраглою споглядання!
Смійся! Скинь самообман —
Страх стелить самотності студінь.
Стверджуй свободи своєї стан!
Сій світла сяючого струмись!

12.12.2023.

НОВИЙ 2024-Й

Новий нанизує на нитку
Намисто неминучості:
Найперш — Надії намистинку,
Незрозумілу Нерішучості.

Навчання, нині надважливе, —
Наступна неодмінно.
Нудьга, Невдячність — неможливо —
Ні! Навідріз! Незмінно!

Натомість, Ніжність неймовірна,
Нескореність, Незламність.
Народу нашого нетлінна
Невтомна Нездоланність.

Найвищі ноти насолоди
Наснить нам нічка ненароком...
Нам намистинки Нагороди
Новий нанизає нівроку!

09.01.2024.

НИТКА ДОЛІ

Нанизана на нитку долі,
Розмотує Людина свій клубок:
Невпевнено чи з поспіхом, поволі...
Чи усвідомлено дається кожен крок?!
Сказати твердо сокровенне слово,
Пліч-о-пліч стати,щоби назавжди,
Розтанути, як сновидіння світанкове,
Щоб тінню непомітно поруч йти.
Іти між скель чи чвакати по тванні,
По черепях ступати до мети,
Чи рятувати світ в ту мить, останню,
Чи гарбати врятовані світи....
На щастя чи на жаль, та вічності не знає —
Коротка-довга — має свій кінець:
Із вузликом останнім серце обриває,
Лишає лиш сліди... Ти встиг?! Чи нанівець?!

14.01.2024.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області. З 1975 року — мешканка сусіднього села Ковалівка. Засновниця, упорядниця і редакторка літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони» (2001-2024) та учасниця всіх його випусків (№1-№30). Педагог, поетеса, членкиня обласної Спілки краєзнавців України і обласної спілки НСЖУ, авторка і упорядниця майже 70 книжок різних жанрів. Лауреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка. Володарка титулу «Українська Мадонна». Учасниця радіoproекту «Унікальна людина» (08.12.2023).

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

Я щаслива, що я українка,
В українськiм родилась селі,
Що й матуся моя — сільська жінка,
Й люба доня, онучки, зяті...
Вся родина моя — українці,
Усі друзі, сусіди...земля,
А ми діти — її ми пагінці,
Українська велика сім'я!
І коріння наше — село —

Мови, пісень, культури криниця,
Україну воно зберегло:
Обряди, звичаї, традиції...
Село — всіх наших основ основа,
Віками цвіт вкраїнський родило,
Духовності й віри Покрова,
Душа України стосила.
А скільки відомих людей
Всьому світу дало село!
Тут родилося безліч ідей,
Бо тут сходить Боже зерно.
Село городян годувало...
Невтомні давало їм руки...
Населяло міста, будувало,
Помагало в години розрухи...
Українське село — невмируще,
Це основа козацького роду.
Україна — вічно живуча:
Українському роду нема переводу!

15.10.2023.

А ВЖЕ ОСІНЬ ПРИЙШЛА...

А вже осінь завітала в мій сад,
У сад КАЗКИ душі і любові...
В сяйві світла золотий листопад
Віртуозно кружляє в природі...
Багрянисто-жовтавії стрічки
Верболозам й берізкам влітає...
Мила осінь, ЗЕМЛІ чарівничка,

Наче ЖІНКА, усе прикрашає...
Владарює на кожному кроці —
Її ТАЙНА для нас незбагненна...
Наче літо, була в цьому році,
Така ніжна і благословенна...
Кожна осінь — велика ЗАГАДКА —
Це і СОНЦЕ, й сирі холоди...
Та для нас усіх осінь, як кладка,
Що веде у зимові сади...

22.10.2023.

НЕЗНАЙОМОМУ ПОЕТУ...

Мій поете незнайомий,
Скільки в Тебе є любові!
Хоч мені Ти невідомий,
Я з Тобою в кожному слові!
Всі Твої вірші читаю,
В кожному з них палке кохання...
Хоч у них, я добре знаю,
Не мені Твоє признання...

А так хочеться почути,
Щоби Ти й мені сказав:
«Як без Тебе мені бути?
Все життя тебе кохав!
Хочу бути я з тобою
В дні щасливі й милі ночі,
Поринати з головою
У твої кохані очі...».

В мріях я Тебе цілую,
Незнайомий мій поете,
У душі щодня малюю
Чарівні Твої сюжети...
Осінь золотом сипнула
В самотній серця світ...
І на вірш цей надихнула
На крилі своїм в політ...

10.10.2023.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Яке коротке слово «ЩАСТЯ»,
А як багато означає!
Не всім його знайти вдасться,
Хоч кожен з нас його бажає.
А як ми щастя розумієм?
Як бачимо його в житті?
Чи зберегти його зумієм,
Коли зустрінемо на путі?
Зустріти щастя не так легко
І в кожного воно є різне...
У когось, наче літо тепле,
А в когось, наче осінь пізня...
Усім жінкам так треба мало:
Плече кохане і сім'я,
Щоб серце ніжно теж кохало
В любові вічній, мов ріка...
Жінок кохайте, бережіть,

Нехай їх щастя б'є фонтаном,
Щодня «ЛЮБЛЮ» їм говоріть,
Нехай відчують, що кохані.

18.10.202

ПЕРОМ ДУШІ

Відлетіли вже вЄсни з лелеками
І роки жовтокосої осені...
Вже й холодна зима недалеко,
Й наші скроні сніжком припорОшені.
Та не страшно у часі ступати,
Коли йдеш ти не сам по життю,
Якщо маєш кого ти кохати,
З ним пройдеш і колючу стерню...
Тоді шлях весь казковим здається,
Легше труднощі всі побороти,
Бо на миле плече обіпрешся,
Вдвох долаєте всі повороти...
А коли хтось один у житті
Самотужки шляхи всі долає,
Наче тінь, він блукає в росі,
Яка вранці під сонцем зникає...
Він не бачить цієї краси,
Не зігрітий жагою кохання...
Лиш любов додає нам снаги,
Як у юні роки, так в останні...

03.10.2023.

У КОЖНОГО МІСІЯ СВОЯ

Нелегкі настали часи... Все розставила на свої місця неочікувана ніким із нас війна... Вона наочно показала, хто є хто. Хто є другом, а хто є запеклим ворогом, підлим зрадником, продажною сволотою...

Показала війна, на що здатні й істинні українці, які готові віддати своє життя за рідну землю, незалежну Україну і всі її цінності: святу віру, мову, національну ідею... Якщо коротко — за Україну в Україні!

Бог створив людину для Добра, Миру і Любові. Він кожного з нас наділив даром — місією, яку ми з честю повинні виконувати впродовж усього свого життя. На жаль, багато-хто закопав їх у землю, як один з робітників із притчі... Хтось свою місію продав за гроші... Хтось втопив у вині і наркотиках... Хтось байдуже змарнував час у лінощах і розвагах... А життя не стоїть на місці. І починає кожен те, що посіяв...

Слава Богу, українська нація не втратила своє лице, своє віковічне прагнення до волі, незалежності, зберегла свою ідентичність, мову, пісні, народні звичаї, традиції, культуру... Ми маємо за що боротися нині з «братами у вовчій шкурі» і переможемо! Обов'язково! Якщо кожний буде чесно виконувати свою місію на землі, творити, берегти Україну в Україні... І — в усьому світі! Отож, дорогі українці, разом до Перемоги! Слава Україні! Героям слава!

* * *

У кожного в цьому житті
Є місія тільки своя:
Служити народу й землі,
Допоки є серцебиття.
Судилось одним у боях
Відважно за волю стояти,
А іншим всі дні й по ночах
Героям підмогу збирати...
У школах під звуки сирен
Дітвора в науках мандрує,
В окопах сирих зі шприцем
Життя хтось солдатам рятує...
Хтось ліпить смачні пироги,
ПампУшки, крученики смажить...
— Не взяти вам нас, вороги!
Нам воля за все більше важить!
Капелани Слово Пророче
Підносять в молИтвах за мир...
В полях комбайнери до ночі
Збирають зерно вздовж і вшир...
Хтось пише й друкує книжки,
Державну утверджує мову,
Щоб «русскова міра» царьки
Забули у край наш дорогу!
Ще б можна багато сказати
Про місію нашу в житті,
Лиш чесно б її нам сповняти,
Не зрадити Божій меті!

30.10.2023.

МУЗА ЄДНАЄ...

Єднає Муза в своїм колі
Людей вже сивих й молодих...
Бо всі кохаються у мові,
В словах, з дитинства дорогих...
У пісні маминій з колиски,
В колядках, святах, молитвах...
Де слово рідне з серця лється,
Що народилося в віках...
Єднає Муза одностумців,
Як в боротьбі, так у житті,
І все, що є у них на думці,
Вони змальовують в вірші...
А вірш до вірша поєднати,
І вийде книжка про життя...
Плоди в ній буде пожинати
Нащадків зміна молода...

23.12.2023.

Я ЩИРО ВІРЮ У ЛЮБОВ

Я щиро вірю у Любов,
Яка нам світ цей сотворила,
Щоб кожен з нас землею йшов...
Добро для ближнього творили...

Я щиро вірю у Любов,
Святу, родинну, незамінну...

Дай, Боже, щоб її знайшов
В житті з нас кожний неодмінно...

Я щиро вірю у Любов,
Яку дарують мені друзі,
Без всяких послуг і умов,
А просто вірять, як подрузі...

Я щиро вірю у Любов,
Яка веде до ПЕРЕМОГИ,
Народ мій звільнить від оков,
Відкриє в світ усі дороги...

Я щиро вірю у Любов,
Яка нам щастя принесе,
Немов весна, розквітне знов,
До миру всіх нас приведе!

Я щиро вірю у Любов,
Тоді закінчиться війна...
Не буде ворог бити знов...
Без неї зла його душа...

Я щиро вірю у Любов,
Народну, вірну, не зрадливу!
Тоді побачимо ми знов
Вкраїну вільну і єдину!

01.01.2024.

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 16.07.1961 року в селі Цуцулін Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Музикант, поет-пісняр. Понад 40 років працював у культурно-освітній сфері керівником хору та вчителем музики. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№30).

УСІ МИ ГРІШНІ

Усі ми грішні, кожен знає,
Нам Бог життя одне дає.
Той важко шлях свій подолає,
Хто помилок не визнає.
Давно у світі повелося,
Сказано ще в прадавні дні:
«Тоді лиш виросте колосся,
Як буде істина в зерні».
Живи... учись... трудись... старайся,
Не марнуй Богом дані дні,
Жити в брехні не намагайся,
Бо все життя будеш на дні.
Тоді Господь нам допоможе
Стати на справедливий шлях,
Коли поступки будуть гожі
І милосердя у серцях!

13.10.2023.

* * *

Збирається жовтень в далеку дорогу,
А вітер руйнує цю ніжну красу.
А тут листопад вже спішить на підмогу
І листям встеляє дорогу йому.
Нам довго прийдеться чекати на нього...
Хтозна, чи діждем другу осінь усі...
Будем молитись до Бога Святого,
Щоб Він нам продовжив життя на землі.
Зупини, Святий Боже, убивць сатани,
Щоби не вбивали вже мирних людей.
Хай згинуть навіки з землі вже вони,
Щоб більше ніколи не було війни.
Хай голуби миру у небі літають,
Спаси, Боже, Землю святу, збережи.
Пробач вже нас грішних, Тебе всі благають,
Спаси Україну, їй волю пошли.

30.10.2023.

ТОБОЮ, МАТІНКО, ГОРДЖУСЬ

Я до калини ніжно притулюсь,
Люблю всім серцем мою Україну!
Тобою завжди, Матінко, горджусь,
Любити буду вірно до загину!
Моя душа — калинова сопілка,
Співає й плаче з ненькою завжди.
Тріпоче серце, мов на вітрі гілка,
Молюсь до Бога: «Україну збережи!

Хай більш не плаче Матінка єдина,
Сохрани, Боже, дочок і синів.
Хай квітне в мирі навесні калина
І в нас уже не буде ворогів».
А я найкращу пісню заспіваю,
Цвітом калини душу звеселю,
Бо Україну серцем я кохаю,
Рідну калину дуже я люблю.

15.10.2023.

* * *

Тихим ранком ідеш по знайомій стежині
І не думаєш тільки про сіру буденність:
Ти поглянь тільки вверх, а там небеса сині
І закоханий клен у осінню богемність.
Свіжим дихаєш ранком і все забуваєш,
Лиш на хвильку пристань, подивись навкруги
І тоді ти інакше реальність сприймаєш.
Сходить сонечко раннє, радій і живи.
Бог створив ці щедроти лише для добра:
Щоб ми жили, раділи і множили щастя!
Та, на жаль, в цьому всесвіті є сатана,
Який людям лише проорокує нещастя.
Але більше у світі добра, аніж зла,
І існують для правди ще Божі закони!
І вкінці переможе все правда Свята,
І впаде сатана справедливому Богу під ноги!

26.10.2023.

* * *

Пішов у гості до берізок,
А там вже осінь золота:
Жовтень їм листячко фарбує,
А вітер коси розвіва.
Вже висохли й пожовкли трави,
Тепла пора вже догора.
Пливуть по небу сірі хмари,
Осіннє сонце вигляда.
Хотів забутись й порадіти,
Та в душі смуток все одно...
Гинуть в боях українські діти —
Вбиває нас рашистське зло!
Скільки могил вже в Україні...
А там лежить найкращий цвіт.
Згорьовані батьки, руїни,
А плач сиріт бачить весь світ.
Я вірю, зможем подолати
Оце страшне і дике зло,
Як Світ буде допомагати
Й Господь візьме нас під Крило.

02.10.2023.

Я ІДУ ЛИСТОПАДОМ

Я іду листопадом по рідній стежині,
А під ноги кружляє уже листя сухе.
Нині небо сумне у моїй Україні,
Бо скажений сусід її нищить і рве.

Я живу тут з дитинства, тут моя рідна хата:
Я люблю Україну — це святиня моя!
Чому лізеш сюди, сатана ти проклятий?
Уже стогне від тебе українська земля!
Я не був в твоїм краю, там нема в мене брата,
Я не хочу дивитись на твої болота.
Чом катуєш цю землю, сатано ти проклятий?
Це є Богом нам дана споконвіків земля!
Ти не знав прокажений, що ми будем стояти
За цю землю, за матір, ляжете тут кістьми!
І тебе ми поборемо — знищимо, кате,
А моя Україна буде завжди цвісти!

12.11.2023.

* * *

Це всього лише листопад —
Природа переходить в відпочинок,
Закінчується її хід-парад:
Весна і літо, й осені ужинок.
Легенько листя падає додолу,
Так тихо і ледь чутно шелестить,
А я спостерігаю... Слава Богу,
Що допоміг мені ще один рік прожити.
Кажуть, що я романтик, може й так,
Люблю життя я, людоньки, їй Богу,
Люблю природу і вже я у літах,
Добрих людей люблю й свою дорогу.

11.11.2023.

* * *

Якась неправильна зима —
Нема ні снігу, ні морозу.
Неначе днина золота,
А хмари й небо у тривозі.
Здіймає вітер ввись траву,
Несе у даль опале листя...
Земля кричить: «Ні! Я живу
Сьогодні з вами, не колишня.
Ви тільки не паліть траву,
Бо вітер полум'я роздує,
І мешканці мої помруть,
Бо дехто спить, мене не чує».
Та люди підлі ще в нас є...
Байдужа їм наша земля,
Такий спасає лиш своє...
І в нього совісті нема.

03.01.2024.

* * *

Відстань від України, проклята русня!
Ніколи вашою не буде ця свята земля!
Вона полита кров'ю Українців,
А ви вже впились нею аж по вінця.
Тут буде вічно жити дух свободи!
Україна не для вас, болотні зброди.
На цій землі від крові маки розцвітають,
А Українці вас назавжди проклинають!
Ви своїм життям заплатите за наші сльози,
На вас впадуть з небес смертельні грози!

За вбивста не простять вас ні батьки, ні діти!
В смолі гарячій будете кипіти!
Не буде в вас майбутнього ніколи!
Тут ваших трупів виростають гори!
Тупий, дебільний, прокажений народ!
Ви нелюди бездушні, болотний зброд!

04.01.2024.

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломиї. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, громадська діячка. Авторка десяти книжок: духовних, дитячих, поетичних. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7-№30).

ВІРШ-ПРИСВЯТА

Для Шульги Яни Йосипівни

Згадую своє дитинство в Коломиї рідній
Й молоденьку тьотю Яну в квартирі сусідній,
І сусідські посиденьки у дворі нерідко,
І поїздки на природу у Лісну Слобідку.
Як я з братом моїм Славком,
Вашим Ґеньом й Штефком
Проводили на подвір'ї дитинство далеке.
Тепер, дякувати Богу, усі тьоті й дяді
Стали панями й панами й дуже цьому раді!
Тож сьогодні, пані Яно, щиро Вас вінчую
І вітаю всю родину, котра теж святкує
90 Ваших років в сімейному колі.
Я ж бажаю Вам здоров'я і дякую долі,
Що з такою людиною вдалося зустрітись,
Котра вміє своїм теплом у житті ділитись.

Дякую також за те, що в важку хвилину
Ви підтримали мене, як рідну дитину.
Тож бажаю благ усіх, котрі є у світі,
І хай тішать Вас ще довго онуки і діти!

15.11.2023.

* * *

Найбільша цінність — це життя людини,
Немає в ньому непотрібної хвилини.
Подій немає неприйнятних і даремних,
І, хоч буває часом важко, болісно чи щемно —
Трапляється лиш те, що витримати є можливість.
Отож, ввімкнути треба і бажання,
і активність, і сміливість,
Адже байдужість, очікування, бездіяльність
Осліплюють, руйнують і заводять в крайність.
Події шанс дають, аби себе пізнати.
Щоб досвід був, собі потрібно дозвіл дати,
І жити так, як відчуває серце власне.
Я вірила і вірю: життя завжди прекрасне!

* * *

Я відчуваю так, як тільки я,
Не хочу радити, чи просто наставляти,
Адже не факт, що пісня солов'я
Однаково для всіх буде звучати.
Моя любов належить лиш мені,
І я її приймаю усім серцем,
Приймаю з радістю свої звичайні дні,
Наповнюю їх світлом, мов відерце.

Хоч друзі є, якось ніяк без них —
Вони мене з пів слова розуміють,
А наші зустрічі — просте свято для всіх,
І ми постійно любимо і мрієм!

18.10. 2023.

* * *

Закружляв пожовкле листя вітерець в саду,
Наче в казці, по стежині я м'якій іду.
Непомітно прийшла осінь, смуток принесла,
Та на серці чомусь досі виграє весна.
Осінь, осінь, тебе прошу, забери печаль!
Разом з листям золотистим полечу у даль.
У казковому таночку забуваю все,
А кохання, наче вихор, смуток віднесе.
Чарівна пора осіння, як завжди, прийшла,
І мелодії весільні линуть із села.
Щедра осінь не шкодує запашних плодів,
Щоб щасливі і багаті були молоді.
Я не можу не любити осінь золоту,
Листя різнокольорове ловлю нальоту.
Чути голоси здалека, чути спів і сміх,
Закружляв барвистий вихор біля моїх ніг.

* * *

Добро і зло існують недаремно
І часто на душі, коли буває щемно
Від кількості і якості подій,
Думки, немов спресовані в сувій,

Котрий розмотувати, може, й недоречно,
Адже здоровий глузд в назрілу суперечку
Мав би свої вносити корективи!
А зло, впираючись у банківські активи,
Руйнує і краде без жодного сумління!
Керують гроші, щоб впали на коліна
І стали добровільними рабами
Усі, котрі бояться руйнувати клани.
Пора уже своїх царьків місцевих, недолугих
Поставити на місце за зраду, за наругу!
Пора їм нагадати, що лише народ
Здатен терпіти і здатен скинути з висот
Усіх злодіїв-олігархів, що так розперезались!
Зло обросло корінням, бо ми це дозволяли!
А корчувати треба швидше украдену ділянку —
Спочатку біля себе і далі до останку:
Коріння й корінці, щоб пАгони уже не вилізали.
Зростає швидко зло. Зла не буває мало!

* * *

Кожен день, немов останній, зустрічаю я
І постійно відчуваю крила журавля.
Твердо знаю, що у всьому вибір тільки мій,
Вдячна Богу, що пізнала у польоті мрій
Щастя, радість, любов світу, всі примхи життя.
Маю досвід, безперечно, нема каюття.
Можу собі дозволяти забаганки всі.
Також можу не зважати на язики злі,
Бо в моєму розумінні вибір завжди є.

А досягнення найбільше — знайти те, своє,
Котре іншим не руйнує плани і буття,
Не нав'язує завдання за чиєсь життя.
Все складається, звичайно, з фактів і подій.
Я ж у цьому розмаїтті роблю вибір свій!

* * *

Спогади — минуле, котрого вже нема.
Чи було в ньому світло, чи болісна п'ятьма?
Прості події, життєве повсякдення,
Мов титри в пам'яті вразливі, щемні,
Далекі відчуття, відлуння незабутні...
Були, але пройшли. Пояснення відсутні.
Лише в уяві оживають знов. Приходять і зникають.
Ці спогади такі насичені і їм немає краю,
Та пам'ять має здатність зберегти події,
Нагадуючи про можливі нездійсненні мрії
І миті, котрі хотілось зупинити.
Згадати можна все... Але не повторити.

* * *

Слова красиві такі п'янкi й солодкі —
Це, мов чарівний, неймовірний дотик
До струн сердечних ангельської арфи,
Що розсипає неймовірні барви.
Вони засліплюють і розум присипляють,
І розливається любов без меж і краю.
Вона здається правдивою такою...

Та все, що стелиться красиво, не дає спокою.
Слова ж правдиві — не такі ефектні.
За правдою не треба йти далеко.
Правда красивою буває не завжди,
Але від неї нікому не втекти!

* * *

В житті, на жаль, без сліз не обійтись.
Гартує біль, дає піднятись ввись.
Все несподіване, пекуче і раптове
Приходить у життя не випадково.
І зраджують, аби звільнити нам дорогу,
Аби позбавити від смутку і тривоги.
Завіса відкривається, коли є віра в себе,
Коли є усвідомлення, що саме мені треба.
Хто хоче, той знаходить себе скрізь.
Жодна людина не вартує моїх сліз.
А хто вартує, той приймає мою волю
І не заставить плакати ніколи.

* * *

Кажуть, що життя завжди несправедливе,
І часто, хто рівненько стелить, то виходить криво.
Буває день яскравий, сонячний, безхмарний
Гроза раптом затьмарює, і плани стали марні.
Всього не передбачити, але народ планує.
І дуже задоволених раптово хитро «взують».
Хтось дуже насміхається, бо добре «обріс пір'ям»,

Та раптом опиняється в облізлій, брудній шкірі.
Важкою була й доля «гідкого каченяти»,
Та стало воно лебедем — навчилося літати!
Світанок зустрічаю я і день приймаю радо,
Даруються постійно нам усі мирські принади.
Приймаю їх я з радістю і дякую безмежно.
Від вибору щоденного людське життя залежить.
Тому я не бажаю зла нікому і ніколи —
Людина не повинна втручатись в чужу долю.
Комусь життя насичене, комусь несправедливе,
Та Богом людство створене, щоб всі були щасливі!

* * *

У кожного життя лише своє
І, щоб дізнатись, що у ньому є,
Його потрібно просто проживати,
Адже життя є безперечним фактом
Того, що це єдина власність,
Котра приносити повинна радість.
Людина — це творіння Бога геніальне!
Тому я не зважаю на чужі повчальні
Пояснення, або надумані трактати правил.
Щодня керую своїм власним балом.
І ще ні разу не зустріла гірших, кращих,
Адже з собою розібратися найважче!
А те, що миготить перед очима,
Лише підказки, або відволікаюча причина,
Щоб час дорогоцінний, лише мій,
Пішов даремно на піар чужий.

Ніхто не гірший і не кращий, я гадаю!
Своє життя з любов'ю просто проживаю.

* * *

Приходить мить народження людини.
Потім секунди, хвилини і години
Щодня минають просто не просто,
Збирають миті божественного росту:
Часом буденні, надзвичайні чи щасливі,
Та зупинити жодну неможливо.
Щасливу мить враз відчуваю, звісно.
Життя любити не буває пізно.
Вже не звикаю, все з радістю приймаю,
Принади світу для себе відкриваю.
А щоб події склалися чудово,
Я миті відпускаю. В житті все тимчасово!

ВАСИЛИШИН-ПІСАК ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Підприємниця. Майстриня української вишивки та крою і шиття. Поетеса. Гостя програми «Криниця слова» на радіо «Дзвони» (13.01.2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№30).

* * *

Достигає літо у суничнім полі,
Все чимдуж до сонця хилить трудодні,
В молоді покоси трави йдуть поволі,
Не допивши крапель із долонь землі.
Достигає літо у бджолиних сотах,
Вже пора политись золотим медам,
На тендітних крилах півжиття в польотах,
Щоб солодкий спогад залишити нам.
Достигає літо у густому житі,
Босими ногами йде по царині,
Теплі дні у спогад ще не перелиті,
Їм бронює червень місце на землі.

Червень 2023р.

* * *

Стелить строкату ряднину
Літо в кленОвій колиці,
Днів відійшло половину,
Час не тупцює на місці.
Зиркає оком в минуле,
Що виграє в павутинні,
Ночі потроху підбули,
Дні ще в рудім ластовинні.
Сохне під стріхою м'ята,
Пучки запашного рум'янку,
Чекає городина свята
В поливаній мисці на ганку.
Під плотом солодка малина,
В поділку вже білі наливи,
Поволі дійде садовина
Під струменем літньої зливи.
Ще сонце високо над пругом,
Під вечір ще тепла долівка,
Витає високо над лугом
Спекотного літа маківка.

Липень 2023р.

* * *

Перелистує липень щоденник
І вже спогадом літня пора,
Лиш війна, цей жахливий іменник,
Досі болем на вістрі пера.
Заколисую літо світанки,
Їх щоденні стривожені сні,

Крешуть землю непрохані танки
Ще з тієї сумної весни.
Перелистує літо щоденник
І карбує нові імена,
Лиш війна, цей жахливий іменник,
Скільки доль ще погубить, хтозна?
Скільки мрій спопелить на світанні?
Ляже смутком в чийось сивину,
Боже, вислухай наші благання,
Відвертай цю жахливу війну.

Липень 2023р.

* * *

Літо поволі тліє,
День віддає хвилини,
Збанок з теплом міліє,
Час позолотою плине.
Вже проросли на півсвіта
Мальви єством в небозводі,
Скільки там того літа?
Часто кажуть в народі.
Стільки, щоб зЕрна Божі
Знов проросли хлібами,
Стільки, щоб люди гожі
Гріли своїми серцями.
Літо вже буде в мріях,
Спогадом на світлинах,
Бринить сльозою на віях,
Квітне надія в жоржинах.

Серпень 2023р.

* * *

Перша легка прохолода,
Свіжістю дихає ранок,
Тримає ще тепла погода
Відчинені двері на ганок.
Дедалі поблискують роси
Лелітками між споришами,
Де вчора дзвеніли ще коси,
Багріють нові панорами.
Бархатно квітнуть жоржини,
Тішать цілі покоління,
Як же спинити хвилини
В час золотого цвітіння?
Земля набуває окраси,
Тільки блакитна просинь.
Взула нові обцаси
Володарка світу — осінь.

Вересень 2023р.

* * *

Осінь іде бентежно
В статус поважної пані,
Схопила літа й обережно
Сповила в терпкому тумані.
Ранок гірчить у каві,
Погляд застиг в жоржинах,
Світ в золотій оправі,
Зрілість вікує в хвилинах.
В сувої набутих років
Ворушиться пам'ять сива,

У ритмі неспішних кроків
Вона все одно красива.
Сяє руде ластовиння,
Буси багряно-червоні,
Тільки легке павутиння
Сріблом лягло на скроні.
Інеєм взялися коси,
Смуток ховають в хустину,
Вже прихопились роси
На стежці її часоплину.

Жовтень 2023р.

* * *

Усьому завжди є початок,
Усьому колись є кінець,
Життя не бере завдаток,
Зводить його нанівець.
Спішиш в круговерті буднів,
Ідеш лабіринтом доріг,
В тенетах брудних облуднів
Не маєш права на гріх.
Візьми з собою півслова
І жменю втішних новин,
Хай буде тепла розмова,
Щоб аж до самих глибин.
Коли на осколки серце
І все пішло шкереберть,
Не здайся в кривавім герці —
Життя переможе смерть.

Грудень 2023.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 29.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет, член НСПУ та НСЖУ. Лавреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та гумориста Павла Добрянського. Переможець обласного конкурсу «Краща книга Прикарпаття-2022». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№19-№30).

* * *

Колись оті, що прийдуть після мене
На землю древню, в осяйні світи –
Задумаються, чом листок зелений,
Чому бузок не може не цвісти?
Чом ластівка в стаєнці в'є гніздечко,
Де дух предвічний зілля й молока?
Чому мурашка, із малим сердечком,
Така велична, сильна і прудка?
Чому звірята – хижі й травоїди
Живуть у лісі в згоді без війни?
Чому пінгвіни в Африку не їдуть,
А в Антарктиду не їдуть слони?
Чому у морі риби косяками?
Чому дельфіни линуть до людей?

Чому будують віри й честі храми
На скелі без любові та ідей?
Чому, чому? Спитати б у Пророка,
А, може, відповідь знайду я сам,
Бо все, що на землі уздріло око,
Підвладне лише Божим небесам.
Під їх покровом мати і дитина,
Світання у намисті із роси.
Під їх покровом доля України,
Й печалі і кохання голоси.

11.11.2023.

* * *

То не твоя вина, що біль
Мене так довго вже не відпускає.
У снах тебе до серця пригортаю
І п'ю з очей сльози студену сіль.
А на світанку гіркуватість кави
Вливає в жили наркотичний хміль.
І відчуваю силу й міць – покіль
Дарує небо сонячні октави.
Нехай з дерев спадає жовтий лист
І в'януть хризантеми на морозі.
До тебе йду по зоряній дорозі,
А вслід лунає вітровію свист.
Спішу у світ, де небо із землею
Стрічаються на відстані руки.
Де світиш ти крізь відстані й роки
Холодною й безмовною зорею...

То не твоя вина, що в самоті
П'ю полинову каву із горнятка.
Життя людини – неземна загадка,
Яку придумали на небесах святі.

09.11.2023.

* * *

Якби зумів я осені дощі
Зафарбувати в кольори весняні
Й замкнути сіре небо на ключі
І відчинити з сонцем на світанні.
Хай котиться по низьких небесах
Світило із вдовиної світлиці.
Тримаю ключ від неба у руках,
Немов перо чарівної жар-птиці.
Я не мольфар, не чародій з казок,
Та відчуваю біоритми світу.
І пульс землі, і долі кожен крок
Душею й серцем зможу зрозуміти.
Але не в силі осені журбу
Зафарбувати в кольори весняні,
Та доки дихаю і мрію, і живу,
Буду хмеліти від зела кохання.

07.11.2023.

* * *

Сканує пам'ять образки-химери,
Малює пам'ять віртуальний світ,
В якому навіть нереальні двері,
З яких я вийшов у реальний світ.
До тих дверей не вернешся ніколи,
Не розсекретиш кодовий замок,
Там дзвоником десь кличе рідна школа
На вересневий сонячний урок.
Там трави-медоноси у долині,
Туман плекає сивим молоком,
Там її очі незрадливі сині,
Що мою душу брали у полон.
Сканує пам'ять віртуальне вчора,
Де ще батьки молодші, аніж я,
Де засвітилася колись на видноколі
Моєї долі вранішня зоря.

07.11.2023.

* * *

Миттевість – сестра вічності струмить,
Немов сухий пісок по через пальці.
Ну що таке одна коротка мить,
Немов одне зернятко, що на вальцях.
Не змелеш з неї на пиріг муки,
Не вийде на весілля короваю,
Але й русло бурхливої ріки
Краплиночки води складають.
А кожна мить, мов сонячні вінки,
Як китиці червоніна калині.

Вони сплітаються в століття і роки
У долю світу й кожної людини...
Миттевість – сестра вічності струмить,
Б'є в береги, ламає застороги.
Ну що таке в житті коротка мить,
Та не позичиш навіть мить в нікого.

01.11.2023.

* * *

Не бував ніколи у Сахарі
Й на сафарі не стріляв з рушниць,
Та у Карпатах, де живуть мольфари,
Пив джерельну воду із криниць.
Не хитався на горбі верблюда,
Мов на кораблі, десь у пісках,
Та у світі, де поважні люди,
Лиш до світла вибирав свій шлях.
Де ще вишні, наче у вельоні,
Десь пливуть у сонячний вояж,
Й сиві хмари, як казкові коні,
Линуть в далеч без сідла й упряж.
Я люблю сей світ і кожну днину,
Де дитячий безтурботний сміх,
Та щасливу усмішку людини
Й поля нерозораний обліг.
І не прагну всіх пісків пустелі
Ні скарбів халіфів й королів,
Бо хмелію в солов'їних трелях
На своїй прабатьківські землі!

20.10.2023.

* * *

Багряним шляхом лине листопад,
На коромислі неба зоряниці.
Пантрує пильно місяць-верхогляд
Свої ще не утрачені позиції.
В задумі йду через осінній сад,
Збираю жовте листя, мов дукати,
І ще не вірю, що сей листопад
Колись мене не зможе привітати.
А з неба будуть падати зірки,
Такі холодні, як сльотава плюта.
Спитаю в осені: «Хто я такий?»,
Бо до сих пір не можу ще збагнути.
Зоряний легінь, чи земний хробак,
Весняний подих, чи холодні роси?
Шукаю в небі свій Чумацький шлях,
До діви-осені волаю безголосо.
А над землею лине листопад,
Спішу за ним у зоряну мандрівку,
Молюся, щоб зозуля-адвокат
Ще накувала мені долі й віку.

02.11.2023.

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжині Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Член обласного літературного товариства «ОБ'ЄДНАНІ СЛОВОМ». Член Товариства письменників і журналістів імені Івана Франка та учасник літературно-музичного альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» з 2016 (№16-№30). Задіяний в проєкті «ПАЛІТРА МУЗ» при газеті «Вільний голос». Друкувався в Коломийському журналі «ЛІТЕРАТУРНА КОЛОМИЯ» та у Вижницькому журналі «НІМЧИЧ». Герой телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (07.09.2023).

* * *

В часи живемо темні,
Де світло дивиною,
Коли брехня панує
Над правдою святою,
А наймудріше слово
Сховалося в мовчання.
Та вірю я і знаю —
Прийде нове світання!

В часи живемо смУтні,
Де віра — справжнє диво,
І в храмах златоверхих
Засіли юродиві,
Ховаючи під рясами

Чужих спецслужб погони,
Та час прийде, я знаю,
Ми їх навек прогоним!

В часи живемо грізні,
Де мир — то справжнє чудо,
І ворог віковичний
Стріляє звідусюди.
Ми вірим в перемогу
Та нашому солдату,
Цей день прийде. Я знаю!
І буде справжнє свято...

29.04.2023.

* * *

Промайнуло життя кульбабою:
Проросло, зацвіло, полетіло –
Несміливо, яскраво і легко
Десь у безвість. Так ніби й не жили.

Промайнуло життя кульбабою:
То зелене, то жовте, безбарвне,
З білим проблиском в небо синє,
Повернутись назад уже марно.

Промайнуло життя кульбабою:
То так виразно, а то ховаючись
Від життєвого вітру поривів,
Ніби долю минути стараючись.

Промайнуло життя кульбабою:
То ширяючи, а то прибите
Від тих сліз, що з очей щоденно –
То прожито, а те пережито.

Вже змінилися мрії згадкою
І те смутком, що було звабою.
Проросло, відцвіло, полетіло –
Промайнуло життя кульбабою...

03.09.2023.

* * *

Вже зовсім инчий світ.
Сей світ утратив душу.
А ілюзорність скрізь
Змінила все живе.
Кричу я криком,
Я сказати мушу,
Таке ж бо існування
Надвоє душу рве.

Вже зовсім инчий світ.
Пропали в нім обличчя.
Втупившись у екрани,
Весь люд у прірву йде
І лагідної більше
Немає в нім розмови,
Кричу в юрбу інертну:
«Людино, де ти, де?!»

Вже зовсім инчий світ.
Пропали в нім закони.
Панує тут не правда –
Брехня одіта в гріш.
Мудрець голий і босий
Скитається по світу,
Бо лицемір в світлиці
Словесний точить ніж.

Волаю від безсилля
Достукатись до когось,
Бо не сприймає слова
Людський вже більше рід,
В комп'ютерній реальності
Століть вмира основа.
Цей світ стає бездушним.
Се зовсім инчий світ.

12.05.2023.

* * *

Ми віримо у казку —
Десь сліпо й безрозсудно,
Тому і одиноко,
Там, де завжди є людно.
Ховаємо сльозинки
За усмішки забрало
Тоді, коли у спину
Нове встромилось жало.

Ми віримо у казку —
Наївно, наче діти,
Тому так ниє серце
Та не стають боліти,
Минулих всіх помилок,
Гіркі уроки-рани
І десь втрачаєм віру
У щастя. Зовсім рано.

Ненавчені уроками
Мчимо ми без зупинки,
Тому буває часом,
Проскакуєм сходинки,
Де радісно і затишно
Й життя дарує ласку,
Збагнувши вже запізно —
То була наша казка...

05.05.2023.

* * *

Тихий-тихий вечір
Вдома завжди краще.
Тільки світлі мрії,
А все інше нащо.
Небо іще синє,
Наче Твої очі,
Я б в них утопився,
Знаєш, би охоче.
Щось шепоче вітер
Молодій калині,

Ну а я щасливий,
Долі тій, що нині.
Розірвала врешті,
Неземну ту муку,
Ту, що так підступно
Нас ввела в розлуку.
День поволі гасне,
Наша зустріч ближче,
Кров, та, що скипіла,
В грудях вже не свище.
Висихають сльози
І гірке зітхання,
Шириться пташками
Пісня про кохання.
Хмарками десь смуток
Вже у безвість кане
Й наче замовляння,
Мій привіт, кохана...

14.07.2023.

* * *

Тут трави ранком
Пахнуть так медами,
Кружля повсюди
Їхній аромат,
Пташки співають,
І радіють люди,
Так, ніби без війни,
Так, мов би без гармат.
Молитва щира

До самого Бога
За тих, хто спокій
Й мир нам береже,
Світ одночасно
Милий і жорстокий,
Тут біль і втіха
Одночасно йде.
Але, але. Ми віримо
У диво. В ту казку,
Що до нас прийде.
Кохана, день цей
Хай буде щасливим,
Поглянь, он ластівка,
Привітик мій несе...

27.07.2023.

* * *

Ранок. Знов свята неділя.
Все життя, немов кіно.
Кадр за кадром, кадр за кадром,
Десь полин, а десь вино.
Бо одне гірке і хмуре,
Ну а інше – щастя хміль.
Чи де-факто, чи де-юре
Радість заміняє біль.
Промінь сонця на світанку,
Наче мрій орієнтир,
А мені б, моя кохана,
Поскоріше був вже мир.

Щоб заглянути у очі,
Ті, що ваблять в неба синь,
Звуть у снах мене щоночі —
Ну давай, хутчіш прилинь.
І сказати очі в очі
Наймагічніші слова –
Про любов мою до тебе,
Від яких вже голова
Крутиться, немов планета
Серед Всесвіту орбіт.
Я скажу іще багато.
Якщо встигну. Мій привіт...

20.08.2023.

* * *

Стихнув дощ. Не б'є у вікна.
Ранок, наче дня панно,
Промінь сонця так привітний
В ранню пору, як дзвінок.
У тривожному чеканні
Мить здається, що повзе,
А мені б Тобі, кохана,
Розказати би про все.
Ароматний запах кави.
Білий аркуш. Ручки слід.
Запізнілий, хоч і ранній,
Мій тобі думок політ...

03.09.2023.

* * *

А новий світанок,
Наче воскресіння,
Дня нового лист,
Тільки без тремтіння
Напиши у ньому
Мрії й сподівання —
Дасть Бог і здійсняться,
Всі твої бажання..
Правило одне лиш —
На лиці усмішка
Й сміло уперед,
Звісно, що без спішки.
Шанс дає життя,
Якщо бачиш ранок.
Сміло до мети.
Мій привіт, кохана...

10.12.2023.

ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ

Народився 13.03.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта медична і економічна. Поет, дитячий письменник, краєзнавець, активний громадсько-культурний діяч. Автор багатьох книжок різних жанрів. Майстер вишивання хрестиком. Лавреат літературних премій імені Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№30).

* * *

Господнє ПреобрАження чи Спас:
По-різному це свято називають,
Хоч забирає літо вже у нас,
Але його так радісно чекають.
Достигли ранні яблука в саду,
А з ними виноград, грушки і сливи,
З дарами цими трепетно прийду,
Щоб в храмі Божому водою освятили.
Цей скарб земний у кошику несу,
В якому ще святила моя мати,
Молитву Господу у храмі піднесу,
Щоб допоміг наступне дочекати.
А ще святкуємо день міста Коломиї,
Що припадає саме нині,

Одначе якось видався незвичний,
Що він сьогодні вкотре не музичний.

19.08.2023.

БЛАГОДАТНА КВІТКА

Ось знову квітне ця приваблива краса,
Котра вражає величчю своєю.
Немов би пнеться десь під небеса,
А поріднилась з літом і землею.
Немов мечі, загострені листки
Тримають гордо одинокі квіти,
Бо стебла, мов великі колоски,
Нанизують свої яскраві квіти.
Листки у них, неначе гострі леза,
Тож гладіолуси косариками звуть.
Вони для літа, мов якась імпреза,
Що кольорами радість принесуть.
Ці квіти гладіатори створили,
Тому підносять їх чоловікам,
Як символ благородства, а не сили,
Вони цьому завдячують вікам.

10.08.2023.

СЬОГОДНІ В ЛІТО ЗАЙШОВ

Сьогодні в літо босоніж зайшов,
Воно мені дитинство нагадало,
Здається, всі принади віднайшов,
А виявилось, що цього замало.
Я йшов шукати в травах чебреці,
Оті, що нині квітнуть полум'яно,
Дививсь, як хилить колос пшениці,
І вже здалось, що пахне хліб духмяно.
Сьогодні в літо босоніж зайшов,
Високі трави ноги полоскочуть.
Немов би спокій у душі знайшов,
Одначе мрії ще цього не хочуть.
Тож нині літо маками цвіте,
Акація покрилась білим тоном,
Недаром кажуть: літо золоте,
Бо з ним іду життєвим марафоном.

01.06.2023.

ЯБЛУНЕВА ОСІНЬ

Ну й яблука вродили цьогоріч,
Нанизані на гіллі, мов намисто.
Їм сонечко всміхається навстріч,
Вони ж виблискують смарагдом урочисто.
Ще яблунь не торкнулась осінь,
Що одягнулись у зелені руна.
Над ними неба вереснева просить,

Хмаринок білих кучерява в'юна.
Якийсь ще час їм треба і достоту,
Щоби достигли й соком наливались.
А яблука цьогоріч так нівроку,
Яких весною і не сподівались.

11.09.2023.

ГОЛУБИНА ЛЮБОВ

Спішить голубка до гніздечка,
Що в парі тут звели його,
І тріпотить її сердечко
В чеканні милого свого.
Дивлюсь на люблячу пташину,
Яка живе вже стільки літ,
І зберегла свою родину,
Щоб милувати білий світ.
Воркує голуб спозаранку,
Бо він її коханий друг,
Несе голубці до сніданку
Усе, що наловив навкруг.
Проходять дні, минає літо,
А пара в клопотах своїх,
З гніздечка вилітають діти,
Щоби ділить любов на всіх.
У їх житті це якось звично,
Щоб щастя не ділить своє,
Тому й кохання в них ліричне,
Яке лиш шани додає.

06.08.2023.

БАТЬКО

Вітання до Дня батька

Чому так мало батькові подяки?
Неначе він її не заслужив.
Ми матерям шлемо слова крилаті,
Але однаково і батько нас любив.
Він по-своєму любить нас і жде,
Коли десь запізналися в дорозі,
Порадою в житті не омине,
Зустріне щемно на своїм порозі.
Можливо, він не пестить нас, як мати,
Та захищає всю свою родину,
Тож не забудьмо нині привітати,
А чи провідати його святу могилу.

18.06.2023.

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Підприємниця. Майстриня крою та шиття. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№30).

* * *

Достигли яблука і гупають в саду,
Таке відлуння, що аж серце завмирає.
Мені здалося, що я знову йду
До мами в гості, і вона чекає.
Разом із нею підемо у сад
І яблук для варення назбираєм,
А за вікном панує листопад,
І манить вечір із шипшини чаєм.
Такий смачний до чаю завинець,
І ябуками пахнуть мами руки...
Знов гупнуло... І спогадам кінець.
На серці щем від довгої розлуки.

18.10.2023.

* * *

Зажурена осінь знімає прикраси,
Для нас святкування тепер не на часі,
Знімає коралі з шипшини і глоду
І листя багряне кидає у воду.
Розчісує вітер берізці косу,
Уже підморожує ранок росу.
Тремтить павутина, мов сріблом покрита,
З хмаринок вода по калюжах розлита.
Із вулиці кіт вперто хоче до хати,
На кріслі лежить покривало строкате.
Вже знов помінялись місцями години,
І п'є листопад чай з варенням з малини.

12.11.2023.

* * *

Ви, все-таки, ввірвались на світанку,
Не дочекалися, коли прийде ваш час.
Здавалося, постоїте на ганку,
Кілька годин. Бо так було не раз.
Вам миттю всі доставили валізи.
Ми добре чули коліщаток стук.
Признайтесь, ви приїхали без візи?
Квитки також, мабуть, купляли з рук?
Із вами швидко так здружився вітер,
Ваші сніжинки вмить порозвівав,
А ще останні заморозив квіти,
Що Листопад для Осені придбав.
Невже вам так хотілось насолити?
Та заздрість — не найкращий рятівник.

Я вірю, вам без квітів важко жити.
А вітер що? Він погуляв і зник.
Я вам признаюсь, як були в дорозі
І мали безліч невідкладних справ,
Він брав до танцю осінь на порозі
І їй пісні щовечора співав.
Складав для неї чудо-серенади,
Коли була багряно-золота,
А як закінчились усі її принади,
Він раптом зрозумів: вона не та.
З'явилися Ви. Така ошатно-біла,
Всіх вразили білісіньким плащем.
Вам Осінь щось сказати не посміла,
Пішла собі, заплакавши дощем.
Я вам скажу, що осінь дуже шкода,
Ми з нею мали ще багато справ...
І вічною не буде ваша врода,
Хоч щоб вам зараз вітер не казав.
Тому зберіть валізи, почекайте,
Прийде ваш час — вас радісно приймуть.
А зараз ще сніжинки позбирайте,
Нехай всі хризантеми доцвітуть.

18.11.2023.

* * *

Примусили так тяжко працювати,
Спочити і хвилини не дадуть.
Ну скільки можна жати, жати, жати?
Коли ж уже із поля всі підуть?
Присіла втомлена, так просто на стежину,

Уже не сила втримати косу,
Свою змочила чорну одежину
В багряню кров. Чи може у росу?
Не може більше. Скільки ще збирати?
Такі доспілі жовті колоски,
Що їх на світ зродили батько й мати,
Любили й берегли ці всі роки.
Падуть на полі просто у болото,
Уже із ліку збилася сама,
Ніщо не вдіє — це її робота,
Без відпочинку, бо іде війна.
Коса вже притупилась. Так і буде.
Промокли ноги, стерлись чобітки.
Вже смерть втомилась. Схаменіться люди!
Залиште хоч зелені колоски.

24.11.2023.

* * *

Не знала я, коли цвіли сади,
Що ця весна мені остання буде,
Що посланці проклятої орди
Мені попадуть пострілом у груди.
Не знала я, веселка як знялась,
Що я її побачила востаннє.
А я ж іще в любові не клялась,
Не знала ще, яке воно — кохання.
Не знала я, коли ти пригортав,
Як солодко в обіймах засинати.
Не знала я... мабуть і ти не знав,
Коли ішов країну захищати.

* * *

Я більше не буду нікого нічого просити:
Ні поцілунків, ні грошей, ні просто уваги.
Не буду казати, коли хто що має робити,
Проте вимагатиму трішки до себе поваги.
Я, як тільки можу, стараюся всім догодити,
Від ранку й до ночі я шию, варю, прибираю,
І часто роблю те, що жінка не мала б робити,
Та я вже давно на кордони такі не зважаю.
А я також хочу гарно, як всі, виглядати,
Купляти оці всі дрібнички жіночі,
Я хочу хоч трошки раніше вкладатися спати,
Та все не виходить скоріш, як в дванадцятій ночі.
Я хочу прокинутись вранці і зробити зарядку,
І кави попиту разом чи духмяного чаю,
А потім робити спокійно усе, по порядку,
Та я, як завжди, все чомусь не встигаю.
Отак у турботах життя половина прожита,
І марні на краще,напевне, мої сподівання.
Так часто лишається кава моя...недопита,
Все рідше висловлюю вголос я свої бажання.

* * *

Люби мене так, як ніхто до тебе,
Кохай, цілуй, виконуй забаганки.
Мені, повір, не так багато й треба,
Лише, щоб із тобою поруч ранки.
Люби мене так, як ніхто раніше,
Із ніжністю дивись у мої очі,
Коли сумую, обіймай міцніше

І зі мною поруч засинай щоночі.
Люби мене, як птАхи люблять небо,
Як лицарі любили в ті століття.
Люби мене так, наче я для тебе
Ковток останній свіжого повітря.
Люби мене так...Розумієш?
Так, як ніхто ніколи не умів.
Люби мене, як тільки ти умієш,
Так ніжно, віддано, без зайвих слів.

РІДНІ ЛЮДИ

Ви всі любили бабу. На словах.
Ви бачили, як мучилась ночами?
Ви не читали в погляді про страх,
Вона ж молилась і плакала за вами.
Ви не відчули холоду її,
Як просиналась у холодній хаті,
Все виглядала хоч когось в вікні,
А ви усі були такі зайняті.
Заходили до баби...раз на рік.
Ну, може, кілька раз, лиш на хвилину,
А їй хотілося через поважний вік,
Чимось потішити, ну, як малу дитину.
А в неї ж дні народження були,
І іменини на святої Катерини.
Ви подарунок їй передали?
Хоч подзвонили їй тієї днини?
Ви знали, що вона любила шоколад?

Не їла рибу навіть з овочАми,
Любила, щоб в тістечках мармелад...
Їла вареники, вже лежачи, руками.
Вона любила тепле молоко
І банош з бриндзєю і білими грибами,
Баранчиків складала на вікно
І всім, чим є, ділилася з котами.
Вона складала гроші про запас,
А хліб морозила, щоб завжди був у хаті,
І кожен день питалася про вас,
Та ви завжди були такі зайняті.
Вона боялась не побачить вас,
Трималась за життя з всієї сили...
Я була поруч з нею весь цей час,
А ви лише про неї говорили.

ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ

Народився 24.04.1938 року в місті Коломиї, де і проживає. В минулому – вчитель музики, кандидат в майстри спорту, суддя республіканської категорії з радіоспорту. Почесний радист. Нині – талановитий поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2012 року (№12-№30).

РАБАМ МОСКОВІЇ ПОСЛАННЯ

Вірно піддані Московії раби-мутанти,
Україні не потрібні зловісні кремлівські куранти,
Бо є у нас Господній церковний Божий дзвін.
Не потрібні гори Уральські, рябіна-рябінушка,
Мачуха москва, ріка Москва,
Бо рідний Київ є у нас, Дніпро-Славутич,
Безмежні простори, степи неозорі, пшеничні поля,
Зелені Карпати, гори високі, могутні трембіти,
Черемош буйний, озера глибокі,
Подарована Богом земля,
У лузі зеленому червона калина —
Стрілецької слави Берегиня свята.
За честь і за славу, мову і віру,
За червону калину, вільну Україну
Українці до бою ідуть,
Невмирущу славу України, вічну пам'ять
Полеглим Героям у серцях бережуть.
Слава Україні і Героям слава!

ЧЕРВОНА КАЛИНА

Росте край дороги червона калина,
Гуде понад степом пам'яті дзвін,
Зупинись, подорожній, калині вклонися,
Безіменним героям віддай свій уклін.

Червону калину мати садила,
Щоб ми пам'ятали батьківський наш рід,
А коли посадила, сльозами зросила
І зростила здоровий калиновий цвіт.

Цвіте буйним цвітом червона калина,
Стоїть на сторожі козацьких доріг,
Бо червона калина — наш символ свободи
І стрілецької слави святий оберіг.

Росте край дороги червона калина,
Тривожно церковний гуде передзвін,
Піднялася з колін, не спить Україна,
Бо кличе до волі пам'яті дзвін.

ГЛАГОЛЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 12.03.1951 року. Мешканець міста Коломиї. Завідувач кафедри гуманітарно-правових дисциплін Інституту управління природними ресурсами ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК» (з 12.03.2011 року – дотепер). Заслужений працівник освіти України. Голова Коломийського міськрайонного Товариства імені Тараса Шевченка «Просвіта», член НСКУ та НСЖУ.

«ПРОСВІТІ» – 155 РОКІВ

«Просвіту» шанобливо називають матір'ю українських громадських, культурно-просвітницьких організацій і товариств. Ця організація є найповажнішою за віком, 8 грудня 2023 року їй виповнилося 155 років.

«Просвіті» завдячуємо нашими політичними здобутками, протидією агресивній московщині, боротьбою за українську мову, піднесенням національної свідомості, відновленням Української держави в 1918 і 1991 роках, змаганням за українську державність.

Відзначення чергової річниці від дня створення 1868 року «Просвіти» відбувається в час цивілізаційного вибору, що стоїть перед нашою нацією. Альтернативи європейському шляху для нас не існує. А це вимагає об'єднання всіх патріотичних сил.

Рекомендуємо в дні відзначення 155 роковин «Просвіти» та в подальшому часі поживати її діяльність, по-

повнити ряди просвітян вступом у цю поважну організацію представників сільської і міської інтелігенції, молоді, духовенства, підприємців, поважних господарів в кожному населеному пункті.

Просимо членів «Просвіти» передплатити просвітянські газети «Слово Просвіти» та «Галицька Просвіта», місцеве видання «Вільний голос». Тільки через них буде можливість доносити необхідну інформацію, формувати активну громадську позицію, висвітлювати освітню, культурно-просвітницьку діяльність Товариства.

Щиро вітаємо просвітян, наших прихильників з Днем народження «Просвіти». Бажаємо міцного здоров'я, довгих років життя, творчої наснаги, успіхів у праці, культурно-просвітницькій діяльності в ім'я втілення світлих ідеалів, утвердження і зміцнення справді вільної, багатой і могутньої Української правової, соціальної держави в якій працюватиме добробут і щастя кожного її громадянина.

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА ЗСУ!!!

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

року (№26-№30).

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — бухгалтер. Закохана в поезію зі шкільної лави, а почала писати в уже зрілому віці — 60 років. Захоплюється красою Карпат і вишиванням. Героїня телепрограми Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (15.09.2023). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022

ТИ БУДЕШ ВІЧНО ЖИТИ, УКРАЇНО!

Не раз вона падала, набивала коліна,
Ковтала гірку, солону і теплу сльозу,
З колін підіймалась, хоч ноги боліли,
І вперто ішла в буревій і шалену грозу.
Найкраща у світі рідненька моя Україна:
Нарцисами квітне Закарпаття долина,
Веселка з тюльпанів — краса-Буковина,
І всюди лунає неповторна, дзвінка, солов'їна.
Терикони Донбасу, херсонські степи,
Лани золотисті Запоріжжя і мами-Одеси,
І харківські зрілі пшеничні, налиті снопи,
І наші гуцульські грибочки, сири і ковбаси.
І всі ми є дружна, велика і сильна сім'я,
Війна об'єднала нас в горі навіки,

Звучить в цілім світі України моєї ім'я,
Бо є у нас Віра, Надія, Любов — солодкі ліки.
А горе, як море, коли вийде з своїх берегів,
Затопить і знищить усе, що під силу,
Змете на шляху ненаситних усіх ворогів
І їх ватажка-упиря загребе у могилу.
Народиться інша країна моя, як дитя:
У болях, у муках, стражданнях і з кров'ю.
Настане спокійне, щасливе і мирне життя,
Бо всіх об'єднає Господь своєю любов'ю.

15. 08.2023.

ХЛЮПАЛИСЬ ЕМОЦІЇ

Хлюпались емоції мої через край,
А мрії летіли десь за небокрай.
Хотілось кричати: «Грай, музико, грай!»
Та реальність інша: «Кате, не стріляй!».
Хлюпались емоції і неслися в річку,
Дощиком спадали з неба на травичку,
Слізьми покотились із очей по личку
І поклали ще один день на свою полицку.
Хлюпались емоції і неслися в море,
Забувались на хвилинку біль, нещастя, горе,
Усміхалося й раділо небо неозоре,
Бо вірило й надіялось — добро зло поборе.
Хлюпались емоції й впали в океан
І розвіялися в ньому, як сивий туман,
Тільки щиро усміхався пшеничкою лан,

Бо всю нечисть з лона Неньки змітав ураган.
Хлюпались емоції в гірському потічку,
Задивлялись на вершини й чепурну смерічку,
Заплітала верба в коси синьо-жовту стрічку,
І просили усі Бога за мирную нічку.
Мирний раночок настане, як роса розтане,
Й скине в море Україна всі свої кайдани.
Серце латане, зболіле оживе, відтане,
І повернуться додому із війни титани.

30.07.2023.

ДЕНЬ НАСТАНЕ НОВИЙ...

Місячна ніч...Зорі в небесному танку,
Сиджу і милуюсь тихенько на ганку.
Десь зірка упала — злетіла у небо душа:
Незграбно, невміло, назавжди туди поспіша.
Шукала притулку, чи може знайшла?
Зустрілась із зорями — межу перейшла...
Бо їй на землі було сумно одній,
А тут, в небесах, ясних зірочок рій.
Тай місяць між ними, як татко-пастух,
Всміхається ніжно до своїх непослух,
Бо їм би забігти у гості до Лева,
По Шляху Чумацькому — мета кришталева.
Місячна ніч... Зорі в небесному танку,
Заснути не зможу до самого ранку,
Знаю, що зараз війна і у синім просторі
Ракети літають, і лякаються зорі.

Налякані зорі просять захисту в неба:
— Вже досить ракет, війни нам не треба!
Нам літати охота — людям спати вночі,
Бо вже розривають нам серце дитячі плачі!
І промовило сонце: «Я зійду ранком знову!
І зустріню зорю молоду, світанкову».
Місяць спатоньки піде під перину пухову,
Проспівавши зіркам чарівну колискову.
День настане новий, я в це вірю, я знаю,
Бо з зірками вночі я тихенько літаю.
Кожен день, кожну ніч Бога прошу, благаю,
Щоб послав Перемогу до нашого краю.

29.09.2023.

СВЯТА ВОДА

Все на воду говорила, усі біди прогонила,
Говорила, промовляла, десь любила, десь прокляла.
Вода слухала вмовляння, несли хвилі слова зрання,
Мої слова швидко мчали, що й змокріти не встигали.
Все воді я розказала, що я бачила, що знала,
Чому біль стискає серце, чом не дивлюся в люстерце.
А вода собі хлюпоче, ніби щось сказати хоче:
— Не сумуй, бо теє горе заберу з печаллю в море.
Море синє закипить від людських прокльонів,
Застогне і зашипить мовою драконів,
Аж попадають зірки на площі у кремлі,
І настане мир і спокій на рідній землі.
Бо вода, свята вода, має таку силу,

Із сльозами матерів зажене в могилу
Всіх проклятих ворогів, що прийшли до хати,
Щоб нарешті усміхнулась Україна-мати!

14.10.2023.

ТУМАНИ

Оповили тумани рідні гори мої,
Огорнули ліси, і верхи, і плаї.
Господарочка-осінь увійшла у наш край,
Із городів зібрала щедрий свій урожай.
А тумани сховали красоту рідних гір,
Ще гарячу учора, що так тішила зір.
Десь сховався, затаївся у ліску навіть звір,
Буде літо ще бабине, я в це вірю й ти вір!
Бо ще рудоволоса має справ повний міх,
Все прибрати в домівці, поки випаде сніг,
А зима недалеко, все прискорює хід,
Хоче землю накрити від війни, і від бід.
І сміються тумани на осінньому листі,
Бо сховали калину у червонім намисті,
Обіймають верхи, де танцюють смереки,
Літо бабине буде, хоч зима недалеко.
І дивлюсь зачаровано на красу рідних гір,
Хочу щастя простого, хочу щастя, повір!
А кується те щастя у окопах, в боях,
Де тумани безсилі, там, де маки в полях.
Захуйте, тумани, ви нещастя оті,
Хай загояться рани, що були у житті.

Мирне сонечко вийде і всміхнуться верхи,
Бог почує молитви й прожене всі жахи.

15.10.2023.

КРАПЛІ ДОЩУ ОСІНЬОГО

Краплі дощу осіннього стукали в шибку мою,
Дотиком ніжним хотіли від сну розбудити,
Вітер тужливою наспівував пісню свою,
З краплинками завжди хотів він дружити.

І листя летіло, омите осіннім дощем,
Сідало на землю, напевно, хотіло спочити,
Чомусь серце щеміло під мокрим плащем,
А розум казав: «На зло ворогам треба жити,
ще жити!».

Природа усіх запросила до себе на бал,
Де грає осіння мінлива мелодія,
Де кадри міняються, осінній гуде карнавал,
А в горах лунає Карпатська рапсодія.

Чомусь зовсім не хочу писати про кляту війну,
Бо краплі дощів заливають кроваві окопи,
Та й платить Україна занадто високу ціну
За те, щоб позбутися руських кайданів
і піти до Європи.

Ми знаємо всі, що після тривалих дощів
На небо виходить рум'янее сонце,
Й не треба тоді парасольок й плащів,
Бо краплі дощу не стукають більше
в віконце.

І там, де поганий початок, завжди
добрий кінець,
Так було завжди і так завжди буде...
Через краплі дощу, все ж проб'ється
ясний промінець,
Бог простить нам гріхи і в біді не забуде.
27.10.2023.

ЖІГКА ІЗ СОНЦЕМ У ДОЛОНЯХ

Я бачила жінку із сонцем в долонях,
Із болем в очах, сивиною на скронях,
І усмішку лагідну, щирю, її білосніжну,
І душу відкриту для всіх: чарівну і ніжну.
Тим сонцем, що міцно тримає в жіночих руках,
Вона осяває промінням зелену планету,
Слова її линуть і вказують шлях,
Той шлях, що потрібен простому поету.
Вона, наче той маячок у пільмі,
Дорогу покаже, бо в темряві блисне яскраво.
Не страшно іти поруч в лютій зимі,
Бо сонце в руках світить ясно й ласкаво.
Вона дуже сильна — ця жінка із сонцем в долонях,
Хоч долає щоденно невимовний біль,
Та співає душа у «Джерельних Дзвонах»,
Бо то її щастя, бо то її сонячна ціль.
І хай її сонце ніколи не заїде за хмару,
Нехай Перемога прийде в її сонячний дім,
Хай словом своїм завдає ворогам всім удару,

А слово Марії Боечко — потужне, як грім.
Я тішуся дуже, що з нею знайома,
Що сонця промінчик і в мене в руках.
Ця дружба для мене є дуже вагома,
А Бог хай дарує їй Многа Літа.

13.09.2023.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВАЛЬС ОСЕНІ

Прощальний вальс затанцювала осінь,
Всміхнулась сонечком, заплакала дощем.
Опале листя плуталось в волоссі,
А за плечима був морозний щем.
Лиш синій вечір запалював знов зорі,
Щоб в небі іскрились, літали, горіли,
Як мрії мої недосяжні, і чисті, й прозорі,
Вони тріпотіли, світились і гріли.
А осінь танцювала вальс прощальний,
Вона робила це не в перший раз,
В думках крутились каруселі, шумів
бал карнавальний
Із безліччю вогнів, усмішок і прикрас.
І так їй не хотілось думати про війни,
Про страх, про смуток і що там буде далі,
Їй дуже захотілось упасти у зими обійми,
І закружляти вдвох на карнавалі, в залі.
Зимі не терпілося, щоб в вальсі кружляти
З сніжинками білими, землю вбирати,
Запустити віхоли, вітри, хурделиці,

Бути в царстві сніжному на правах цариці.
І нам, людям, треба вчитись в матінки-природи,
Щоби в мирі проживали всі народи світу,
Просити Бога і чекати миру, Перемоги,
У вічному вальсі стрічати зиму і літо.

21.11.2023.

Я ЩИРО ВІРЮ...

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
І небеса від подиву веселками заграють,
І забринить душі натягнута струна,
А звуки вальсу в кожному серці залунають.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
Бо вже інакше бути і не може,
А ворог вип'є чашу до кінця, до дна,
І навіть сатана йому вже не допоможе.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
Весною буду сіять квіти, чорнобривці,
А нелюд лютий все отримає сповна,
Згинуть навек кривавії проклятії убивці.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
Фіалками й ромашками укриються простори,
Обіймуться явір і клен, берізка і сосна,
І сонечко засяє на мої любимі гори.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
Молюся Богу з надією, завзято,
Бо є гріхи і наша є, мабуть, вина,
Та хто стражденний, той достойний свята.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
Сади цвістимуть білим буйним цвітом,
Прийде до нас, прийде ота весна,
Щасливі будуть матері, батьки і діти.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
І вже ніколи більше, і вже ніколи знову
Не буде «братом» нам виродок з багна,
Бо ми в біді єдині і маєм рідну мову.

Я щиро вірю, що закінчиться війна,
І скрізь буде лунати наша солов'їна,
І разом буде Крим, Донбас, Галичина,
І буде жити наша вільна Україна.

01.01. 2024.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломиї. Лікарка-невролог Коломийської центральної лікарні. Своїм ніжним і мудрим словом лікує не тільки здоров'я, але й душу своїх вдячних підопічних. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№30).

* * *

Погляньте в очі наших матерів,
Там сліз нема, а тільки біль і гнів,
Нестерпний біль за доньку і за сина,
А ще за рідну неньку-Україну.
У тих очах проміниться любов,
Коли у світ цей привела дитину,
Частинку серця і душі тепло
Вона своїй кровинці присвятила.
А ще навчила батьківщину берегти,
Служити вірно рідному народу,
Любити правду і до неї йти,
Життя віддати за її свободу.
Пора прийшла жорстоких лихоліть,
Орда проклята нищить нас віками,
То ж діти йдуть країну боронить,
Благословенні Богом й матерями.

Дивлюся в очі наших матерів,
Не знаю, як той біль їх розділити,
Благаю Господа, щоб боронив синів,
І дав нам з ними Перемогу стріти.

01.01.2024.

* * *

Зустрілись Молодість і Старість
І не помітили, як обігнав їх Час,
Вони собі гарненько розмовляли
Про свята, про роботу і про нас.
Побігла Молодість, бо треба поспішати,
Чекають вдома діти і батьки,
А Старість узялась наздоганяти,
Бо вже недовгі залишилися роки.
Біжить вона, захекалась, небога,
І вже, здається, руку подає,
А перед нею — гомінка дорога
І світлофор червоним оком заграє.
Пішла вперед, бо вже мигнув зеленим,
І серця сповільнивсь тоді шалений ритм,
Кружляла тоді віхола студена,
За Молодістю слід уже простиг.
Мораль така, дружити треба з Часом,
Бо він один їх може розсудить,
Вже Старості літа не обігнати,
А Молодість у Старість прилетить.

04.01.2024.

* * *

Зорі-квіти зимової ночі,
Поцілунок п'янкий не забути,
Постаріли закохані очі,
Але хочеться їх повернути.
Була нічка морозна і люта,
І вуста наші крига скувала,
Не змогла я кохання збагнути,
Бо на потяг в майбутнє чекала.
Ти провів мене сам до вагона,
Залишився, де зорі, як квіти,
І розбіглись тоді від перона
Наші долі, як зорі, по світу.
Зорі-квіти зимової ночі,
На небесному тлі розквітають,
Може, долі зустрінись захочуть
І в коханні серця об'єднають.

07.01.2024.

* * *

Кохання перше, мов той перший сніг,
Таке невинне, чисте і цнотливе,
Сніжинка тане на вустах моїх
І поцілунком просто в серце лине.

Щасливий той, хто крізь життя проніс
Той ніжний погляд, світлий і натхненний,
І щемний доторк рук, мереживо доріг,
І це кохання перше сокровенне.

08.01.2024.

ЯНГОЛЯТКО

Жило в небесах янголятко,
Та дуже маленьке було,
Дивилось на землю крізь хмарку,
Як снігом її замело.
Копитами б'ють білі коні,
Великий готується віз,
У ангелів праці доволі,
Щоб діток порадувать всіх.
Готують вони подарунки,
Вже час Миколаїв прийти,
Найкращих візьме Він з собою,
Щоб щастя й добро принести.
Ступило мале янголятко,
Де роблять смачний шоколад,
Лиш раз в казані помішало,
Бронзові всі стали підряд.
Спинилось оте янголятко
В друкарні, де роблять книжки,
І звідти його попросили,
Поплутало всі сторінки.
Побігло мале янголятко,
Де фабрика іграшок є,
Згубило там око у ляльки,
В машинці коліс не стає.
Прогнали мале янголятко,
Воно засмутилося вкрай,
Надумало виплести капці,
Щоб взув їх Святий Миколай.

Позичило в райдуги ниток,
Невтомно трудилось воно,
Щоб теплі м'які черевики
Могли звеселити його.
Узяв Миколай, здивувався,
Подякував щиро йому,
Збирайся, маленьке, збирайся,
Тебе я з собою візьму.
Та й сіли у бричку сріблисту,
І коні злетіли ураз,
Примчали до нашого міста,
Щоб всіх поздоровити Вас.
Поглянь під свою подущину,
Як щось там кумедне знайдеш,
То знай, Миколай з янголятком
Зі святом вітають тебе.

06.12.2023.

НАЙДОРОЖЧІЙ ДОНЕЦЦІ

Прийшла у світ в зимову світлу днину,
Твій голосочок ніжно забринів,
Запеленали у теплесеньку перину,
Додому привезли за кілька днів.
Отак собі дівчатко підростало,
Швиденько вчилось слово говорити,
А потім вже до школи поспішало,
Яка чудова, неповторна мить!
Пройшли роки, скінчила інститут,
Вже в неї троє діточок ростуть...
Бажаю, щоб здійснились мрії,
Здоров'я, щастя, радості, Надії,
Кохання, мандрувати світом,
Нехай Господь дарує Многаліта!!!

05.12.2023.

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломиї, де і проживає. Лікарка-психологиня. Членкиня Національної скаутської організації «Пласт». Мати трьох діточок-пластунів. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17-№30).

* * *

Гуде навколо сіра пустота,
І люто виє розпачем сьогодні
Цей вітер, й душі з хати виміта
Вслід за тілами мертвими в безодню...
Так дико, сумно, лячно і без сил...
Заплющуються висушені очі...
Дасть Бог — вони повстануть із могил,
У помсті оживуть слова пророчі!
Як так, що в час рясного врожаю
Прокрався голод у двори гостинні?
Нічого навкруги не впізнаю...
Змарнілі образи, неначе в павутинні.
Чому, для чого, за які гріхи
Жахливе вбивство, геноцид, руїна?
Дітей своїх в терпінні захисти,
Вони ж тебе збудують, Україно!
А поминальна свічка у вікні

Хай спалахне хоч краплею скорботи,
І стане зброєю для пам'яті в борні,
Побачать вбивці неземний супротив.
Може й розставить все на місце час,
У вірі не прокинеться зневіра.
Відбити б бумеранги вже від нас
До ворога, який не знає міри!

25.11.2023.

* * *

Одна у шумі натовпу... Два кроки...
Від гулу звуків серденько стихає...
Свідомість намалює ближчі роки,
А потім хтось розтопче, не питає...
Чому в такому ще гнучкому тілі
Душа помало кам'яніє тихо,
І блиск очей, котрі шукають цілі,
Стає скляним, щоб відбивати лихо?
Це трансформація життя у виживання,
Протриматись, а чи пристосуватись?
Залежність важливіша за кохання,
Де мрія й прагнення йде підпорядкуватись.
Прогулянка повз звалище безкрає...
О, ні, там не сміття понавозили,
Там пам'ятник тому, що пропадає —
Омріяні святі дитячі крила.
Так погляд, думка, слово чи оцінка,
Брехня, зневага і, мабуть, байдужість,
Як гострі леза, по одній пір'їнці
Вкрадуть любов, натхнення, щастя, мужність.

Не обрізай, молю, дитині крила,
Залиш їй зовсім трішечки для себе,
Нехай натягне маревні вітрила,
Її польоту ще позаздрить небо!

05.11.2020.

* * *

У злегка потемнілому небі
Зірка-диво з'явилась самотньо
Як надія для всіх у потребі,
У зневірі й страху незворотнім.

Дивне нині це благословенне
І не надто святкове Різдво...
Що царі принесуть сокровенне
Для спасителя роду свого?

Замість золота — дрібку безпеки,
Замість ладана — зброю чи щит?
Змінять миро на пам'ять про предків,
Для душі неймовірний транзит...

Зблищить сніг з болотом і кров'ю,
Закричить весь народ до Творця...
Захисти ж ти нас, Боже, любов'ю,
Міці дай нам, Різдвяна Зоря!

25.12.2023.

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатові Косівського району Івано-Франківської області. Понад 50 років живе і працює в Києві. Педагог-математик санаторію-інтернату №21. Вірші пише з юнацьких років. Романтик-мандрівник, який свої почуття щиро виливає у своїх віршах. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№30).

* * *

Ледь-ледь смеркає... Надвечір'я...
У хмарах заховалися сузір'я.
Холодний вітер, дощик моросить...
І, все-таки, то є чудова мить!
І раптом — Ви! Чи віще провидіння?
В душі і серці починається тремтіння...
Нема страхів, немає і тривоги,
Така в нас ДОЛЯ, а в тій долі — БОГ...

14.11.2023.

* * *

Зібрались над левадою лелеки
І сформували свій надійний стрій
Перед польотом у краї далекі,
Де затишні простори для мрій...
Було найкращим їх гніздо весняне...

Але зима ж бо не спасе їх рід!
Тому й летять у простори незнані...
Для молоді — то перший переліт...
У злеті гордо розправляють крила,
Весною мріють повернутися сюди,
Бо Україна — то є ВОЛІ МРІЯ...
Тут цвіт калини і гілля верби...
То ж, повертаючись, старайтесь прихопити,
Чого не забезпечила зима...
У злагоді і мирі хочем жити...
З поверненням птахів закінчиться війна...
І не тільки в ЄВРОПІ...

02.12.2023.

* * *

Замислимося на мить!
Почнімо міркувати...
Не тільки, хто з земних...
А й тим, що з «вище» взятих...
Із теренів буття
Не забереш нічого...
Хтось піде в забуття,
А сенс ніякий з цього...
Для чого війни? Жах...
Змагались! Хто панує...
ПАНОВЕ!!! Буде ТАК!!!
Як ВСЕСВІТ впорядкує...

12.12.2023.

ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн-десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ. Автор збірки воєнних поезій «Слово, обпалене війною». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№30).

* * *

«Адам» двохсотий, ти вже чув?
Й «Туриста» сильно потріпало...
Шкода, хороший хлопець був...
«Туриста» підлатають,
Хоча йому добре дісталось».
А я мовчу, у спогади полинув,
В яких Назар іще живий,
Розказує про дім, дружину...
Хороший хлопець був, щирий, простий...
Ще один вірний побратим
Пішов у вічність з поля бою.
Скільки ж їх там, як жити з цим?
І кожен — часточку душі забрав з собою...
Душі, якої майже не лишилось,
Яка зів'яла у вогнях війни...
Тай серце каменем покрилось,
А як інакше, коли навіки йдуть брати?
Стільки зруйнованих сімей,

А матерів у траурних хустинах,
Нещасних сиріток-дітей
І їх батьків — в холодних домовинах.
Скільки триватиме цей жах?
Буває, в себе сам питаю,
І холодом проймає страх,
Бо відповіді я не знаю.

24.08.2023.

* * *

А в нас — то дощ проллє, то спека...
Торуєм шлях крізь болота й посадки.
На кожному кроці небезпека,
Що ворог нам готує? Лиш здогадки...
А в нас ні сну нема, ані спокою,
Лише надія на прийдешній день.
І на приклад обпершись головою,
З безсиллям борешся, терпиш мігрень.
А в нас ні радості нема, ані печалі.
Ідуть по кругу літо, осінь і зима.
Ми не втекли кудись подалі,
Б'ємось, допоки б'ються ще серця.
А в нас — є віра у майбутнє,
І лиш вона тримає у строю.
Все наше військо, сильне і могутнє,
Тому нема нам рівних у бою!
А що ж у вас, скажіть, ще є святая віра?
Живе надія в неживих серцях?
В народу згасла та крихка довіра

До можновладців в золотих кріслах.
Скандали, схеми корупційні,
Нажива, підлість і брехня.
Так бісять морди ті медійні,
В яких встиду і совісті нема!
Їх слухаєш, так в нас усе чудово!
Кому ви в вуха ллете це лайно?
То в вас лише життя яскраве, кольорове,
Ви від реальності відірвані давно!

28.08.2023.

* * *

Темна ніч і чорна кава,
Сьогодні знову не до сну...
А на екрані посмішка, така ласкава,
До серця фото твоє пригорну.
Вдихаю дим на повні груди,
Гіркий, як і моє життя...
Можливо завтра трохи легше буде,
Як же дістала ця страшна війна!
Ти теж не спиш, я точно знаю,
І тихо плачеш, потай від дітей.
Якби ж ти знала, як тебе кохаю,
Від цього серце виривається з грудей.
Нове завдання, група в зборі,
Поспіхом пишу кілька слів.
У хлопців погляди важкі, суворі,
У них відбиток нелегких часів.
Ну все, по конях, час рушати,
Дасть Бог, повернемося всі.

А ти лягай, кохана, спати,
Прийду до тебе уві сні.
Прийду і міцно-міцно поцілую,
В Твоїх обіймах ніжних потону.
Теплом своїм тебе зігрію,
Солодких снів, бувай, люблю!!!

09.07.2023.

* * *

«Каток» — це друга мого позивний...
Якого в рації я вже ніколи не почую.
Веселий був, сміливий і, як дуб, міцний!
Тепер і він у землю зліг святую.
«Каток»... такий от позивний...
Йому не було рівних у бою!
Він, наче механізм сталевий,
Змітав всіх ворогів на нашому шляху!
Якщо я й бачив в кімсь сліпу відвагу,
Ведмежу силу і незламний дух,
То я вам щиро, без вагання, скажу:
Це все про нього, отакий був в мене друг.
Ще вчора був і пив зі мною каву,
Сьогодні ж, в світі цім, його нема...
Він заслужив довічну честь і славу!
Для нього вже закінчилась війна...
Він в собі втілив наше кредо,
Був ЗАВЖДИ ПЕРШИМ і йшов до кінця!
Шкода, що не побачить мирне наше небо,
Саме за нього він віддав життя.

Хотів, щоб його соколи-сини,
Яких так щиро й віддано любив,
У мирі й спокої жили!
І він для цього все робив.

04.07.2023.

* * *

Душа напевно зчерствла, огрубіла,
Мов мої руки, в шрамах, мозолях,
На волосині, понад прірвою висіла
Й зірвалась вниз, де холод, біль і страх.
Не згнула, не зникла, лиш зомліла,
Побита, змерзла, та іще жива...
Ще якийсь час стогнала, бо боліло,
А потім звикла, стала мовчазна.
На ній глибокі кровоточать рани,
Які вже не затягнуться до віку.
Та може тепер легше жити стане?
Попереду ще лиха й потрясінь без ліку.
Вже мало що мене бентежить,
Перетворився в насторогу страх.
Я відпустив все, що від мене не залежить,
Нема тремтіння більше у руках.
Я не дивуюся таким метаморфозам,
Хоч в дзеркалі, неначе хтось чужий...
Той погляд, наче пройнятий морозом,
Й дзеркальний я, не по роках старий.
Її величність, пані Муза,
Якщо й приходить, то не впізнає.

Легке перо тепер тяжка обуза,
Черстве нутро йому на спротив повстає.
Слова тікають, мов пісок крізь пальці...
Все не такі, усе не ті!
Колись кружляли, мов в прекраснім вальсі,
Тепер плетуться, мов воли в ярмі.

23.07.2023.

* * *

Слова... Всього лише слова...
Хоч і римуються і змісту не позбавлені,
Хоч в них любов і біль, й саме життя —
Це лиш слова, в боях обпалені.
Слова, всього лише слова,
Хоч за них хвалять, шану віддають:
«В тебе виходить гарно і все до пуття», —
Мене так друзі і колеги заохочують.
Слова... Кому потрібні ті слова?
Хто їх читатиме? Скажіть?!
Хіба поезії ще не минулася пора?
Чи не судилось на папері тим словам зітліть?
Ой ні! Вірші — то не слова,
Поезія — то не безглузда писанина!
У кожного вірша — своя душа.
І кожен, як моя дитина.

08.11.2023.

* * *

Сьогодні не напишу про бої,
І про важку солдатську долю —
Сьогодні інші думи в голові,
Гудуть аж до нестерпності, до болю.
Ці думи — про сьогоднішнє життя,
Про тих, хто нам «надійно тил тримає».
Співайте, пийте аж до забуття,
Причин тривожитись немає!
Відвідайте відреставрований музей,
Пройдіться по новій бруківці,
Відправте в новий сквер дітей,
Німі, рабоподібні вбивці...
Я вірю, ви сильно втомились,
Вас, бідних, так дістала ця війна...
За що ж, скажіть мені на милість,
Вам доля випала така?
Щодня донати нагло вимагають,
Щось вічно треба, «піксельним» тим жебракам.
Вони сидять в тих ямах і не знають,
Як важко в нас «тиловикам»!!!
Живіть, як звикли, не журіться,
Ще трішки, це вам я кажу!
Ще кілька місяців там продержіться
І ми закінчим цю війну!
А може й не війна скінчиться,
Закінчимося, напевно, швидше ми...
А ви — живіть, як звикли, не журіться,
Переживете й гніт орди!

11.11.2023.

ДШВ
(братчикам)

Зі святом всіх причетних, побратими!
З Днем десантно-штурмових військ!

«МИ ЗАВЖДИ ПЕРШІ», що тут ще сказати?
Ідемо в бій з відвагою й без страху,
Бо за спиною наші діти, й посивіла мати,
На ворогів заклятих ми наводим жаху!

Хоч часто важко, не жалієм сили
За Україну Неньку і за майбуття,
За побратимів свіжі ще могили,
Вони ж не пожаліли і життя!!!

Довіку братчиків клянуся пам'ятати,
Й не раз проб'ється ще скупа сльоза,
Хоч знаю, що в раю вас будуть шанувати,
А на Землі — вам пам'яті горить свіча.

Живим же браттям — твердості й здоров'я!
І не злякає нас ворожої армади бас,
Ми знищимо все орків поголів'я,
Бо хто ж іще? «Ніхто крім нас»!

21.11.2024.

ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 06.01.1985 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька музичного мистецтва та асистентка інклюзивного навчання в Спаській гімназії Нижньовербізької сільської ради. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№30).

РІКА МОГО ЖИТТЯ

Ріка мого життя тече й не зупиняє...
Із хвиль виринає радість і біль.
Я дякую Богу за кожну кришталеву краплину,
Що зібралися разом в грайливій воді.
Куди мене зараз понесе течія?
Чи в правильне річище?
Поможи мені, Боже,
Не дай попливти до тяжкого гріха!
Краще викинь на берег охоче!
Ріка мого життя пливе, об скелі б'ється...
До дна притягує чомусь так часто,
Та зійде сонце — хвилі позолотить,
І я вже не одна, зі мною Бог і щастя!
Ріка мого життя, як лагуна блакитна,
Яка щодня дарує віру і надію.
Колір небесний, дарований Богом,
Замальовує страх і тривогу.

Ріка мого життя — то цінний скарб,
Який ніколи не купиш ні за які гроші.
Цей дарунок потрібно завжди берегти
Й за нього молити і дякувать Богу!

ВТРАТА НЕВИННОГО ЖИТТЯ

*КОЛОМИЯ... всі міста і села,
вся громада в скорботі.
Загиблому восьмирічному
хлопчикові Володі з Ценяви
присвячується...*

* * *

Останній подих... І закрились оченята.
Останнє слово... «Мамо, я тебе люблю...
Моя душа летить туди, де ангелята,
у Рай, де квіти з позолоти й кришталю.
Чому мене так швидко смерть забрала?
Я такий ще юний, молодий...
Чому ракета на подвір'ї в нас упала?
Лиш чорний дим... І світ такий блідий?
Я з вересня мав йти учитись,
З однокласниками здибатися знов,
Тепер навіки треба розлучитись,
Короткою була до вас моя любов.
Мене вже тут нічого не болить,
Та дуже сумно й боляче за вами.
Моя душа із вітром прилетить,

Щоб ще хоч раз побачить очі мами.
А ви, родину, свічку запаліть
Й моліться за мою невинну душу.
Я всіх любив. За все мене простіть,
Тепер далеко бути від вас мушу.
Я часто буду з неба споглядати
На Україну, на свій рідний край,
У Господа завжди буду бламати,
Щоб захистив земний мій рай.
Якщо побачиш, тату, у дворі
пташину, що б'є дзьобиком в віконце,
Це я — твій син, із дому від Зорі,
Де завжди гріє і сіяє сонце.
Я буду плакати дощиком із неба,
В долоні ваші краплями впаду.
Мені тепер від вас молитви треба.
У них я захист свій тепер знайду».

Я БЕЗ ТЕБЕ...

Я без тебе, мов птах безкрилий,
Мов зірвана з квітки пелюстка.
Як важко без тебе, мій милий,
А серце — справжнісінька пустка.
Я без тебе, мов ніч без зірок,
У сивих туманах блукаю.
Не зроблю я без тебе і крок,
На тебе одного чекаю.

Я без тебе, мов пісня без нот,
І життя у мінорі звучить.
Де поділися струни чеснот?
А без них моє серце мовчить.
Я без тебе, мов річка без дна,
У зітханні проходить буття.
Залишитись боюся одна,
Бо без тебе немає життя!

ЛЮДИ У МАСКАХ

Люди у масках добре роль свою грали,
До щирого серця підхід підібрали.
Очі невинні ласкаво сіяли...
Навиворіт душу мою вивертали.
І серце моє піддалося тим чарам,
Літало із ними високо у хмарах.
Сміялось, раділо, дружило, любило...
В той час в людей очі лукавили мило.
Коли відігрались на моїх простих грудях,
Зразу віддалились сильнішим вже людям.
Питають мене: «Ти якась інша... Чому?».
Та я тільки дивлюсь. І просто мовчу.
Бо скінчилися ролі. Закрилась завіса.
Я вже не та... Не із казки— Аліса...
Театр пропав. Час летить і минає...
Як добре, що в ньому мене вже немає...

05.01.2024.

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Заслужений працівник культури України. Поет. Краєзнавець. Активний культурно-громадський діяч Коломийщини. В минулому – 22 роки очолював Коломийський районний відділ культури. Автор і організатор багатьох культурно-масових проєктів краю та книжок. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Лавреат музичної премії імені Ярослава Дорощенка в номінації «Сонети». Голова літературно-мистецького проєкту «Палітра муз» при районній газеті «Вільний голос». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№30).

ЗЕМЛЕ МОЯ РІДНА

Під ногами переплітаються стежки,
Пройдені шляхи моїми батьками.
Я люблю Україну свою, люблю,
Її коріння рідне завжди з нами.
Батьків, жаль превеликий, немає,
Без них поріділа наша родина.
Тяжче живеться без тата і мами,
Краса України дає мені сили.
В своє рідне село я приїхав,
Насолоджуюсь садом, шумом Прута.

Тут праця лишилась моїх батьків,
Звідси кроки почав я в нелегке життя.
А рідне село, як мати одна,
Думки про неї завжди в дорозі.
Здається, стоїть на ганку вона,
А батько сидить на сходах в недузі.
Батьки навчили працю любити,
Щоб в собі я не втратив людину.
Любити життя, добро творити,
Захищати землю свою єдину.
Я живу майбутнім, бо війна іде,
Найближчий час нам витримати треба.
Рук не опускати сьогодні — головне,
Стерегти себе від здобичі «брата».
Земле моя, рідна і свята,
Ти надія і щастя в любові.
В поезії і наяву ти — моя.
Зараз спекотно... Тобі — перемоги!

25.01.2023.

МИ ЗОБОВ'ЯЗАНІ ЖИТИ

З теплих країв птиця не вся вертає,
Як і ми, в батьківське гніздо.
Наш шлях на схід пролягає,
Дехто там лишиться вічно.
Моя душа незвично страждає,
І час від часу я ллю сльозу свОю.
Життя сумні картини малює,

Що неможливо втриматись від болю.
Війна зовсім забрала радість тих днів,
Коли спокійно я йшов на працю.
Український народ розумнішим став,
Думки тішить за перемогу нашу.
Ми зараз стали багаті думками,
Помилками наших батьків раніше.
Ми втрачаємо цінність держави —
Розум прийшов. Перемога скоріше.
Українська нація шляхом іде
І хоче бути в поході вільна,
Милуватись, як калина цвіте
Й співом солов'я. Це ж моя країна.
Читає мати із фронту листа,
Де син благає не сумувати:
«Мамо, не плач, повернись до тебе я,
Ти ж не одна в Україні мати.
Ми для Вас зобов'язані жити,
Ми — Ваші діти, кров у нас одна,
Людям волю й щастя дарувати —
Така наша доля, це ж рідна земля».

10.02.2023.

МАТЕРІ

Я був щасливий, це було давно,
Мій перший дотик до твоїх грудей
Ще малюком у своє дитинство
Стоїть невимовний у пам'яті моїй.

У світ великий ти мене вела
Не день, не два, а повсякчас,
Я пам'ятаю, де коса й пила,
Вечірній каганець, що не раз погас.
Щодня бачу...твої руки в жилах,
Як біду відводили від мене,
Вони мене піднімають й зараз
На неспокій і добрі справи.
З твого благословення і порад
Ними в лють морозну зігріваюсь,
Їх не можна порівняти ні з чим —
Берегти їх в собі я стараюсь.
Мені передалась твоя вдача,
З людського життя добро перейшло.
А скільки твоїх життєвих ідей
Живуть зі мною, як в птаха крило!
Скільки часу пройшло, тебе нема,
У різні сторони ми розійшлись.
Вказала мені дорогу в життя
І в пам'яті моїй залишилась.
Мамо, ти живеш в серці моєму,
Життєві кроки я бачу твої,
Для рідних твого слова бракує,
Мамо, я вклоняюсь тобі до землі.

08.03.2023.

ВОЛЯ, ЦІНОЮ ЖИТТЯ

Журяться долини, степи і поля:
Чи ще вродить жито і пшениця?
Бо так багато страждає земля,
Так багато плачів і прокляття.
Ми, українці, нині в біді,
Завжди добро творили віками,
Сьогодні там, на клятій війні,
Свідком ординських баталій стали.
Наше коріння проросло у віках,
Ми ішли через вогонь і болі,
А ворог зараз випробовує нас,
Руйнуючи українські долі.
Ординець залишив нас паритету,
Безвинних людей наших вбиває,
В домівках видніються портрети,
А батьків і синів вже немає.
Ніхто не забуде цих днів
У нерівній борні українців,
Втрату рідних, батьків і синів
Проти зайд і вбивць, і злочинців.
Наші друзі лишилися повсюди:
Хто долею пішов у небуття.
Про них пам'ять з нами завжди буде —
Рятуючи волю ціною життя.

19.01.2023.

НАШІЙ ПЕРЕМОЗІ

Я йшов і йду по шляху своєму,
Живу лиш тим, що мрію і без страху,
Буває й так, що сльози люю
За непоборну Україну нашу.
В кожного з нас український дух живе,
Хоч надуманих химер багато.
Це проявилось пізно, лиш тепер,
Коли нежданий... прийшов аж до хати.
Синів багато лишилось у вогні...
Багато втрат. Вже змирилася печаль.
Не кожний з них повернеться додому
В лютневу грізну криваву заметіль.
Орда полила нашу землю кров'ю,
Голубе небо вирієм — не край.
А думка вперто проситься на волю,
Останні сили в жили заховай.
Ми будем бити рашизм до знемоги,
Поки пульсує Надія жива.
Все віддамо нашій Перемозі
Для Тебе, рідна Україно моя!

28.02.2023.

НЕ РВИ ДУШІ МОЄЇ

Не рви душі і зараз моєї,
Вона розірвана давно тобою.
Не можу збагнути рівень людини,
Її жорстокість і неповагу свою.
Своє серце тобі відкриваю!
Не шукай в сьогоднішній моїй вини.
Моя душа, ти знаєш, живе тобою,
Я не вмю й не можу жити, як ти.
Душу мою ти ще тоді зранила,
Як на гіллі в гаю пташка співала.
Місячне проміння нам світло давало,
А ти мене з полином цілувала.
Я бачу твої очі відкриті,
В серці своєму чую промінчик твій.
Тебе не можу ніким замінити
І вечори, що в пам'яті моїй.
Я мрію повернути все назад.
Знаю: сьогодні час неможливий.
Люблячих, яких роз'єднує камінь,
Камінь заздрості, навіть брехливий.
Кожній людині відкритий шлях —
Шлях до земної людської любові.
Людина на землі живе лиш раз —
Не для того, щоб другій нести болі.

14.02.2023.

ЩАСТЯ ПРИЙДЕ

Життя мене не пестило достатком,
В долі випадала більше гіркота.
Я все робив і робив без осадку,
При кожній зустрічі і відповідь була.
Чи все збулось долею моєю?
В перелік радості і її образ.
Відведений час був мені для всього,
А я — про що мріяв, так і не досяг.
Для мене кожний день — одні уроки,
Я вічний учень дня свого життя,
Від народження й сьогоденні кроки
Я покірний, коли поруч вона.
Висновки робити завчасно,
Я думаю: що треба на Землі?
Земна любов до ближнього твого,
Гарячі поцілунки коханій своїй.
Батьківський поріг не забувати,
Щоб батько і мати з радістю жили,
Щоб кожен міг вірних друзів мати,
Щоб все було. Сьогодні, завтра й завжди!
Світить сонце у небі ясне.
Все, що було і є — не випадково.
Життя на землі просто чудове!
Ну, а щастя прийде — обов'язково!

08.03.2023.

ГОСПОДИ, ЯКЩО ТИ Є...

Прошу Тебе, Господи святий,
Якщо Ти є і почувеш Сина:
Не забирай дітей нашої землі,
Святої, що зветься Україна.
Іде війна, горя несе багато,
Наші рідні залишаються там.
Піднімемо Український прапор
І будемо йти до переможного дня.
Всюди, всюди чорніють могили...
Брати! Здолаєм світову орду!
За полеглих своїх синів і батьків,
За силу світової правди одну.
Їхні серця чисті, як з кришталю,
Подвигом ворога руйнують,
Будують пам'ять своєму народу,
Навіки Перемогу дарують.
Прийде час і зацвіте калина,
І мати не одна, що сльози ллє,
У кожної з них душа болюча,
Бо сльози — це не щастя на землі.
Сини, народжені для світлих доріг,
Кинули себе у вогонь війни.
Світ не пожалів і Бог не зберіг,
Ми говоримо: «НІ ВІЙНІ! НІ!»

07.04.2023.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломиї Івано-Франківської області, де і проживає. Поетеса. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Андрея Шептицького. Не зважаючи на багаторічну невиліковну хворобу, незламна і сильна духом жінка, щиро віруюча й безмежно закохана в поезію, в якій виливає свою вірну любов до Бога і України. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№30).

БОЖА МАТІНКА СХИЛИЛАСЬ У СКОРБОТІ

Божа Матінка схилилась у скорботі...
Тут лежать нескорені сини...
Послужили миру і свободі...
І...не повернулися з війни...
Піднеслись у небо синьо-жовті стяги,
Прихилилась до могил весна...
Тут спочили лицарі звитяги...
Пам'ятаймо їхні імена!..
Їх тихенько кличуть: татку...синку...братае...
Вони чують... Чують, та мовчать...
А в серцях живих — лиш біль утрати...
Хай не гасне пам'яті свіча!..
Боже! Як нам жити з цим великим болем?!

О!.. Вселенські: туга і печаль!..
Кров'ю всіх загиблих (вийдіть в поле!)
Маки до усіх живих кричать!
...Божа Матінка схилилась у скорботі...

15.08.2023.

ВІРИМО В ПЕРЕМОГУ

Ми бачили... Ми плакали й молились...
До серця пригортали рідний стяг...
Мов фенікс-птах, ми з горя відродились
Заради Перемоги і життя!..
Щоб Батьківщина синьо-жовто квітла...
Проти війни, проти наруги й зла
В одній шерензі з воїнами світла
Маленька дівчинка до Перемоги йшла...
Маленька дівчинка, беззахисна і чиста...
В очах дитячих — недитячий біль:
«В сльозах — моя матуся і Вітчизна...
Ми воїни. Це — наш священний бій».
Двобій добра, свободи і любові
З жорстокістю і планетарним злом.
... Я чую в серці гімн і колискові...
Я відчуваю мамине тепло...
Я бачу добрі очі мого тата...
Господні очі і Господній Лик...
Моя Вітчизна... Всюди моя хата!..
Все, що її болить, мене болить...
Заради Абсолюту сонцем мрії

Нам світить цей жаданий Божий день!..
Під захистом заступниці Марії
Українська дівчинка до Перемоги йде.
Нам жити!.. Промінь світла і надії
Здолає тьму і морок. Зло впаде.
І згинуть воріженьки-лиходії!
І сонце України ще зійде!..
Це сонце Перемоги віри й духу
Незламних і нескорених сердець.
Нам Бог допоможе! Він завжди нас слухав.
Бог з нами! Дух Святий, і Син, й Отець!
На цій землі нам жити і радіти!..
В Маріїних долоньках і сльозах
Розстріляні війною наші діти
Чекають Перемоги в небесах...
Ми не пробачимо нічого в цьому віці.
Відродимось, як легендарний птах...
Розстріляні війною українці
Чекають Перемоги в небесах...
Нам жити!.. Нам творити!.. Нам любити!..
Країна мрій — а не лячна руїна.
Розстріляним, замученим, убитим
Ми обіцяємо: все буде Україна!
... Я бачила... Я плакала й молилась...
До серця пригортала рідний стяг...
Господь рятує і дарує крила
Заради Перемоги і життя!...
Щоб Батьківщина синьо-жовто квітла...
Проти насилля, воєн, проти зла
В одній шерензі з воїнами світла

Смілива дівчинка до Перемоги йшла...
Та дівчинка, що дуже любить маму...
У неї тато — воїн вісім літ...
Нехай її — маленьку і незламну,
І скривджену війною — бачить світ!...

23.08.2023.

ПАМ'ЯТЬ І МОЛИТВА

Пам'ять і молитва... Наш молебень...
Житні і пшеничні колоски...
Плакав мій журавель в ріднім небі...
Там, де душі зболені й зірки...

Пам'ять і молитва... Наш молебень...
Сльози... Вірші... Квіти... Колоски...
І мої лелеки білі в небі...
Там, де рідні душеньки й зірки...

Пам'ять і молитва... Наш молебень...
Свічечки, лампадки крізь віки...
Бомби і ракети в ріднім небі
Заступили сонце і зірки...

Пам'ять і молитва... Наш молебень...
Поминальна свічечка в вікні...
Смертоносне залізаччя в небі,
І земля — в пекельному вогні.

Геноцид! Голодомор! Руїни!
Господи!.. Ти дарував життя!..
А сьогодні діти України
Помирають в темних укриттях...

Геноцид! Голодомор! Руїни!
Ненависна і страшна війна!
Плаче, б'ється серце України:
Вічна пам'ять доням і синам!..

Геноцид! Голодомор! Руїни!
Вже бинтує рани перший сніг...
А нескорені Герої України
Не вмирають!.. Не вмирають!.. Ні!..

ХАЙ СВЯТИТЬСЯ ГОСПОДНЄ ІМ'Я

Татко приніс найніжнішого сина...
Зіронька сяє з висот Небокраю...
Моя Батьківщина — Земля Україна...
Твоя Батьківщина — Твій, Боже, Ізраїль...

Твоє Рождество, мій Спасителю Христе!..
На сіні у ясельках — Вічна Любов!..
А зло смертоносне, страшне, ненависне...
І ллється віками Твоя й людська Кров...

А війни такі нескінченні й жорстокі...
Вбивають стареньких, жінок, немовлят...
Допоки, Спасителю?! Христе, допоки?!
До Неба волатиме рідна Земля?!

Почуй, Справедливий, як серденько плаче...
Ти сходиш на Землю з Небесних висот...
Чекає Твій вірний, стражденний, терплячий...
І благословенний Тобою народ...

Оплакує вбитих дітей Україна...
Ридає за дітьми своїми Ізраїль...
Суди... Де Голгофи криваві... Руїни...
Ти йдеш, залишивши сади Небокраю...

Мов Зцілення зраненій болем планеті —
Ця Ніч... Тиха Ніч... Свято серця й життя...
Хай міни підступні, хай бомби касетні,
Ракети, «Шахеда» підуть в небуття!

Не буде «Кинджалів» лячних, «Іскандерів»!
Не буде насилля, наруги і зла!
В убогу стаєнку прочинені двері...
О! Скільки тут Світла, Надії, Тепла!..

Тут — ясельки ясні і сіно з дитинства...
Те сіно, що Татко в Святвечір приніс...
Матуся і Матінка Божа Пречиста...
І Йосип, щоб Хлопчик під захистом ріс...

Всі добрі і щирі... Шляхетні і чесні...
Мій скарб!.. Пам'ятаю!.. Люблю!.. Дорожу!..
Тут — Воїни Світла і Лицарі Честі!..
Стаєнку убогу і нас бережуть!..

Сестричка і я, ангелята і діти...
І перші біблійні малі пастушки...
Тут — яблуньки цвіт... Тут — нев'янучі квіти...
Звірятка і люди... Співочі пташки...

Тут — спокій і тиша... Нема горя, лиха.
Блакитно від ангельських крил й оченят...
Тут — Дівчинка... Та — з колосочками... Тиха...
І та, яку вбив в рідній хаті снаряд...

Старенькі... Замучені... З темних підвалів...
І ті, що не мають ще навіть хреста...
І ті, безневинні, які з-під завалів,
Благали спасіння в Ісуса Христа!..

Усі біля ясел... Усі — в Серці Бога!..
Для всіх буде Мир!.. І Різдвяна кутя!..
І наша Велика Свята Перемога!..
Во ім'я Любові!.. Заради Життя!..

Тут — люди і БОГ! Святість Серця і Духа...
Опісля жертвних і хресних доріг...
Над ангельським пір'ячком, ангельським пухом...
Біленька Голубка осяяла всіх!..

Тут — славні Герої, які не вмирають!..
Тут — вся Україна!.. Вітчизна моя!..
А зіронька сяє з висот Небокраю...
Різдво!.. Хай святиться Господнє Ім'я!..

Я чисту сльозинку зронила на сіно...
Те сіно, що Татко в дитинстві приніс...
Моя Батьківщина — Земля Україна...
Дитинко!.. Храни нас від болю і сліз!..
...ІСУСЕ...

25.12.2023.

ЛЕСЮК МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Народився 25.02.1940 року в селі Ковалівці Коломийського району Івано-Франківської області. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, заслужений працівник освіти України.

І ТОМУ В НАС ВІЙНА...

Сьогодні почув по радію НВ (Новое время!!!), що 42 відсотки мешканців України (спеціально пишу мешканців, а не українців!) за те, щоб зберегти в школах України викладання російської мови!! Нечувано! У нас десятки-десятки тисяч жертв від руского міра, а 42 відсотки далі за них, за москалів, за їхню мову?! Це не Українці, це манкурти, перевертні, хохли, совки, космополіти, безбатченки, зрадники, колаборанти, покидьки без роду і без племені!!! Вам мало ще цих жертв? Ви й далі хочете вигрівати зміюку в своїх пазухах?! Для мене особисто той, хто ігнорує українську мову, живучи в Україні і жеручи український хліб та українське сало, — ворог!! І я дивуюся, що молоді мами, розмовляючи зі своїми 5,6-річними дітьми, говорять з ними російською. Готуйте своїх дітей до української школи!! Не буде російських шкіл в Україні, і це треба поставити гостро і перед Урядом, і перед Президентом. Тож переходьте на укра-

їнську, якщо самі не хочете, то хоч дітей стимулюйте і виховуйте в українському дусі! Немає жодної країни в світі, яка б цуралася своєї рідної мови. Це тільки у нас так. І тому в нас війна...

11.03.2023.

ЧОМУ АЖ ТЕПЕР?

Нарешті сьогодні оголосили про заборону проросійських та прокомуністичних партій. Журналістка питає політичного експерта: «Чому саме тепер?». Яке дурне питання! Якби була запитала: «Чому АЖ тепер?!», то було б логічно і зрозуміло. Якби раніше були заборонили і прибрали десь у каталажку всяких кив, медведчуків, шуфричів та інших прихвоснів новітнього ф'юрера, відвертих і прихованих ворогів України, то був би і Донбас наш, і не було б цієї звірячої війни. Ні! Обіймалися зі «старшим братом», навчилися калякати мовою ворога, забувши свою рідну, солов'їну, не прищеплювали своїм дітям почуття любові до Бога, до своєї Вітчизни-України, не кажучи вже про почуття патріотизму, націоналізму. Ось і виростили манкуртів, перевертнів, безбатченків, космополітів, у яких «ні дома, ні улицы», в яких «адрес» — новітній путінський союз. Та ще й тепер закликають до «лагідної» українізації, щоб, не дай Боже, не образити «російськомовного» українця. Якщо він українець, то хай намагається говорити рідною мовою, якщо навіть вимовить якесь слово не так, то ніхто на це зважати не буде, а, навпаки, кожного буде тішити те, що людина нарешті зрозуміла і вирішила повернутися до свого рід-

ного. До речі, у «Просвіті» йде запис на безплатні курси української мови, тож запрошуємо!! В області вже є, за словами Голови військової адміністрації, понад 80тисяч тимчасово переміщених осіб, багато з них, як чути на вулицях та в магазинах, і не думають переходити на українську. А шкода, бо є гарна нагода. Думаю, що після війни вся Україна заговорить українською мовою (і державне керівництво також), вона стане таки справді, а не тільки на папері, державною й обов'язковою в державі. Смерть москалям і хай живе українська мова!

20.03.2022.

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Поет, гуморист, член НСПУ. Лавреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№16-№30).

* * *

Я сам не знаю, хто я є,
Чи лірик я, чи гуморист.
Хоч у натурі Я моє
Не переймається цим фист.
Пишу про те й про се пишУ,
Така моя земна натура,
Буває часом, що грішу,
Підводить бутія халтура.
Тягну наснаги тятиву,
Неспокій у цебрі колИшу
І тішусь тим, що ще живу
Й багато ще чого напишу.

* * *

Себе налаштував на позитив,
ПолИлись втіхи і спокОю ноти.
Зі мною Бог, здається, говорив,
Чи так це, чи, о світе, що ти...
Я був отам, насправді, у раЮ,

В садах Едему пас будення вівці.
Було все файно, файно — не таю,
Лились потоки щастя по долівці.
Давно в житті таких не бачив див,
Себе у ритмах сьогодення чую,
Себе налаштував на позитив,
За дійством цим насправді не жалкую.

* * *

О Господи, почуй і накажи
Отих нікчем, що там засіли в раші.
Свій перст зневіри й люті положи
На їхній хрест, на їх свячені чаші.
Вони ж бо нехрещЕні, віру їх
Нелегко навіть світові збагнути,
НепрОщений навіки їхній гріх,
Нема на нього людської покути.
О Господи, спини війни бедлам,
Пірви на шмаття неспокОю жили,
Гони їх в пекло, їхнє місце там,
Вони оцю покару заслужили.

* * *

З Днем Незалежності, Державо!
Ти є, ти була, ти будЕш!
Тобі уклін низький і слава,
І пошанівок щирий теж.
Хай ллється радість величаво
Від долу в небо голубе.

З Днем Незалежності, Державо,
З Днем Незалежності тебе!
Довкілля гони жовто-сині
Шліфують втіхи тороки.
Вітаю! Слава Україні!
Героям Слава! На віки!

* * *

На прапорі мої держави
Всього лише два кольори,
А скільки поваги і слави
В реаліях цієї пори.
У кольорі синього неба
Пшениці достиглої цвіт.
Для щастя багато не треба,
Шануємо волі обіт.
Квітують свободи отави,
Сукається вільності нить,
На прапорі мої держави
Тризуб золотий майорить.

* * *

Ти знаєш, Боже, не моя вина,
Що світ оцей, здається, з глузду з'їхав.
Покори не тримають стремена
І оголились вже шаблі із піхов.
Та що теперка годні ті шаблі,
Коли свистять дурні шалені кулі,
Коли біда крокує по землі,
Розносять смуток розпачу зозулі.

Ти знаєш, Боже, розумію все,
Але чомусь не можу я збагнути,
Чому цей світ якась марА трясе,
Невже всіх нас їй хочеться позбути?

* * *

А Бог ся дивить, Бог чекає,
Кого карати завтра має.
А далі вже не мож чекати,
Пора вже, Господи, карати.
Отих, оцих і всяких, звісно,
Бо нам вже стало жити тісно
В оцьому світі з ними он,
Навіщо нам Армагеддон?
А Бог ся дивить, Бог чекає,
На скрипці долі розпач грає,
Що далі що, що, люди, далі?
Біда страшна на п'єдесталі.
Чи, навпаки, у призмі сонця
Потіхи, щастя волоконця,
А у стременах безнадії
Єднання й волі вітер віє.
А Бог ся дивить, Бог чекає,
І буде так, як бути має,
Бо віра нас єднає нині,
Усі ми в помислах єдині.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 в місті Коломиї. Мешканець села Старі Кути, що на Косівщині. Служить настоятелем УГКЦ в селі Стопчатові Косівського району та в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№30).

* * *

Люби життя: людей, природу...
Гори, ріки, ліси і поля...
Люби надбання свого народу:
Пісні, вірші і Тараса – проводиря...
Люби життя: бо в нім краса,
Хоч люди й журяться похилі,
І горе бачать небеса...
Ширяє мрія в небосхилі...
Люби життя за боротьбу...
Люби його у горі й бурі...
Люби веселую юрбу...
І звуки пісні на бандурі!
Люби листочки золоті,
Що опадають з дерев додолу,
Люби ти тишу вечорову
І мами ніжну колискову.
Люби подвір'я й батьківський дім...

Люби убогих та багатих...
Люби усім серцем своїм
Немудрих і дивакуватих...
Люби той люд, що без знання,
Що дорікає тобі без віри...
У цьому радощі життя...
У цьому сила твоєї віри!
Люби життя, що не просте...
Ти все роби, щоб збулися мрії...
І хай зернятко проросте
Любові, Віри і Надії!...

07.11.2023.

* * *

У нас біда: розриви, постріли, війна...
Черговий раз ми здобуваємо свободу.
Нажаль, життям і кров'ю юнака...
Дітьми Козацького — славетного народу.
У нас війна, а в них під кулями робота,
Без правил політична гра...
Бо преться нагло ця гидота,
З рашистсько-красного кремля...
Ні, оправдань катівським діям,
Вагнер з зони зомбі-ленд...
О, Боже, зупини це божевілля,
Коли вже буде "Хеппі-Енд"?
У нас війна, а в них у полум'ї робота,
Ми молимося за наших всіх бійців.
О! Господи! Нехай Твоя турбота
Вбереже їх від русько-путлерських катів...

Бо перемога не лише у мріях,
Згуртовані і зібрані в кулак,
Ми дамо відсіч у відважних діях,
І не зламати нас ніяк!
Ми духом переможемо і мечем,
Бо в нас завжди є сила і відвага.
Якщо потрібно, світ перевернемо,
І буде Воля, Слава і Повага.
Героям Слава і всім ЗАХИСНИКАМ,
Що полягли за Неньку-Україну,
І дякуємо батькам і матерям
За Вашу кровинку, ГЕРОЯ – ДИТИНУ!

14.10.2023.

* * *

Немає часу і немає сили
Губитись у минулому щораз,
Немов у птаха, перебиті крила,
І на падінні зупинився час.
А серце розгортає не потрібну масу,
І на окопах життя я згадав про вік,
І у свідомості плину часу
Не обміліють русла сердечних рік.
І наш Творець і наш Спаситель...
Прийшов на Землю і розкинув сіті,
Слухай Мене, бо Я —твій учитель,
Мудрість і любов панують в цьому світі...
А без любові — то є пекло,
Там ні тварин, ані людей,
Там сердець розбитих скло...

І марево дурних ідей.
Там лише холодний вітер,
Абстракція ранків і ночей...
І надпис з кириличних літер:
«Кінцевий шлях для всіх людей».
Для тих людей, що без любові
Прожили весь свій шлях земний,
Що мали дні і ночі безтолкові,
І час настав для них сумний.
А той, хто любить — жити буде
У Раю з Богом назавжди,
І до життя його пробуде,
Там є відтінки Світла й Доброти!

* * *

Зупиніть хтось Землю, я зійду!
Зупиніть хтось Землю, я благаю!
Ввесь світ здурів і котиться на дно:
Тут кожний третій продає і убиває...
Страшно жити і бачити світ таким,
В серцях людей лиш пустота і злоба...
Тут судять по одежі і великий чин...
А що в душі?... Прогнила вся утроба!
І кожен другий тут душу продає —
За велич, чи за гроші, чи за славу.
Тут близький «друг» зненацька рану нанесе,
Зробивши свою чорну справу...
Тут тілом торгує кожна третя,
Бо вже порядність, цнота давно не в моді,
Позбувшись ненароджене дитя,

Скоро забуде все, бо тіло на свободі.
Тут ходять в храми, але не вірять в Бога,
Тут фальш і лицемірство є кругом...
О, схаменіться, люди, душа ваша убога!
Прийдіть до себе, бо весь світ прогнів гріхом!
Зупиніть хтось Землю, я зійду!
Зупиніть хтось Землю, досить болі!
Весь світ здурів, купається в гріху...
Зупиніть!... Все!... Це!... Бо з мене годі!

10.03.2021.

ЛИСТОПАД

Останній місяць осені – листопад.
Листопад — самий оголений місяць.
Все, що він може одягнути,— це туман,
невеличкий дощ і короткий день.
У листопаді осінь зовсім інша.
Немає передчуття теплого дня,
немає й краси осені.
Тепер стає все зрозуміло.
Листопад — чесний місяць,
місяць без ілюзій.
У ньому мало кольору, мало звуку.
В ньому все тихо і не зрозуміло.
У ньому можна почути себе і побачити себе.
Побачити своє прожите життя зі сторони.
Голий листопад немає де
сам від себе сховатися.
Він, як людина, в кризі і в депресії,

і жити, як раніше, не вийде...
Як бути далі – незрозуміло...
У ньому викривається питання сенсу
життя, часу і свободи. Листопад —
це шанс багато чого виправити.
Тому поспішіть виправити те,
на що вам не вистачало сил та часу
на протязі цілого року. А можливо
не року, а цілого свого життя.
Потрібно знайти точку опори
і перевернути світ.
«Дайте Мені точку опори –
і Я переверну ваш світ», –
упродовж усієї Біблії каже Господь людям ...
«Точка опори» для Бога – серце людини.
Людини, стабільної у вірі.
Тільки в цьому випадку
на неї може спертися Бог
у досягненні Своїх цілей на землі.
Зрозумій себе у листопадовій тиші,
почути себе і зробити щось,
що може змінити весь прожитий рік,
а можливо — роки.
Листопад — місяць філософії в дії.
Всі умови для цього є,
прислухайся до себе і роби це.
Адже все відкрито і оголено,
ніяких ілюзій і прикрашення буденності.
Цього магічного, графічно-сірого,
мудрого місяця залишилось лише кілька днів,

щоб не пропустити і не проґавити свій шанс.
Настане грудень і принесе
зовсім інші настрої і інші відчуття...
І так хочеться, щоб жоден день
не пройшов даремно, а з користю...

11.11.2023.

* * *

Дивлюся, як падає перший сніг.
На вулицях біло зранку.
Стоїть засніжений сіна стіг,
І я згадав бабусину співанку.
Дивлюся, як скоцюрбились горобці,
Люди вдягли теплі рукавички...
Як відразу згадалися всі дитячі пісні
І юнацькі часи та звички.
Дивлюся, як тісно сидять на гілках птахи,
Як видно в повітрі подих,
Як сонце пестить людські дахи
І, припалих снігом, перехожих.
Дивлюся на засніжені дерев верхи
І сонних риб у холодних водах,
Як білка знайшла в снігу гриби,
І як ворони ходять по городах.
Дивлюся на припалі снігом хризантеми,
На шипшину, що на кущі висить...
На нашу Неньку-Україну —
За Рідну серденько болить...
Дивлюся, радості немає...
Та є що їсти і тепло...

Бери, роби, чого душа бажає...
А на серці — снігом замело...
Дивлюся, якесь відчуття незвичне...
Якесь воно тендітне, як живе стебло.
І все довкола сніжно-поетичне...
Та чомусь не радісне моє перо?!?...

27.11.2023.

ВОРОНА

Сидить ворона на дзвінниці
І голосно волає!..
Хоч би хтось дав крупів чи пшениці.
Сидить, тай чекає...
Незадоволена, нервує...
Сидить ворона і кряче,
Осуджує, критикує...
Тай по блясі скаче.
Скаче, кряче, роздає поради,
Розказує байки, тай веде наради...
Сказала вона горобцю:
— Поважні птахи не п'ють із калюжі...
Це роблять лише дурні або невдахи.
Ти, горобчику, не мудрий...
Потім пошкодуєш! Захворієш і умреш...
Ти що собі міркуєш?!
І сказала соловейку:
— Удосвіта співають лише дурні птиці.
Та бодай тобі виліз чиряк на язиці...
Тобі ж, мій друже, не годиться!
Співати так зранку,

Бо я хочу ще поспати довше до сніданку.
Потім вчепилася журавля...Тай давай казати:
— Що може бути гірше, ніж жабів лігати...
За це тебе я не люблю, бо ти їж гидоту...
Одні про це лише думки вже викликають нудоту...
Прийшла черга голубам моралі читати:
— Чи не соромно вам вище орлів літати?
Ви здружилися з людьми, хліб їсте з долоні,
Чи ви не розумієте, що ви у полоні?!
Дійшла черга і дятлові проповідь казати:
— Чи не можна тихіше дерево довбати?
Бо я скоро буду, як глуха тетеря...
Не почую через тебе, як біжить вечеря.
І навіть красеня орла вона зганьбила при народі...
— Ти ба, який собі гордець!..
Розправив крила на свободі...
Не знати, який би був ти молодець...
Якби чучело з тебе стояло на городі...
Ось так ворона каркала суворо,
Робила всім аналіз божевілля
І критику придумувала скоро...
Та дозволяла собі викрики, свавілля...
Але птахи не слухали ворони
І «наймудріших» воронячих рад,
Стрибали, пили із калюжі, співали і їли жаб...
Ворона сиділа на дзвінниці,
Насупившись, крихтала дзьобом,
Ніхто не дав їй пшениці —
Так і лишилась зі своїм монологом.

28.11.2023.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка Вінницької області. Мешканець міста Коломиї. Учитель німецької мови, перекладач, поет, краєзнавець. Лавреат літературних премій імені Тараса Мельничука і Леся Гринюка та дипломант Департаменту землі Верхня Австрія. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2005 року (№5-№30).

ПЕРЕКЛАДИ

(з німецької мови)

ГЕНРІХ ГЕЙНЕ

(13.12.1797 – 27.02.1856)

* * *

За теплим чаюванням
Пани говорили знов
Про естетичне кохання,
А дами про ніжну любов.

«Любов — то річ платонічна»,—
Сказав сухоробрий гофрат.
На це його жінка скептично
Лише позіхнула: Ах!

Священник також вставив слово:
«Любов — небезпечна однак.
Вона навіть шкодить здоров'ю». —
Панянка шепнула: «Як так?!»

Графиня сказала приторно:
«Любов — то є пристрасть чудна».
І чаю подала барону,
При цьому зітхнула сумна.

За столиком місце ще було.
Якби лиш кохання моє
Сиділо отут — ви би чули,
Що справжня любов...таки є.

ФРІДРІХ ШИЛЛЕР
(10.11.1759 – 09.05.1805)

НАДІЯ

Говорять багато і мріють усі
Про кращі майбутні години.
Впіймати щасливу, золочену ціль
Так хочеться кожній людині.
Старе відмирає, нове оживає —
Людина ж надію на краще плекає.

Надія приходить з людиною в світ —
Веселе хлоп'я окриляє.
І старець нікчемний, зігнувшись від літ,
Надію пожить не лишає.
Бо навіть тоді, як готове вже віко,
Надія на краще живе в чоловіка.

Вона не пустий і облудний міраж,
Породжений мозком дурного:
На самому дні вона в серці у нас,
Надія на краще. Від Бога.
А що вже той внутрішній голос волає,
Душа, що надіється, не помічає!...

ЙОГАНН ВОЛЬФґАНґ ГЕТЕ

(28.08.1749 – 22.03.1832)

ЗНАЙШОВ

Ішов я лісом.
Так, без мети.
Ніщо на думці
Не мав знайти.

Аж раптом: що це
Мене манить —
То квітка ніжна
В тіні стоїть.

Хотів зірвати,
Та зойк здаля:
«Невже ти хочеш,
Щоб вмерла я?!»

Я обережно,
Мов цінний скарб,
Приніс ту квітку
У рідний сад.

Поклав у землю,
Щоби росла, —
І квітка ніжно
Знов розцвіла.

ПАВЛЮК МИХАЙЛО ДМИТРОВИЧ

Михайло Дмитрович ПАВЛЮК з села Старі Кути Косівського району – видавець, спортсмен, громадський діяч, меценат. Народився 13 листопада 1951 р. в селі Старих Кутах. Навчався в школі рідного села, а середню освіту здобував у Кутах. Закінчив Львівський технікум харчової промисловості і Московський університет мистецтв (1986).

З 1986 року почав працювати в приватній фірмі «Черемош», у відділі поліграфії. У 1999 році створив мале підприємство «Еврика». Згодом очолив видавництво «Писаний Камінь», яке створив тодішній завідувач районного відділу освіти Василь Курищук з Яблунова (відомий громадсько-культурний діяч Косівщини, педагог, відмінник народної освіти України, член НСПУ та НСЖУ, Почесний краєзнавець України, журналіст, видавець, неодноразовий учасник альманаху «Джерельні дзвони»).

Усім творчим, талановитим людям Михайло Павлюк іде назустріч. Серед напрочуд здібних авторів, які видають свої твори у «Писаному Камені», є представники молоді, юнаки і дівчата з обмеженими можливостями; матеріально неспроможні. У таких випадках Михайло Дмитрович бере на себе благородну місію мецената, спонсора, істинного вболівальника за творчий розвиток підростаючої зміни. Імена краян, авторів книг, яких Михайло Павлюк підтримав морально і матеріально, знає сам Господь.

З того часу видавництво видало майже тисячу книг. Це вагомий внесок у духовність нації. Саме у «Писаному Камені» побачили світ 30 випусків літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони» та десятки власних книжок його учасників, зокрема, майже 30 видань Марії Боечко. Велика заслуга Михайла Павлюка і в тому, що друкарня «Писаний Камінь» у 2023 році ввійшла в першу п'ятірку найкращих видавництв Прикарпаття (М. Боечко).

Михайло Дмитрович був депутатом Івано-Франківської обласної ради у 2006–2010 рр. і сприяв будівництву музею Тараса Мельничука в Уторопах, виділенню земельної ділянки для музею в Криворівні та допомагав у багатьох інших справах.

Він – спортсмен, майстер спорту СРСР з боротьби, опікується спортивним життям громади села.

У Михайла Дмитровича – чудова сім'я. Разом з дружиною Іриною (вона працювала в Кутській лікарні) виховали сина Дмитра, якого земляки на минулих виборах обрали Кутським селищним головою.

Михайло Дмитрович Павлюк – справжній патріот. Він виділив певну суму грошей на пам'ятник генералу контррозвідки ОУН-УПА Миколі Арсеничу, побудованому у с. Нижньому Березові; допомагав Майдану, підтримує нашу армію.

13.11.2023.

З допису Марії СЕНЮК
(краєзнавиця с. Старі Кути).

ПИРИГ ІРИНА ЮРІЇВНА

Квітка Налада (літературний псевдонім Ірини Пиріг) народилася в селі Стопчатові Косівського району. За освітою – викладачка фортепіано. Пише вірші з дитинства, має 2 поетичні збірки – «В пошуках світла» та «Медитації». У 2022 році у Видавництві Старого Лева вийшла дебютна прозова книга авторки під назвою «Кульбаба». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№13, №30).

* * *

«Вони хотіли поховати нас, але не знали,
що ми – насіння». (Мексиканське народне прислів'я)

Любов не згасає, дівчинко.
В любові своє коріння.
Ти йдеш у життя з наплічником,
в кишеньці несеш насіння.

Ще пам'ять транслює вибухи.
І серце звучить ривками.
Нестерпно бракує видиху
і добрих новин від мами.

І як над цим болем вищати,
вкарбованим в покоління?
Вони нас хотіли знищити.
Не знали, що ми – насіння.

Не знали, що ця свята земля
лиш раз відімкне ворота.
І щедра у мирний час рілля
не випустить чорноротих.

Ти можеш нарешті крикнути –
і грудка у горлі танає.
У пам'яті дивні викрути –
то вибухи, то тюльпани.

І тиша, яка вросла в цей крик
в холодних, як смерть, підвалах.
І час, що немов пішов на стик
між тим, що було і стало.

Любов не згасає, вір мені.
Вона проросте з насіння.
І душі, раптово вирвані,
вертаються до коріння.

Бо все в цьому світі за життя.
(Крім того, що в пекла свідком)
Весняні дощі вже лопотять,
щоб влити любов у квітку.

12.03.2022.

* * *

Назад нема дороги. Що ж, завмри.
Відчуй себе, відчуй в собі цю силу,
що є життям, яке тебе носило
по тих світах, що світяться згори.

А потім, продираючись крізь дим,
дивись, як визріває перемога.
Твоє обличчя у обличчі Бога,
що завше є прекрасно-молодим.

Твоє обличчя світле. І мечі,
що блискавки гострили об ці стіни,
летять в міста, що створені із піни,
і в брами, до яких нема ключів.

А ти ідеш, і світ в тобі звучить,
а ти ідеш, і світ в тобі зоріє.
І щось таке в очах твоїх, Маріє,
що падають на землю ті мечі.

І дух свободи має голоси.
І вже ніщо не зможе їх спинити —
ні стіни, ні глухі від болю плити,
ні віра в протилежні полюси,

бо час прийшов. Назад нема доріг.
Вперед біжить твій шлях, неначе нитка.
Ти мовчки нахиляєшся до звитка
і в цей момент на землю сходять сніг.

27.03.2022.

* * *

Бог завжди ходить поруч, все чує. Кажу йому:
я прошу тебе, Боже: спині цю страшну війну,
що кістки розсипає у полі, немов зерно.

Це неначе гидке божевільне якесь кіно,
що тримає за горло. Та мусить прийти «the end»!
Це кіно йде так довго і сплетене із легенд,
та найбільш зачіпають прості незavidні шви,
що латають живу тканину, а із канви
все одно випадають нитки осяйних життів...

Ось цей хлопець зашвидко пішов... А він так хотів
перемоги, мій Боже. І світла своїй землі.

Наші мрії великі, а разом із тим малі,
так багато дрібних, навіть крихітних мрій-думок,
мов пацьорки нанизаних на німецький шнурок,
що зненацька порветься і все, "прощавай, Земля"...

Ну а що буде далі? Життя розпочни з нуля,
вчи уроки в своєму темпі і таїну
пізнавай так, як можеш... Та зараз я про війну.

Боже, сняться вже вкотре беззвучні прозорі сни.
Чи від нас щось залежить? Прошу тебе: припини
цю війну!

Голос Бога спокійний,
в мені аж бринить струна.

Він сказав: «Я не можу.
Не я її починав.»

16.06.2022.

* * *

сорочка біла
сорочка чорна
і міст між ними

хтось ще із плоті
а хтось за плотом
стоїть незримо

сорочка чорна
сорочка біла
два світо-лики

між ними колір
між ними сила
і щось велике

хтось обирає
лише дві правди
як непохитні

сорочка біла
сорочка чорна

а ти в блакитній

15.07.2022.

* * *

кажуть тримайся кажуть шукай мости
кажуть іди по світлу і по воді
кажуть рости бо маєш куди рости
ти вже давно згасила страх висоти
а з ним одвічний сумнів «а що тоді?»

кажуть ти маєш інших вперед вести
брати на себе більше аніж могла
час відпускати з серця старі листи
в них застрягали з болем чужі хрести
але для чогось біль цей ти берегла

кажуть роби ось так або ні ось так
обов'язково кайся – молись - прости
поки ти йдеш крізь чорні дими атак
поки злітає в хмари малий літак
хоч би один спитав чого хочеш ти

28.06.2023.

* * *

саде мій прекрасний
плоди твої вціліли та гірчать
яблука затамували подих
не знають зріти чи впасти додолу
на землю яка здригається

небо оперезане ракетами
щодня відновлює блакитний колір

і боїться глянути вниз
щоб не впасти під ноги дівчинці
що пригортає kota до серця

кіт більше не тремтить
здається вже звук до вибухів
а насправді оглух
але вибухи тепер звучать
в його пам'яті стираючи інші звуки

саде мій прекрасний
ти вчиш мене бачити
що життя не зупиняється
навіть тоді коли зачиняються
останні двері на планеті
бо зранку їх знову
хтось відчинить

02.06.2023.

* * *

вода що виривається назовні
не має ні початку ні кінця
торкається до місячної повні
втручається у тишу гробівця

вода що вже від болю як здуріла
ввібрала в себе плач і дикий страх
стає холодним саваном для тіла
і риби супроводжують цей шлях

вода у вікна б'ється надто гучно
не вдати що нічого не було
пливи мала рибино в світлу гущу
вези на собі втоплене село

мовчи й дивися в очі всім хто скраю
хто виглядає мир у рукаві
хто руку допомоги простягає
убивці що ховає ніж в траві

пливи рибино з душами в потоці
кричи мовчанням так щоб йшла луна
щоб ті хто нищать все на кожному кроці
за це сплатили швидко і сповна

пливи рибино з правдою страшною
щоб жоден злочин не сховався в тінь
щоб пам'ять будувалася стіною
для захисту наступних поколінь

щоб зцілювались душі від любові
яка незмінно лине до своїх
яка завжди наповнити готова
торкаючись так легко наче сніг

коли йому обличчя підставляєш
і мов летиш у білосніжний вир
пливи рибино з іншими у зграї
перепливи цей біль перепливи.

10.06.2023.

* * *

він вслухався у дощ щоб почути як йтиме вона
як ключі задзвенять як відчиняться двері у хату
як назустріч із темряви випливе кішка вухата
сонна тепла зворушлива часом якась неземна

він вслухався у дощ наче всотував звуки сповна
і звучання води аж тремтіло від спогадів з нею
бо вона зараз там за якоюсь хиткою межею
скільки меж тих умовних і явних проклала війна

він вслухався у дощ наче можна крізь зливу пройти
і крізь відстань побачити двері у дім номер вісім
засвітився його телефон в бліндажі серед лісу
«лиш до хати зайшла
а думками весь час
там де ти»

26.07.2023.

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Мешкає і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№30).

БАНДЕРА

Гряде розплата й не зупинить час,
Сказавши правду: хто — герой, хто — вбивця.
Тремтять, злодюги, в кожному із нас
Для пімсти вам Бандера народився!
І ви спровокували це самі,
Хоч ми й не сумнівалися нітрохи.
Що наш одвічний ворог у кремлі,
Прозріли навіть ті, що вже не лохи.
Живий Бандера в кожному із нас:
У матерях, дочасно посивілих,
В очах сирітських, тих, що через вас
Умилися слізьми, осиротіли.
В серцях і душах молодих вдовиць,
Яким судилась доля удовина,

У всіх, хто не готовий впасти ниць,
Бо на кону — свобода України.
Бо на кону у нас — саме життя,
Й від крові захмелілий кровопивця.
Й віра у прийдешнє майбуття...
У кожному Бандера народився!

НОВОРІЧНЕ

Я разом з вами трішки пригублю
І до вина покотиться сльозина....
Хай будуть всі живі, кого люблю,
Й здобуде перемогу Україна!
Хай високосний ступить на поріг,
Як лицар в переможних обладунках.
За кров, і сльози, й непрощенний гріх
Всім справедливі виставить рахунки.
Я вірю — буде сплачено сповна,
І запанує справедливість Божа,
Й останньою вже буде ця війна,
В якій Добро і Правда переможуть
Я разом з вами трішки пригублю
І пом'яну героїв у Молитві...
Небесний Отче, я тебе люблю
І дякую за щастя просто Ж-И-Т- И!

НЕ ЗАСМІЧУЙТЕ МОВУ...

Не засмічуйте мову чужими словами,
Вона в нас багата на наші слова,
Що в спадок дістались від рідної мами,
Віками кастрована, але жива!
Її вже не раз намагалися вбити,
Точили ножі на імперських зубах.
Найбільше знущань завдали московити,
Та й їм вона теж не була по зубах.
Кривавляться рани чужинським засиллям,
Намул приростає до тіла її.
Вона ще пручається, та від безсиля
Тихіше співають її солов'ї.
Чи буде й надалі вона солов'їна?
Чи вистоїть вкотре під тиском спокус?
Бо в ній — наше все. І душа України,
Пречиста, немовби святочний обрус.

ДЕ ТОЙ НОЇВ КОВЧЕГ...

Де той Ноїв Ковчег?
І чи маєш ти, Господи, Ноя?
Рятівна соломинка
Ще, Господи, в твоїх руках?
Світ вкриває пільма
І життя перекреслює зброя,
Й наодинці зі звіром
Мадонна з дітям на руках.

У розп'ятті твоїм
Ужертвовлено наше спасіння.
Розпинають нас, Боже,
На сина твогого хресті.
Чи Ти , Господи, знаєш
Коли вже той час воскресіння?
Чи з тобою в цей час
Наші Ангели, наші святі?

Наша віра і дух
Пропечатані жертвами й кров'ю,
Весь свій відчай і біль
Нам міцніше стискає кулак.
Не карай нас, Всевишній,
Платити за все це любов'ю,
Не підставим щокУ,
Щось у цьому завіті не так.

Бо цей ворог — то звір.
Він не той, що у нас «воріженьки»,
Він не має у генах
Ніяких вселюдських начал.
Сатанинський байстрюк,
Що не знає ні батька, ні неньки,
Кровопивців орда
Із вампирських племен назагал.

Чуєш, Господи, світ
Потребує Ковчега і Ноя.

Кинь свою солом'янку
До тебе протягнутих рук.
Осипається цвіт,
Твоє військо втрачає героїв.
Тихо стогне земля
Немов породілля від мук.

Милосердя твого
Нам потрібно заради спасіння.
У безодню гріха
Поринає скривавлений світ.
Чи готовий Ковчег,
Той, що буде для нас воскресінням?
Кров'ю пишемо ми
Для нащадків останній Завіт.

* * *

Безмозгла, чи безумна, чи без клепки...
Це — кара Божа, Господи, прости.
Хто відповідь за вибрики нардепки?
Хто здатен взагалі відповісти?
Бо то вже і не вперше, і не вдруге,
Якийсь недуг зриває в неї дах.
Але чому відхрещуються «слуги»,
Що привели її в своїх рядах?
Ви кажете, панове, не на часі
Відсіяти половину від зерна?
Тоді закрийте писок вашій свасі,
Нехай народ не збурює вона!
Та їй до Генерала, як до неба,

А, бачте, розгорівся апетит...
Чи СБУ не бачить ще потреби
Зробити злісних вибриків аудит?
Мо' психіатра треба для нардепки,
Як на то ради іншої нема?
Безмозгла чи безумна, чи без клепки...
Не в змозі розібратися сама.

СОЛОВКО-КАЛИНЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.07.1943 року в селі Чортовець Городенківського району Івано-Франківської області в сім'ї селянина. Мешканка міста Коломиї. Медсестра. Вірші і пісні почала писати в уже поважному віці. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№30).

КОЛИ СКІНЧИЛАСЯ ВІЙНА

*(Братові був шостий рік,
а мені — 4 роки (1947))*

Коли скінчилася війна,
Був голод й конфіскація майна.
Маленькі торбочки ми з братом мали,
Голодні, босі в поле йшли —
Колоссячко збирали.
А їздовий на гарному коні
Бив батою дітей,
Що також були на стерні,
І ми боялися — тікали.
А ззаду ту стерню орали
І колоски землею пригортали,
А люди пухли з голоду, вмирали...

Фашисти, нелюди! Як ви могли?!
Чого ви колоски ті від людей ховали?!
Чого дітей голодних били
І зі стерні їх гнали???

І ЗНОВУ ВІЙНА

І знов тепер у нас війна
Жорстока, люта і страшна.
Часто сирени в нас гудуть,
І хлопці на війну ідуть,
І знов ці звірі, москалі,
Знов на Україні, на нашій землі,
На страждання людей не зважають,
Ні серця, ні душі вони не мають.
Та скоро скінчиться війна,
Буде вже мир і тишина,
І ми на нашій Українській землі
Будем щасливо жити всі,
Будуть весілля і хрестини,
Будуть щасливі всі родини.
Дай, Боже, щоб скоро прийшов той час,
Що москалі підуть від нас,
І будем ми щасливі,
Українці, люди милі!!!

БРАТУ-ПОЕТУ МИХАЙЛОВІ КУЧІРЦІ

Ще, братику милий, нам вірші пиши,
Добра і розуму в них нас учи,
Пиши нам про гори, про ріки і гай,
Пиши нам про поле, про ліс, рідний край,
Про рідне містечко таке дороге,
Бо наше серденько у ньому живе.
Пиши, милий братику, пиши і твори,
Про рідне село, про родину пиши,
Про голод, колгоспи і як була війна,
Про хату нашу, що вже стала стара,
Як ми сиротами без своїх татів
Росли-виростали на плечах мамів.
Твій тато тоді на війні воював,
А мій у Сибірі міста будував,
А ми, ще маленькі, голодні, колосся збирали,
Нас били за це, а ззаду орали,
А взимку нам бабця кожух свій вдягала,
У валянки ніжки маленькі взувала...
Та вижили всі ми, усі ми живі,
Не знищили нас оті москалі,
І хочем, щоб знали це всі,
Щоб кращу ми долю собі збудували,
Щоб діти війни й лихоліття не знали.

ЗАЛИШИВ ТИ, СИНУ...

Залишив ти, сину, свою Батьківщину
Й поїхав далеко у чужу країну.
Повертайся, сину, в рідну Україну,
Ждуть тебе мама й тато, і рідненька хата.
Ой чого ж ти, доню, так далеко від дому,
День за днем минає, а тебе немає.
Повертайся, доню, повертайся, сину,
На свою рідну землю, свою Батьківщину,
Не веселе серце у чужій країні,
Й сонце не так світить, як на Україні.
Будемо співати пісні солов'їні,
Уберемось в свята в вишиті сорочки,
Збереться родина, внуки, сини й дочки,
Й будемо співати пісні солов'їні
Дома, в Коломиї, в рідній Україні.

ЖИТТЯ, ЯК СОН...

Життя — воно, як сон, як день:
Як сонечко сходить — ніби дитинство,
Що скоро проходить,
Ранок — це юність, що скоро минає,
Обід — це зрілість наступає.
Під вечір — старість в очі заглядає,
Як сонечко зайшло — життя пройшло.
Було в мене дитинство, юність,
Була любов, була сім'я,

Багато що було, та ніби то не я.
А бабка моя вже стара,
Уже не бігає, а шкандибає,
Що де поклала, вже не пам'ятає.
Не думала, що так скоро
Старість та настане,
Що швидко на поріг мій стане,
Треба нам добро робити,
Прощати, дорожити і любити,
І ласку в Бога заслужити.

ДЛЯ ТЕБЕ, ВНУЧКО...

Я вишивала блузочку тобі,
Для тебе, внучко, вишивала,
Щоби у свята й вихідні
Ти вишиваночку вбирала.
Щоб ти, як квіточка, була,
Неначе маків цвіт цвіла,
З води, онученько, й роси,
Цю вишиваночку носи.
Носи, носи цю вишиванку,
Вбирай в неділю й свята зранку,
Вбирай, онученько, й носи —
Це символ краю і краси,
Тобі я, внучко, вишивала,
У кожен хрестик душу вклала.
Як ти цю блузочку вбереш,
В косу трояндочку вплетеш,
Ще гарну пісню заспівай

Про наш чудовий рідний край.
Як я цю блузку тобі шила,
То в Бога ласки я просила,
Щоб ти у рідному краю
Зустріла доленьку свою,
І щоб ви разом все співали,
Сорочки вишиті вбирали,
І щоби ваші діточки
Вишиті мали сорочки.

ЗОЗУЛЯ КУВАЛА

Якось у неділю я з хлопцем гуляла
І раптом зозуля нам двом закувала.
Зозуля кувала й нас двох закувала,
Як я із миленьким у парку гуляла.
Ой, мамо, матусенько мила,
Я вперше в житті хлопця полюбила.
Дозволь мені, мамо, з цим хлопцем гуляти,
Бо я з ним щаслива — спокійно йди спати.
Ой, мамочко, мамо, хоч може ще й рано,
Та скоро я з милим на рушничок стану.
Матусенько моя, матусенько мила,
Радій ти за мене — я дуже щаслива.
Зозулько маленька, зозулько миленька,
Накуй ти нам щастя, моя дорогенька.
Бо як ти кувала, нас двох закувала,
Щоб я із миленьким весілля гуляла.
Накуй же, зозулько, життя нам щасливе,
Щоб ми у любові і радості жили.

ВИ КАЗАЛИ МЕНІ, МАМО

Ви казали мені, мамо,
Що усе буде віддано,
Лиш добро треба робити,
Близьким радість приносити.
Ви вчили мене, ненько:
«Вставай, донечко, раненько,
Буде тобі веселенько
І усе буде добренько.
Щоб раненько уставати,
Треба скоріш іти спати,
Як устанеш ти раненько,
Помолися ти щиренько,
І щаслива буде днина,
Бо ти в Бога заслужила».
Ви казали нам всім: «Діти,
Треба в злагоді вам жити,
Одне одного любити,
Щоб в Бога ласку заслужити».

БОГОРОДИЦЕ МАРІЄ!

Богородиці Маріє!
Моя Царице і надіє!
Візьми мене під свій покров,
Тебе я молю знов і знов.
Тебе я прошу за дітей,
За них я молюсь ніч і день.
Візьми й внучат під свій покров,
Тебе я молю знов і знов.
Тебе я молю за Україну,
За нашу рідну Батьківщину,
Тебе я молю знов і знов,
Візьми її під свій покров.

ВМІЙТЕ ЛЮБИТИ

Вмійте любити, в злагоді жити,
Вмійте радіти, сміятись, як діти,
Даруйте квіти, ніжні слова,
Вмійте простити й перепросити,
Й бережіть ніжно свої почуття.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Люча. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ, що на Косівщині. Письменниця, поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11-№30).

ВУГЛИК

Останні сонячні промені торкалися землі. Містечко повільно окутували вечірні сутінки. Смеркало. Неподалік житлового будинку, стікаючи кров'ю, тихо помирала собака, а зовсім поруч весело проводили час молоді хлопці та дівчата. Їм було байдуже, що гине тварина, кров струмочком збігає з її пораненої автомобілем ноги.

Раптом, широко відчинивши двері, із під'їзду вибіг молодий чоловік, щоб винести сміття. Саме він і побачив покаліченого автомобілем пса. Не гаючи часу, крикнув дружині, яка виглядала з балкона: «Оля! Ключі!». В старому мерседесі Олег швидко знайшов аптечку, обробив рану, перев'язав лапу, перевіз собаку до друга на дачу, а коли пацієнт оклигав, знову привіз до міста.

Олег хотів знайти собаці її господарів, але кожна спроба закінчувалась невдачею. А собака то появлявся, то знову зникав. Згодом Олег дізнався, що господар, старенький професор, покинув цей світ, пес став нікому не потрібен. Він бігав на кладовище, довго сидів біля

могили професора та його дружини, яка померла набагато раніше свого чоловіка, біг до будинку, де його любили, але там нікого не було. Лише деколи дятел вистукував на стовбурі старої яблуні, ворона жалілася на свою долю, а соловейко весело виспівував свої пісні.

«Навіщо тобі оця дворняга? — не один раз питала Оля свого чоловіка. — Ти би краще якогось породистого пса завів».

«Хіба дворняга не заслуговує на життя, ласку, доброту? Хіба цінують лише за породу?

Може і я не твоєї породи?» — злився Олег. І Оля припиняла розмову.

Одного разу молода сім'я вирушила на прогулянку в парк. Олег зустрів свого знайомого, а Оля, як зазвичай, зацікавившись повідомленнями в телефоні, на мить випустила коляску із рук, в якій спала дитина. Коляска, миттю набираючи швидкість, котилася вниз. Наздогнати її Оля не могла, Олег був іще даліше. І тоді собака, побачивши небезпеку, кинувся вперед. Він спинив своїм тілом коляску, жалібно завивши.

Підбіг переляканий Олег і мовив: «Ось тобі і дворняга, Олю!... Молодець, Вуглику!». Оля не могла сказати і слова. Сльози котилися градом з її очей, чи то від страху за дитину, чи від радості за порятунок... Чоловік погладив собаку, а той виляючи хвостом і кульгаючи на ногу, поплентався за господарями.

Минуло тепле літо, промайнула осінь, вже і зима почала здавати свої позиції... І тут війна ввірвалася у двері... Вона нищила будинки і людські життя, руйнувала все, що попадало на її шляху.

Олег навчався на останньому курсі медичної академії і його відправили працювати в госпіталь, який розкинув свої повноваження в невеликій міській лікарні. Олег рідко бував вдома. Вуглик, наляканий сиренами тривоги, не знаходив собі місця, то біг до будинку, де була Оля з дитиною, то до госпіталю, де працював Олег.

Одного березневого ранку, попрощавшись, Олег поїхав на фронт, Оля з дитиною — на Захід, а Вуглик залишився в місті, знайшовши пристановище біля старого корпусу міської лікарні. Якось у госпіталь привезли багато поранених, були серед них і ті, кому, нажаль, уже нічим не можна було допомогти. Їхні тіла помістили окремо.

Вуглик спокійно лежав біля старої груші. Коли стих гамір, зробив обхід навколо лікарні. І раптом загавкав, завив, ніби хотів покликати на допомогу. Водій швидко добре знав Вуглика, підійшов ближче, але собака не вгавав, то біг вперед до зачинених дверей, то знову підбігав до водія, а потім сів біля дверей і знову завив.

Водій підійшов ближче і почув тихий стогін. «Там хтось живий», — подумав чоловік і кинувся шукати ключі. Виявилось, що серед загиблих був важкопоранений боєць, який не проявляв ніяких ознак життя і тут почав стогнати. Хлопця врятували, а Вуглика назвали рятівником.

Йшов час, боєць одужував, а Вуглик на подвір'ї не відходив від нього. Настала мить розставання, і у Вуглика потекли з очей сльози.

«Ти чого? — спитав солдат. — Хочеш зі мною?». Собака дивився просто в очі, ніби намагаючись сказати: «Так».

Вуглик побував у хлопця вдома, а згодом поїхав разом із ним на буремний Схід. Йшли важкі бої. Вуглик завжди був поряд, тулювся до свого господаря, оберігав його. Одного разу молодий солдат мало не загинув. Це Вуглик затагнув його під час обстрілу у вириту траншею.

На деякий час ворог припинив обстріли, чи то збираючи сили для наступу, чи то розтративши всі, збираючись відступати, не бив по позиціях наших бійців. Хлопці могли трохи відпочити, привести в порядок одяг, зайнятися кухнею.

Вуглик теж відпочивав. Як раптом кудись побіг. В тіні понівеченої війною яблуні сидів молодий хірург. Невеселі думи огортали його серце. Вуглик, тихо підкравшись, поклав йому на плечі свої лапи, лизнувши за вухо.

Медик впізнав собаку: «Вуглику, ти як тут?» — промовив Олег. Собака весело замахав хвостом, почав ластитися...

«Як там Оля і Дениsik?» — знову озвався Олег. Вуглик лише схилив голову, ніби розуміючи про що іде мова. І тут в телефоні з'явилося повідомлення: «Ми живі. У нас все добре. Я загубила телефон. Тепер відновила номер. Як ти там? Як наш Вуглик? Обнімаємо тебе. Бережи себе...».

Прочитавши коротке повідомлення, молодий хірург попрямував в польову операційну. Вуглик теж залишився нести свою службу, попереджати бійців про небезпеку.

ТИМОФІВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3-№30).

ЦИКЛ «НАДИКТОВАНЕ ВІЙНОЮ»

* * *

Замість мрій – лиш оббиті війною нотатки,
Замість іскор з-під вій – тільки сльози: «Де татко?»

Ніч – не спокій і зовсім не сни кольорові...
І думки – мов розхристані сиві тополі
По узбіччях душі... В кулак – витримку й силу!
До грудей притуляєш з надією сина.
Не дозволиш на мить підкоритись розпуці,
Бо ти – сонце, до тебе простягнені руці!..
Жінко-мамо! Щоденна твоя перемога –
Це світанок, дитячко, дорога до Бога,
Віра в тих, що тримають нам зоряне небо!..
Жінко-мамо! А більше... А більше не треба!

* * *

Повернувся з війни. Без ноги...
А йому — двадцять три.
Легкий усміх в устах.
Німих біль у очах.
Тихий сум у словах.
А вони – по ночах:
Друзі, що полягли...
Ті, що з поля тягли...
В скронях – дикі вітри.
А йому – двадцять три.
Скаженіє зима,
Диким смутком мина...
Щогодини вогні –
Люттю повняться дні...
Чи повернуть вони –
Чиїсь доньки, сини
З роздоріжжя війни
До весни? До весни?..
Мовить з вірою він:
"Переможний наш гнів,
Наша правда свята
На віки, на літа..."
Нездоланні сини —
Без руки, без ноги!
В двадцять два - двадцять три...
Переможуть вони!!!

* * *

Знову складений наплічник. Ти ідеш.
Промайнув шалених днів кортеж.
Ця відпустка – ніби подих, мов ковток
Трунку, що зоветься щастям. Віддаль – крок!
Зачекались побратими у боях.
Лиш туди лягає вкотре шлях!
Як струна напнулась тиша-тятива,
У колисочці посопує мала...
Ти ідеш, бо там триває відлік днів,
Посрібливши чорні коси матерів...
Обіймаю і шепочу: «З Богом! Час!»
А у грудях важко стогне контрабас!
Проковтнула гіркий осад. Все! Вперед!
Лиш життя затьмарить сонцем смерть!
Поцілуй красуню доню. Більш не стій!
Там чекає переможний бій!

* * *

Сни – розтроджені коліщата:
Ані склеїти, ні зібрати...
Викинути шкода – ними снів.
Жив чи не жив?..
Спалахи – уламки вогнів:
Секунд, хвилин, днів...
Розвіяти їх несила.
Може, то міць і сила.
Ранок відпустити в небо –
Небові теж світла треба!
А вечір прив'язати до тиші.

Хоч би поснули миші...
Викруткою штрикає біль
Свідомість, серце... Тінь
Промайнула біла...
Згасла, зникла, злетіла
Увись!.. Спиш? Чи не спиш?
Юним березнем сниш...
Збираєш друзки до купи –
Замість ліків, замість отрути,
Щоб заспокоїти душу
Під ливнем огненного душу.
Завтра настане світанок –
Повагом вийде на ганок
Вона, в ніжних тонах,
З перемогою у руках –
Усміхнена, запашна –
Українська весна!

* * *

Стогне земля, поорана ракетами.
Її би виорать, засіять, обробить...
Знеможена чужинськими бенкетами,
Лиш німо зводить очі і двигить!
Зчорніла од вогнів, пилюки, диму,
Розхристана вітрами лихоліть,
Обпечена морозом кожну днину,
З чеканням і надією стоїть...
Її б цвісти, буюти, колоситься...
Манити загадковістю краси,
З надією у майбуття дивиться,

Із вірою чекати до весни!
Її б народжувать, ростити, доглядати,
Поїть зі жбанка сотні поколінь...
Молитися, у Господа благати...
Упевнено вдивляти в далечінь.
Поорана не вправною рукою —
Чужинцем диким зморена вона.
Із болем і досадою терпкою
Синів з війни додому вигляда.

* * *

Зійде на небо зоря-зірниця,
Щоб сповістити нам новину:
Христос родився, Христос родився —
Світлом осяять днів бистрину.
Зітхає мати, сумують діти...
Карпатським краєм йде коляда!
Всім веселиться б, щиро радіти,
Та в ріднім краї — страшна війна.
Немає батька, немає брата,
А хтось без мами Різдво стріча...
Мерзне в окопах синів багато,
На столі ясно горить свіча...
З двору до двору снують вертепи,
Радісну звістку дарують всім,
Ангели захист несуть від смерти
І звеселяють усякий дім!
Христос родився у кожную хату,
Всяку кутину, глухий окоп;
У кожную душу, кожную родину,

На весь могутній, сильний народ!
Христос родився! Радійте, люди!
Вкраїно-ненько, сміливо в бій!
Зникнуть нарешті вражі іуди,
Ми запануєм в землі своїй!

2023 рік.

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. За освітою фінансистка, а в душі – талановита поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№30).

* * *

Блукав понуро грудень між хатами,
Все крадькома у шибки заглядав,
Хотів побачити, чи геть позамерзали,
Чи він людей хоч трохи налякав.
Він так старався бути дуже злучим, –
Спочатку снігу з кожуха натряс,
Дощем і вітром дмухав він колючим,
І приморожував він ночі раз у раз.
Але побачив ось таку картину:
Усюди, куди б він не подивився,
Запрошували щиро на гостину,
Укутували пледом, щоб зігрівся.
Борщем, варениками грудень пригощали
І на дорогу ще дали гостинців.
Холодне серце грудня вмить розтало:
«Які ж хороші люди – українці!»

ПРАВДА В ЇХ ОЧАХ *(Захисникам АЗОВСТАЛІ)*

А скільки болю, втоми в їх очах!
Нема лиш страху, бо вони безстрашні.
Вони мовчать, хоч правда в їх устах.
Вже не такі, вони вже не вчорашні.
Кого ти судиш, кате, і за що?
Що не скорились волі твоїй, кате?
Ніколи українці й ні за що
Тебе не будуть «братом» називати.
Вони ослаблі, сили вже нема,
Та кров гаряча в жилах їх пульсує,
Вони мовчать. Та правда в їх устах.
Німого крику їх ніхто не чує.
Ти їх не зломиш, кате, і не мрій,
Бо їх серця давно на п'єдесталі.
Вони ж тебе уже перемогли.
ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА АЗОВСТАЛІ!

* * *

Зіграй мені, літо, симфонію ніжну,
Щоб обертом йшла голова,
Про тебе згадаю, коли буде сніжно,
Як буде холодна пора.
Зіграй мені, літо, акорди прощальні,
Хтозна, чи зустрінемось знов...
Згадаю про тебе в хвилини печальні,
Щоб виплутатись з тих оков.
Зіграй мені щиро, лиш ти так умієш,

Натхненням своїм поділись.
У серці моїм так божественно млієш,
Чи вернешся знов? Повернись...
Зіграй через рік цю ж симфонію, літо,
Дай впитись тобою до дна,
Тебе обіцяю зустріти привітно,
Й набутись з тобою сповна...

* * *

Ще ранки теплі. Тішать простотою.
Такі приємні, тихі, не сумні.
Не огортають душу самотою,
Іще не час журитися мені.
Ці теплі ранки ніжністю шепочуть,
Хоч вже й туман нагадує про осінь,
Та місцем поступатися не хочуть
Дощам і мрякам. Їх сюди не просять.
Бо ще не відлетіло павутиння,
Ще літо бабине тепло не розгубило,
Голубить землю сонячне проміння,
Не відцвіли ще айстри і жоржини.
Ці ніжні ранки мрій моїх колиска,
Думки рояться, ніби влітку бджоли.
Не віриться, що дні холодні близько,
Ще ранки теплі, ще краса довкола.

* * *

Я жити не спішу. Хай час чекає.
Не буду підлаштовувати дні.

Бо кожен день і так свій клопіт має,
А я десь почекаю в стороні.
Ходитиму - бродитиму поволі,
На все довкола хочу надивиться,
Всьому радіти, дякувати долі,
В дорозі, може, й старість забариться.
Багато встигну. В Бозі вся надія.
Не буду підлаштовувати дні,
Бо з Ним прожити день – то є подія,
Не дай зневіритися, Господи, мені...

* * *

Не плакала. Лиш схлипувала тихо,
Реальність вже сльозами не змінити...
Постукало у двері її лихо,
Бо мусить свого сина хоронити.
Одного сина. Рідную кровинку...
Він так любив її «мамуня» називати...
«Не забирайте, дайте ще хвилинку,
Не забирайте моє щастя з хати...
Не забирайте...» – жалібно просила.
«Так треба, мусим...» – хлопці шепотіли.
Вона не плакала. Була уже безсила.
Лиш пестила холодне рідне тіло.
Ніхто не зможе горя зрозуміти,
І не збагне гіркого того болю,
Як тяжко мамі сина хоронити,
Життя обох зруйноване війною...

* * *

Ще ти, горобчику, так весело співаєш,
Так безтурботно – скік собі та скік,
Ще ти, горобчику біднесенький, не знаєш,
Що теплим дням уже недовгий вік.
Ще ти, горобчику дурнесенький, радієш,
Одна робота – пісеньки співати,
Та зовсім скоро ти вже зрозумієш,
Як тяжко в цьому світі виживати.
Проситимеш, щоб люди прихистили?
Ніхто ж на тебе навіть і не гляне!
Благатимеш, щоб чимось пригостили
І щоб полікували твої рани?
Та ні, горобчику, втікай, куди подалі,
Хіба в гайочку знайдеш ти поживу,
Калина он розсипала коралі,
Оплакуючи доленьку зрадливу.
І ти поплач. Калина зрозуміє.
Тож хоч для неї будеш ти співати,
Від холоду гіллям своїм зігріє,
Весни тобі pomoже дочекати...

* * *

Захочай мене, зимо, в тумани,
Я до краплі у них розчинюся,
Може так мене біль не дістане,
Той, якого ще досі боюся.
Познайом мене, зимо, з вітрами,
Хай мечем мою душу прошиють,

Як заплачу гіркими сльозами,
То вони хай зі мною завують.
Намалюй мені, зимо, дорогу,
Хай мене поведе, куди треба,
Засип, зимо, снігами тривогу,
Її хочу прогнати від себе.
Постели мені, зимо, перину,
Щоб заснути, забути, забутись.
Лиш не вбий в мені, зимо, людину,
Бо так легко у зlobі спіткнутись...

07.01.2024.

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї, де і проживає. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№30).

* * *

Помножити тишу на спокій,
Помножити день на життя,
І світла, незримі потоки,
Ловитиме «шосте чуття».
Всміхнеться засмучена мрія,
Покотяться вдалеч громи.
На світі добра не змаліє,
Якщо цього прагнемо ми.
За руку підтримує доля
Війною обпалений час.
А соняхи дивляться з поля
На мить, що втікає від нас.
І множиться тиша на спокій,
І день обіймає життя.
А серце, в тісний передпокій,
Впускає нове відчуття.

* * *

Вона любила малиновий джем,
Він — танцювати під рясним дощем.
Обоє дивакувати, ніби з іншого світу.
Але скільки було тепла у їхніх ранкових привітах!
Вона присмачувала йому корицею каву,
Кидала з-під довгих вій на нього погляд ласкавий,
Любила свої мрії зорями прикрашати
І тихо на його мужнім плечі засинати.
Він хотів до її ніг весь світ прихилити,
Щоліта для неї малиновий джем варити,
Зимовими вечорами улюблені фільми переглядати,
І лагідним «Люблю» з ніжністю її обіймати.
Але усе закрутилося, понеслося, немов у жахливому сні...
Вона, неначе данину, змушена була віддати його війні.
Він заспокоював її, говорив, що скоро все минеться,
Але вона відчувала — серце от-от розірветься.
Безсонні ночі змушували її здригатися
від кожного звуку,
Та вона вмiла знаходити сили,
щоб легше переносити розлуку.
Строчила повідомлення, телефон із рук не випускала...
А у відповідь тиша холодним каменем
на дно душі її лягала.
Він повернувся до неї в закритій домовині
під холодним рясним дощем,
І відтоді пекучим болем гірчить їй
солодкий малиновий джем!

* * *

У цих осінніх барвах ще пів літа.
Вкривають плечі дні своїм теплом.
А яблука, гойдаючись на вітах,
Звабливо світять глянцеvim чолом.
Чеканять роси стиглу прохолоду.
Вона світанкам дуже до смаку.
Вбирає світ ранньоосінню вроду,
Тамуючи мелодію щемку.
І зв'язує строкатим перевеслом
То все до купи неспокійний час.
У вічі осінь дивиться улесно
Й ховає теплі миті про запас.

* * *

Там, де небо увінчане спокоєм,
Де на мить зупиняється час, —
Ходить тиша відрадними кроками,
Тішить сяйво осінніх прикрас.
В теплу купіль із сонячних променів
Прохолода гайне під обід.
Збережеться між тисячі споминів
Кожен світлом обрамлений слід.
І хай десь, не далекими зворами,
Бродять тіні прийдешніх подій.
Досхочу, та надихатись горами.
Вабить подихом скрізь вітрової.

* * *

Рідна, мила, лагідна, зваблива...
В ній уся історія століть.
Наша мова славна, особлива
Ї пережила безліч лихоліть.
У часи, коли її гнобили
Ї проганяли з рідної землі,
Вона завжди знаходила сили,
Щоби гордо встати із колін.
В ній розлилось небо синє-синє
І пшеничні золоті лани.
В її звуках трепетність осіння
Та весняні запашні сади.
Нею можна плакати, радіти
Ї сумувати теж в скорботну мить.
Нею посміхаються нам діти
І любов у серці пломенить.
З нею нам світанки зустрічати
Ї радісно вітати новий день,
З нею нам когось в житті кохати
І співати сонячних пісень.
В мові наша сутність, наше кредо,
Наш одвічно генетичний код.
Мова — це не розкіш, це — потреба.
Буде мова, буде і народ.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там і почала писати й друкувати свої вірші в часописі «До світла». Героїня телерадіопрограми Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (27.11.2023). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№30).

* * *

Роки гойдають долю на крилі.
В імлі прощальний блиск лишають мрії.
А ми, гніздечка звивши на землі,
У неба знов вимолюєм надії.
Осіннім болем стелиться туман.
Рубці глибокі в серці від тривоги.
На шиї хрестик — вірний талісман
І віра в милість Господа живого.
Дзвінки дощі змивають крові слід.
Земля вкриває листям свої рани.
Стоять сини за свій могутній рід,
Що хочуть знищити тирани.
Десь губить колір наш квітучий світ —
Чужинці знов малюють все у сіре,
Та прийде час і оживе найкращий цвіт,
Ми не втрачаємо у серці віри.
Сумує теж заплакане вікно.

В саду колише вітер мокрі віти.
Пірнуло горе аж на саме дно...
Без матері ростуть маленькі діти.
Тягар життя у стомлених руках
Вплітає у веселку світлі мрії.
Любові сенс здолає біль і страх
І доля не втрачатиме надії.
В святої мудрості плакається душа,
Карбує в пам'яті усю щоденну дійсність.
Хай кожний Ангел йде, не поспіша,
Щоб провести героя в світлу вічність.

07.11.2023.

ЛИСТОПАД

Шелестить осінніє листя —
Віддають сади вбрання.
Осінь тихо й урочисто
Йде землею навмання.
Кришталеві роси ранок
Світить щедро у траві.
Ніжно стелиться серпанок
На простори степові.
Скрізь багрянцем засвітилась
Мить осіннього тепла.
У намисто одягнулась
Знов шипшина лісова.
Вітер крутить в танці листя.
В павутинні чути звук —

Там в роботі зажурився,
Жде зими малий павук.
Похмурніло небо синє,
Скоро сніг почне мести...
Та ще осінь... І ще нині
Листопад нам шле листи.

05.11.2023.

ЗАПАМ'ЯТАЮ...

(Рондель)

Я рук твоїх тепло запам'ятаю,
Слова твої у серці збережу.
Про почуття свої лише тобі скажу,
Бо лиш тебе по-справжньому кохаю.

Без тебе, любий, не шукаю раю
І осінь за розлуку не суджу.
Я рук твоїх тепло запам'ятаю,
Слова твої у серці збережу.

Замріяно у всесвіті блукаю,
Свою шукаю долю — не чужу
І по кривій стрімкого віражу
Надію все міцніше обіймаю.
Я рук твоїх тепло запам'ятаю.

27.10.2023.

ОСІННЯ МЕЛОДІЯ

(Рондель)

Мелодія осінніх хуртовин
У павутинні бабиного літа.
Ранковою росою щедро вмита
Звучить у пелюстках усіх жоржин.

Торкнешся ніжно до живих картин
І ти відчуєш, що душа зігрита.
Мелодія осінніх хуртовин
У павутинні бабиного літа.

Бринить природний, дивний клавесин —
Як нагорода і якась спокута.
Стоїть земля в осінніх шатах скута,
Лунає звуком росяних перлин.
Мелодія осінніх хуртовин.

21.10.2023.

НІЖНІ РИМИ

(Рондель)

Я погляд твій збираю у слова,
Складаю їх рядком у ніжні рими.
Блукають мрії десь, як пілігрими,
І лиш у них надія ще жива.

Чи є межа у нашого єства?

Які нас зв'язують в житті причини?
Я погляд твій збираю у слова,
Складаю їх рядком у ніжні рими.

Наповнить душу гама звукова.
Торкнеться серця щось таке незримо
І почуття стають усі стрімкими —
Життя сторінка пишеться нова.
Я погляд твій збираю у слова.
05.10.2023.

* * *

Запросила осінь
Нас в свої гаї,
Жовту тінь розносить
На своїм крилі.
Вітер крутить листя
Весело, щоб знов
Серце говорило
Про свою любов.
В лабіринті світу
Як тебе знайти?
Щоб не розминулись,
Йди назустріч ти.
Щастя, як пір'їна,
Осені листок...
Тільки не вагайся,
А зроби свій крок.
Хай закрутить в вальсі
Осінь почуття

І кохання ніжне
Увійде в життя.
Хай всміхнеться сонце
Золотом своїм
І наповнить світлом
Твій щасливий дім.

18.10.2023.

* * *

Пам'яті Василя Надурака

Осінній день заплакав жовтим листям,
Холодний дощ постукав у вікно.
Сьогодні друзі у твій дім зійшлися,
Є навіть ті, що бачив ти давно.
Сумне подвір'я і сумує хата,
Лунають дзвони слізно над селом.
Забрала сина знов війна проклята,
Не сяде більше з батьком за столом.
Давно не сохнуть материнські сльози
І плаче серце в грудях від утрат.
Ще зовсім юний... Розумів погрози,
Які приніс на рідну землю кат.
Відважним був, мав щиру й чисту душу,
Віддав життя за найдорожчий край.
Благаєм, Господи, в свою небесну тишу
Прийми його. Він заслужив на рай.

11.10.2023.

ВІРЮ В ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Тріпоче серце, б'ється у словах,
Політ готує нетерплячим крилам
І на тоненьких, білих, чистих ще листках
Вже розквітає Україна мила.
Там грає вітер музику свою,
Колише небо і гойдає трави,
Цвітуть лани, а соловейки у гаю
Знов зустрічають сонячні заграви.
Зоріє доля, втоплена в крові,
Болять глибокі і численні рани...
Нема землі ріднішої тобі
За ту, де ллється ніжна пісня мами.
Немає більш святішого нічого,
Як та любов — стояти до загину!
Я кожний день молю за тебе Бога,
Молюсь і вірю в тебе, Україно!

24.08.2023.

* * *

Холодний ранок підіймає сонце.
Солдат в окопі зустрічає схід.
Чиєсь дитя, заглянувши в віконце,
В снігу шукає батька рідний слід.
А білий сніг не може почекати,
До нас спішить він кожної зими.
Іде мороз від хати і до хати,
Палить вогонь в серцях і між людьми.
Мала лампадка, піч давно забута,

Десь прадіда старенький каганець...
Відступить знов зима холодна й люта
Від люблячих об'єднаних сердець.
Лютує ворог більше за морози
І кожний раз підступніший удар.
Рікою ллються сльози, сльози, сльози...
Від проклятих й зрадливих яничар.
Зима несе знов біль і радість людям:
Святе Різдво, в надіях новий рік...
Завжди безмежно раді вірним друзям,
А ворогам вкорочуємо вік.
Тримає тільки віра кожний день,
Щоб землю вберегти свою й родину,
Бо серце хоче миру і пісень,
Сім'ю щасливу й вільну Україну!

11.12.2023.

ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 15.03.1947 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – працівник коломиїських промислових підприємств. Любить поезію з юних літ, а почав писати в уже зрілому віці і має власні видання. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№30).

МИРУ ХОЧУТЬ УСІ

Оскар, зажурений своєю самотністю, лежав на сирій землі біля нового будинку, де він недавно оселився. Він пильно вдивлявся через щілини металевої хвіртки на вузьку бетонну доріжку, яка вела до старої патріаршої хати діда Василя і баби Марії.

Десь два або три рази на день звідти приходив хтось із родини, це був Роман або Петро, і приносили йому їжу й трохи розвіювали його незвичну гірку самотність. Ще щоденно, човгаючи своїми туго слухняними ногами, приходив сюди дід Василь, несучи йому його улюблені сухарі. Тоді він хапав зубами сухаря, стрибав йому на груди, чекаючи, щоб дід полахматив його по великій кудлатій голові. І це давало йому велике задоволення від того, що він не забутий. Раніше в цьому будинку проживало троє осіб — це він, пес Оскар, і молоді мешканці цього будинку Оксана, донька Мирослави, і її обранець Юрій.

Щодня Оскар проводжав їх до хвіртки, коли вони йшли на роботу, і потім більшу частину дня, і в дощ, і в спеку, терпеливо чекав біля хвіртки на їх повернення. Потім, на радість всім, четвертим жителем цього будинку стала маленька Софійка, яка недавно з'явилась на цей світ.

Але так було не довго. Одного ранку, десь з центральної частини Коломиї на все місто і окружні села, почали різати ранкову тишу дивні тривожні і моторошні звуки. Оскар таких ніколи не чув. Пізніше виявилось, що це завивали сирени, почалася війна. Росія без оголошення війни почала жорстоко бомбити літаками і ракетами наші міста. Перейшли кордон і посунули на Київ сухопутні війська, знищуючи на своєму шляху мирні міста і села. В будинку, де жив Оскар, всі заметушились. Оксана вхопила Софійку і побігла у погреб до хати діда Василя і баби Марії. Він, Оскар, побіг за ними, бо було лячно від цього дратівливого виття сирен.

Справжня жорстока війна почалася на Київщині і півдні України. На сході вона була уже давно, тепер лиш посилилась. Російські окупанти рвались до Києва, не зважаючи на великі свої втрати. Західні області обстрілювались значно менше, але сирени оголошували тривогу по всій Україні. Людей почали евакуйовувати із тих зон, де вже не можливо було проживати. Людям, які могли тримати в руках зброю, довелося йти захищати Україну від російської напасти. Зі сходу і центральних областей почався рух біженців на захід України. Багато біженців взагалі залишили Україну і виїжджали у сусідні

безпечні країни. Держави Європи і світу почали давати притулок біженцям з України.

Сирени оповіщали тривогу кожної днини, а то, бувало, й по кілька разів на день. Ніхто не знав, що може принести людям кожний наступний день. Тому десь по-полудні до їхнього будинку під'їхав своєю машиною сусід Славко, який тільки що повернувся із Чернівців. Він відвіз свою сім'ю до кордону з Румунією. Пройшовши пропускний пункт, вони через Румунію направились в Італію, де на них чекала мама дружини, яка там тимчасово проживала. Цим же шляхом в Італію мала виїхати і Оксана з Софійкою, де на тій стороні пропускового пункту в Румунії на неї уже мала чекати і її мама, яка теж працює в Італії. Юрій тимчасово пішов до своїх батьків.

Оскар ще деякий час ревно просиджував біля хвіртки, через яку його господарі вийшли з дому і чомусь ще й досі не повернулись. Не дочекавшись повернення господарів, Оскар мусив переключити свою увагу на стежину, яка вела до хати діда Василя і баби Марії. Бо тепер лиш звідти можна було чекати, щоб хтось прийшов і полахматив його і без того лахмату, гривасту голову. Оскар справляв досить таки страхітливий вигляд на кожного, хто бачив його вперше. Величезний на зріст, з доброю густою, білою, ледь золотистою шерстю, з висопленим язиком і великими зубами, він змушував всіх ставитись до нього з повагою. Хіба що тільки очі видавали його справжню натуру. Вони завжди були такими добродушними і дружелюбними, що навіть діти з тих сімей по сусідству, що поселились тут недавно зі східних областей, пропихали свої руки крізь хвіртку і

гладили його густу шерсть. Переживши свавілля бомб і снарядів, вони вже не лякались і цього великого, але добродушного пса. Від цього обидві сторони мали неабияке задоволення. Оскар навіть від цього ще й хвостом виляв, цілком забуваючи про свою споконвічну місію бути сторожем. Оскар любив і з повагою ставився до цих дітей, яким вдалося вирватися з тих страхітливих зон, де постійно гриміли вибухи, а пожежі заправляли повітря задушливими димами.

Про ту страшну війну оповідав йому, Оскарові, і його новий знайомий пес Полкан, який прийшов із тими переселенцями зі Сходу. «Той жорстокий соратник диявола путін напав на Україну і хоче знищити все в Україні»,— оповідав Полкан. Він навіть цілився у його таку добротну, затишну будку, де він жив. У будку, правда, він не поціливі, але поруч будинок його господарів згорів. А його будку від вибуху жбурнуло у виручюче полум'я, де вона і згоріла. Якийсь залізний осколок поранив йому ногу, і він тепер кульгає й до сьогодні. А як починають вити сирени, то його починає аж трясти. «Хай би така трясця напала на того путіна і на всіх його ординців!»,— приповідав скривджений Полкан. Самого путіна він, Полкан, ніколи не бачив і не був з ним знайомий, але кажуть, що він підвладний лукавому, і всі його дії на цій землі йдуть на втіху і в скарбоню лукавому. І коли світ щоразу переконує його припинити війну, то лукавий щоразу ожорсточує серце його, щоб він не зробив цього, і він не робить, і чим більше людей він призводить до смерті, тим більше лукавий ожорсточує його серце і воно кам'яніє. І хіба може людина

з кам'яним серцем мати якесь милосердя? Мабуть, що ні. І уже так мусить бути, щоб заплата потім за все скоєне на землі була справедливою.

Ще говорив Полкан, що хотів би уже повернутись додому, але ще трохи чекає, щоб вивітрився з його краю той руський дух, або, як ще кажуть, той «руській мір», що ще зостався де-не-де там.

Оскар уважно слухав не набагато старшого Полкана і співчутливо похитнувся в знак згоди своєю кудлатою головою. «Добре говорить народне прислів'я: «Не слухай старого, але слухай бувалого». А Полкан в свій ще молодий вік пережив ох як багато, — думав у своїй голові Оскар. Тут сирени хоч і голосили щоднини, але таких страхітливих бомбардувань, як там, під Києвом, на щастя, не було. Але ця війна і йому принесла багато суму і тривоги.

Спочатку було все добре. Він, Оскар, зі своїм братом Остіном переїхали з Хотина, що під Чернівцями, до Коломиї. Поселились вони хоч і в різних будинках сестер Лілії і Оксани, але недалеко один від одного. Тому вони могли часто бачитись і тоді не було меж їхній радості. Вони ганялись по зеленому подвір'ї, перекидалися до знемоги і ставши від цього мокрими, як від дощу. Нові господарі дали їм імена, які вони мають і досі, і всі були згідні з ними. Тільки дід Василь трохи бурчав і трохи лукавив, коли казав, що йому важко вимовляти такі чужі імена. Насправді він хотів, щоб українські пси мали свої українські імена. Тому, хоч і знав, що не годиться людські імена давати тваринам, все-таки, жартома називав його не Оскар, а Макар, а брата його не Остін, а Остап.

І дивно це було чути Оскарові, бо ж які вони чужі чи іноземці, коли вони народились в тому Хотині, що під Чернівцями.

Ще йому, Оскарові, дуже хотілось побачитись зі своїми співмешканцями і з їхньою маленькою Софійкою. Вона така кумедна мала, така непосида, а коли бачить, що дорослі їдять, то теж відкриває свого ротика, щоб скоріше уподобатись до дорослих, а в самої ще зубів нема. Але всі ці бажання перекреслила ця страшна війна. Тепер він щодня з надією вдивляється на ворота, через які вийшли його господарі і не повертаються і досі.

І зітхнув за тим добрим часом Оскар. Зітхнув і Полкан за тим часом. І зложив Полкан у те зітхання-молитву своє прохання, щоб їхні зітхання долучились до людських молитов і щоб вже закінчилась ця страхітлива, жорстока війна. Щоб щезнув з лиця землі той злий путін, який бреше всім, і світові, і своєму народові, і щоб Бог допоміг світові подолати зло у ньому. Щоб всі, хто жив у цьому будинку до війни, знову повернулись сюди і зажили всі разом. Щоб на землю зійшов той очікуваний мир, на який так чекають добрі люди і він, Оскар, із братом Остіном і своїм добрим другом Полканом.

03.06.2022.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Уродженка села Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломиї. В минулому — вихователька ДНЗ. Поетеса, дитяча письменниця, громадська діячка. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2013 року (№13-№30).

ДОЛЯ-ТАЄМНИЦЯ

«Так-тік-так» — вже є секунда,
А годинник також — «тік»...
«Тік» та «так» — хвилина друга...
Мить за миттю — є вже й рік.
Перші кроки, поруч мама,
Навкруги звабливий світ,
Краєвидів панорама
І думок стрімкий політ...
Перша вчителька і школа,
Відкриття чудових книг,
Однокласники довкола,
Льон цвів синьо та достиг...
Кожна нічка-чарівниця,
Небо все в узорах зір,
Доля — справжня чарівниця,
Що розгадки є — не вір.

«Тік» та «тік» — мине дитинство
І принади юних літ,
Жде любов і материнство,
Ближче вже жорстокий світ.
Вже тебе не захищають —
Захищаєш ти дитя.
«Тік» та «тік» — роки минають...
Це не гра вже, а життя.

ЗРЕЧЕННЯ

Монахині... Чи нам це зрозуміти?
Бо ж відреклись від всього на землі,
Самотністю навчилися радіти,
Водою й хлібом на своїм столі.
Монахині... Вбрання їм не потрібне —
Нарядне й пишне, чим радіє світ,
Їм все безгрішне миле, серцю рідне,
Глибока віра їм приносить плід.
Монахині... До всіх людей повага
І вервиця постійно у руці,
Душевна мудрість, щирість, рівновага,
Під час чування слізка на щоці.
Монахині молитву нам дарують,
Нічого не чекаючи взамін,
До Господа дорогу всім торують,
Постійно просять світу перемін.
Монахині... У них немає гніву,
Не носять в серці злости, гріх образ,

Сердечно просять Пресвятую Діву,
Хоч грішні ми, щоб захистила нас.
Монахині... Смирення і послуга,
В блаженному неспокої живуть,
Сніданок їх — свята вода, проскура,
А погляди надіями цвітуть.
Монахині... Їх сповідь і причастя,
Послушність, працьовитість повсякчас...
За світ молитись — їм велике щастя,
Моліться, сестри, за всіх грішних нас!

КВІТКОВА ВОЛЕЮ ЦВІСТИМЕ

Зима, то притихли вже грози,
Та знову тривоги і сльози,
До війська синочка забрали,
Що він лиш один, не питали.
І мати благає: «Моліться!
До церкви піти поспішіться».
В сльозах слів сказати не може.
«Спаси, сохрани сина, Боже!».
Той син — добра, мила дитина,
З великої букви ЛЮДИНА,
То рідним всім як не журитись?
Тривогами як не ділитись?
Вже сльози з очей моїх ллються,
По щічці, як річенька, в'ються,
Це мама кожнісінька знає,
Що діток чужих не буває.

І вдома, і в церкві молюся,
Шепчу: «Так тобою горджуся!
Ти й мухи в житті не міг вбити,
То як в час воєнний прожити?
Відкинь всі страхи свої, втому,
Як діяв, розкажеш потому,
В уміння включи ще відвагу,
Заслужиш любов і повагу».
Наразі привіти шле вдалі
Син Саша матері Наталі:
«Повір, мамо, кожному слову,
Вернусь на рідненьку Квіткову».

ДОЛИНА СЛІЗ

Каховська ГЕС — долина сліз,
Болюче грізне море,
Об'єкт цей горе людям ніс,
О, невимовне горе!
Як будували цей об'єкт,
То села висіяли,
Був в СРСР на це проєкт:
Ці землі затопляли.
Ридали, плакали жильці,
За рідним так страждали,
Всі цвинтарі, в гробах мерців
Водою заливали.
Не всі живі скорились — там
Лишались під водою...

Хто зважить біль сердечних ран
Чи зміряє сльозою?
Сідали люди під хрести,
Навічно там лишались...
О Господи, їх всіх прости,
Бо злу так спротивлялись.
Хати втопилися, поля,
Сади рясні, квітучі,
Пішла родючая земля
Під плани всемогучі.
Вродили сльози море сліз,
Злі води утікають...
І ворог знов сюди поліз,
Події серце крають.
Багном вчинилася земля,
Знов катастрофа всюди,
Хати згадайте і поля,
Тепер намул тут буде.
Каховська ГЕС — шкідний прогрес,
Часів минулих слава,
Підруйнівний страшний процес
Люд доля обіграла.
Що Бог створив — те на життя,
Що штучне — біль й омана,
Чужий проєкт йде в небуття,
А нам — болюча рана!!!

ПРОСЬБА ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Миколайко ходить світом,
А чи люди ідуть слідом,
Як святий, чи благо творять?
Чи лиш влєсливо говорять..?
Миколая поважаєм:
«Зупини війну, — благаєм, —
Доброї ми хочем долі,
Захисти від ран і болі...
Поверни синів до мами —
Це залічимо Дарами.
Поверни до діток тата,
Рада буде кожна хата».
Миколая величаєм,
Ой хто-хто..! Йому співаєм,
Вірим, просьби всі почуєш,
Україну нам врятуєш...
Наші хоч тяжкі дороги,
Просим в Бога ПЕРЕМОГИ!
Сильні, мужні наші люди —
ПЕРЕМОГА конче буде!!!

06.12.2023.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. З 1988 року – мешканка міста Коломиї. Кастелянка дитячого садка. Крім поезії – талановита кравчиня вишиванок та оновлення старовинного українського одягу. Закохана в красу рідної природи. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№30).

Я ПЛАЧУ З УСІМА

З тими, хто плаче, я плачу з усіма,
Хочу допомогти у цю важку годину.
Дарує квіти нам усім тепла весна,
Щоб об'єднати і підтримати країну.
З нами небо теж плаче дощами,
Нам всім бракує миру і добра.
Буває, не бачимо землі під ногами,
Бо в Україні — найжорстокіша війна.
Зруйновані вщент наші села і міста,
Земля здригається, бо вибухи повсюди.
Та все одно в наших серцях є доброта,
По вчинках бачимо, які в нас люди.
Тому допомагає нам із неба Бог,
Бо не втрачаєм людяність ніколи.
І буде завжди жити той народ,
Хто заповідь виконує у радості і горі.

Я плачу разом з тими, хто плаче,
Щоб розділити невимовний біль.
Бо я не можу чинити інакше,
Коли на нас летять ракети звідусіль.

11.04.2022.

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, ОСЕНЕ

Як я люблю тебе, моя осене мила,
Коли за вікном твої дрібненькі дощі.
Моє натхнення розправляє крила,
Я йду замріяна у довгому плащі.
Як я люблю твої вересневі пейзажі,
Там всюди панують яскраві кольори.
Такі сонячні і ніжні теплі дні погожі,
Осене, це найкращий час твоєї пори.
Як я люблю твої сивенькі тумани,
Вони огортають доми, дерева й кущі...
Їх дрібненькі крапельки, твої цілунки,
Осідають на моїм волоссі і щоці.
Як я люблю твої розкішні шати,
Коли настає золотий листопад.
Минуле скидаєш, нема що сказати,
Я в тиші і роздумах жду снігопад!

15.10.2023.

РОБІМ ДОБРО

Як мало є добра
У цьому світі.
Тепер така пора,
Брехня у цвіті.
Хто добрим є —
Страждання має,
Хто робить зле —
Пошану має.
Терпіти все це
Бог не буде.
Робім добро
Усюди, люди!

19.09.2023.

МОЯ МИЛА ОСІНЬ

Моя мила осінь засумувала,
Бо свою красу вона втрачала,
Плакала вона дощиком з неба,
— Не плач, моя осене, не треба.
Усміхнись до нас із неба сонцем,
Загляни до кожного в віконце,
Ти ж у нас красуня неповторна,
Ніжна, добра, щедра і моторна.
Дуже гарно все розмалювала,
До зими вже все підготувала,

Листячком вже землю вкрила,
Зранку все туманом оповила.
Все, що треба, ти уже зробила,
Заслужила, щоби відпочила
І разом з морозом на помості
Вже чекала білу зиму в гості!

11.11.2023.

МОЯ СОНЯЧНА ОСІНЬ!

Моя осінь така сонячна й гарненька,
Так щиро дарувала всім своє тепло,
Співала їй кожна пташка маленька,
Як з нею добре й спокійно всім було.
Зворушувала серце її ніжна мелодія,
Що легенько торкала любові струну,
І коли чарівна осінь помало відходила,
В душі залишала надію на скору весну.
Йде вона попрощатись з листопадом,
Потанцювати з ним свій останній вальс,
З листочками кружляти, радіти зорепадом,
Бо скоро піде в синю даль, підходить її час.

28.11.2023р.

КОЛИ ЗБИРАЄТЬСЯ РОДИНА

Найкращі миті в нашому житті,
Коли разом збирається родина,
Присутні всі старі, великі і малі,
Від дідуся, батька, матері і сина.
Де за одним столом усі разом
Спілкуються, об'єднані в думках, —
Це є найбільшим Божим даром,
Коли живуть у мирі і в ладах.
Так вчаться шанувати старість
І переймати досвід у справах,
Й отримують найбільшу радість,
Бо тут любов на ділі, а не на словах!

12.06.2023.

ДАРУНОК ЛИСТОПАДА

Листопад дарував мені листочки,
Щоб я їх зберігала до весни,
Згадувала найкращі його деньочки
Й пообіцяв приходити у мої сни.
Він залишив у моїм серці спокій,
Мелодію осінню в душу заховав,
І хоча зовні був трохи холодний,
Та щиру душу навстіж відкривав.
Зима... Милуюся листочками у вазі
І згадую щораз їхній політ й танок.
Що ж листопад тоді мав на увазі,
Як дарував мені останній свій листок?

15.12.2023.

СЛОВА-БАЛЬЗАМ

Мою душу бентежить мовчання,
Здається, в цьому світі я одна.
І прикладаю я тоді усі старання,
Щоб, як бальзам, були мої слова.
Не треба многослів'я для розради
І для підтримки лише слова два.
Завжди дієвими є лише ті поради,
Коли із серця щиро мовляться слова.
Спілкуймося всі щиро і ласкаво,
Можливо хтось чекає наших слів.
І якби навіть горе нас спіткало,
Слова розради будуть, наче спів!

17.12.2023р.

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Захоплюється фотографією та поезією, яка стала для неї частинкою душі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№30).

* * *

Я тобою, Поезіє, дихаю,
Хоч рабою вже стала тобі,
Проте вдячна повік за покликання,
Бо від цього і легше мені.
Я блукаю із різними долями,
Бачу зовсім по-іншому світ,
Переймаюсь чужими я болями,
За усіх мене серце болить.
Через вірші стаю досконалою,
Через вірші людей впізнаю,
Так вони мене всі зацікавили,
Що про них пишу книгу свою.

06.11.2023.

* * *

Немає сну... Кудись пішов від мене...
Так холодно і важко на душі...
Хотіла заховатися під кленом

І попросити Музи для віршів.
І, слава Богу, дочекалась ранку,
Пішла у парк на кленовий концерт,
Замовила там кави філіжанку,
І легше мені стало в той момент.
Підняли настрої кленові листочки,
Що я забула за проблеми всі,
Раділа від чарівного таночку,
А клен мене там бути ще просив.
Я відчувала так його підтримку,
Як серце в ньому билось в той час,
Мені здалося, що то грає скрипка,
А цей концерт листочків є для нас.

* * *

Хоч листопада я ще не хотіла,
Та все-таки гостинно прийняла,
Боротись проти нього нема сили,
Бо я на світі крапелька мала.
Тому зустріла нині його радо,
Закони Божі не порушу я,
Бо тільки Бог над нами має владу,
В його руках лиш доленька моя.
То ж поспішаю зараз вже до саду,
Надіюся, що холод омине,
Налагоджу стосунки з Листопадом,
А він мені у душу зазирне.
Знайде в моєму серці таємниці
І теж відчує, що мене болить,
Підемо каву пити до світлиці,

Я потім приготую нам обід.
І так до вечора, поки не зійде зірка,
Будемо говорити про життя,
Тоді йому відкриюсь я, як жінка,
А він розкаже все про почуття.

* * *

Мила осінь прийшла у мій сад...
У полон мене взяла ця Панна,
Хоч мені уже за шістдесят,
Та ще чую відлуння кохання.
Серед осені бачу весну,
Із берізкою пісню співаю,
Розумію, життя не почну,
Але серце моє промовляє.
Ще мелодія в ньому звучить,
Літо бабине в травах шукаю,
У очах досі вогник горить,
Ну, а Осінь свою обіймаю.
А як Клена побачу, тремчу,
Щось споріднене є поміж нами,
І хоча поруч з ним промовчу,
Але він залікує всі рани.
Люблю осінь.... Пору золоту,
Вона чари розкидала всюди,
Поважаю за вдачу просту,
Хай вона в мене довгою буде.

* * *

Життя щодня дарує нам сюрпризи,
Вони бувають радісні й сумні,
Нам у майбутнє відкриває візу
І ми пливем у власному човні.
Так хочем взяти сонечко в валізу
І місяць, щоб дорогу освітив,
Бажаємо щасливих лиш круїзів,
Щоби в душі відчули позитив.
Та взяти це не кожному вдається,
Орієнтир втрачаємо тоді,
І сильний шторм із вітром вмить здійметься,
У човен набирається води.
Так стало страшно... Що робити далі?
І до якого берега плисти?
Коли навколо все, як у тумані,
Та й веслами не можемо гребти.
Звідки би взяти сили для спасіння?
В кого пораду маємо знайти?
У той час розуміємо, що цінне
Є лиш Життя і Господь наш святий.

ЛИСТ ДО МИКОЛАЯ

Пишу до тебе, Миколаю,
Напередодні я листа
І подарунок замовляю —
Це моя мрія непростя:
Нелегко виконати мрію,

Та Ти лиш здатний є на це,
Тому й просити в тебе смію,
Замовлю я одне слівце.
Святий угоднику мій любий,
Я хочу МИРУ, не війни,
І не багатства, ані шуби,
Просто в країні щось зміни.
Піди на схід, туди, дідусю,
Де хлопці і дівчата сплять,
Щоб кожний з них тебе торкнувся,
Бо їх там душі всіх болять.
«Оригінальні» в них подушки,
А яке «брендове» взуття,
Можливо, трошки мерзнуть в вушка,
Чи в бліндажі після миття.
Зглянься над ними, Миколаю,
Підтримай їх своїм плечем,
Дай МИРУ! Я тебе благаю!
Хай ворог лютий десь втече.
Я вірю! Ти мене почувеш!
Ти можеш все зробити тут,
Український нарід порятуєш,
Тебе дорослі й діти ждуть.

27.11.2023.

* * *

Не хочу я ніякої ялинки,
Не хочу бачити і вогники на ній,
Бажаю миру для Андрійка і Даринки
Й нарешті чути, що кінець війни.

Не можу келих у руці тримати,
Дивитись на наїдки на столі,
Хочу дівчат і хлопців обійняти,
Щоб зникло зло із нашої землі.
Бажаю притулитись до серденька
Всіх вдів, сиріт, батьків і матерів
І поклонитись в ноги їм низенько,
Сказати їм подячних море слів.
Немає настрою зовсім до святкування,
Та на Різдво Ісусикове ждім,
На нього покладімо сподівання,
Його в оселю радо запросім.
Він допоможе, звеселить родину,
І доторкнеться кожної сім'ї,
Додасть терпіння неньці-Україні,
Зігріє наш народ теплом своїм.
Та перед тим з'єднаймо ми в любові
І не шукаймо в ближніх негатив,
Не ображаймо злим й поганим словом,
Добро у світ стараймося нести.

19.12.2023.

* * *

Сумна Меланка, сумний Василій,
Сумує нарід у нашій країні,
Бракує рідних багатьох у хаті,
Порозбігались, як мишенята.
Одні на фронті, хтось за кордоном,
Скільки пропало, скільки в полоні...
Сумує в горі без сина мати,

Які для неї цьогоріч свята?
А там в Бахмуті і в Соледарі,
Мерзнуть солдати... Що це за кара?
Не наїдяться кати прокляті,
Скільки це можна вже воювати?
Лізуть, гвалтують, серця не мають,
А матері їх грошей чекають.
Чекають грошей взамін за сина,
Хіба це мати? Що це, дружина?
Боже, Ісусе! Зглянься над нами,
Просвіти розум й совість тій мамі,
Полегши болі воїнам світла,
Дай їм ти сили й небо блакитне.
Змилосяердися, Ісусе, над тими,
Хто зараз втратив рідну хатину.
Сумно нам, сумно, війна триває,
Ми пережити, мабуть, це маєм.
Ждем Перемоги, вона за нами,
Христос родився! Всіх зі святами.
Якось прорвемось, все відбудуєм,
Ісус молитви наші почує.
Вороги зникнуть, як сніг весною,
Ми переможемо у цьому двобою.

31.12.2023.

* * *

Я підсумки хочу підвести життєві
За рік, що минув непомітно й миттєво,
Спасибі велике бажаю сказати,
Бо як без цих слів в Новий рік приступати?

Найперше я вдячна сім'ї і родині,
Що в мирі і спокою рік пережили,
І хоч не всі разом будем святкувати,
Але, слава Богу, без жодної втрати.
Спасибі вам, друзі, сусіди, знайомі,
І тим, хто в фейсбуці читав моє слово,
Я дякую тим, хто зі мною радіє,
Хто рясно любов в моє серденько сіє.
Спасибі колегам своїм по роботі,
Тим всім, хто дав крила мені для польоту,
Хто чув мої болі, не дав якось впасти,
І щиро бажав цілий рік мені щастя.
А ще я спасибі бажаю сказати,
Хто зміг мене в творчості трохи підняти:
Вам, «Дзвони Джерельні» і друзі з «Суцвіття»,
Ви стали життєвим моїм розмаїттям.
А друзів фейсбучних не бачила в очі,
Та я з ними поруч щодня і щоночі,
Бо є серед них вже близькі, як родина,
У нас сформувалася думка єдина.
Є навіть такі, як вода і повітря,
А їхні серденька, як сонечко літнє,
Ці люди розтоплюють лід під ногами,
Багато є спільного вже поміж нами.
Я дякую тим, хто в окопах на сході,
Віддам їм молитви свої в нагороду.
Але, якнайбільше, я вдячна одному,
Вірненькому другу — це Богу святому,
Він моя підтримка, він моя надія,
Нераз біль і смуток прийшов і розвіяв.

Який би цей рік був — і щедрий, і вдалий,
Та клята війна мою радість украла,
Багато життів молодих погубила,
В чутливій душі також рани лишила.
То хай він відійде сьогодні в минуле,
Щоб в Новому році сирен ми не чули,
Щоб мир повернувся у наші оселі,
Щоб Рік нам всміхнувся і був лиш веселим.

31.12.2023.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року мешканець села Ковалівка Коломийського району. Художник і поет. Член Міжнародної Асоціації художників України та член спілки художників «КОЛО – МИ – Я». Активний учасник багатьох художніх виставок, як власних, так і колективних, благодійних – на підтримку ЗСУ. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14-№30).

ПОРЯТУНОК ПЕТРИКА

Петрусь вже знав, що росія напала на Україну. Він чув розмови батьків, неподалік лунали вибухи, але це було десь ще там, далеко...

В той жажливий вечір, здається, все було якось спокійно і тихо. Сім'я повечеряла, мама вклала маленьку сестричку спати, поцілувала свого синочка, побажала йому гарного сну і спокійної ночі. І тут сталося страшне: на їхній будинок впали перші бомби. Петрика так оглушило, що він нічого не чув і не бачив. Тай не можливо було щось побачити, чи почути. Кругом було темно, хлопчик не знав, чи зараз ніч, чи може день. Петрик не зміг поворухнутися, з усіх сторін були якісь уламки плит, арматури. Він зрозумів, що це бомба зруй-

нувала їхній будинок, а він лежить тут сам під завалами, хтозна, скільки.

Петрик кликав батьків, але його ніхто не чув, а там, де була спальня батьків, все було понищене зловісними вибухами. Петрику було холодно, його серденько стискалося від страху і самотності. Хлопчик втрачав свідомість, а потім знову вона поверталася до нього. Коли Петрусь знову отямився, він почув якісь голоси, що лунали з іншої сторони завалів. Це були рятувальники, які розбирали руїни, шукаючи людей, що там опинились. І ось над хлопчиком появився сонячний зайчик. Можливо, це був той самий зайчик, який йому снився, коли Петрик марив. Рятувальник побачив знесиленого хлопчика, витяг його з-під завалів, взяв його на руки і відніс до машини швидкої допомоги. Життя ледь-ледь жевріло в цьому маленькому тілі.

Світило яскраве сонечко. Воно заглядало Петрикові в очі, він мружився від світла, хотів зловити цього сонячного зайчика. Згадував той час, коли ніщо не віщувало якоїсь біди. Хлопчик задумався, на нього нахлинули спогади, що ось він йде до школи, а вдома його чекає мама, татко, маленька сестричка. Пригадалось, як вони поїхали до моря, всі купалися, зустрічали хвилі, які так і хотіли накрити їх з головою. Всі пірнали, а татко вчив сестричку плавати. І скільки радості було на душі у Петрика. Але він зрозумів, що це лише спогади і його радісні мрії перейшли в сльози.

Коли до нього в палату зайшов лікар, то перше, що запитав хлопчик у нього, чи живі його батьки. Що лікар міг відповісти? Як може повернутися язик сказати

хлопчику, що їх уже немає, що вони вже на небі і звідти радіють, що їх синочок живий. А його сестричка стала ангеликом і тепер буде оберігати його від усяких бід і нещасть.

Прошло багато днів і ночей, коли нарешті Петрик одужав, став зовсім здоровим. Він зрозумів, що батьків його немає, що він тепер сирота. І також немає й бабусі, бо якби вона була жива, то вже б десятки разів була біля нього.

За час свого перебування в лікарні Петрик прив'язався до няні-санітарки. Вона чимось нагадувала йому його маму. Але не тільки Петрик полюбив цю жінку, вона також не залишилась байдужою до долі хлопчика. Вона не забувала про хлопчика навіть у свої вихідні. Ця жінка продовжувала відвідувати Петрика, приносила йому цукерки, печиво, фрукти, розповідала йому казки, бувальщини, точнісінько так, як це робила його бабуся.

У цієї нянечки не було своїх дітей, бо вже вісім років йде війна і бузьки не мають змоги принести їй довгождане дитя. Не важливо, чи то хлопчика, чи дівчинку. Саме тому вона так полюбила цього хлопчика, намагаючись замінити йому родину.

Прошло ще кілька місяців і одного разу Петрик промовив дороге для неї слово: «МАМА!». Після цих слів, сказаних хлопчиком, сумніву більше не було. Жінка усиновила Петрика. Долю своєї сім'ї тепер продовжить хлопчик на ім'я ПЕТРИК.

Думаю, він виросте хорошою людиною, патріотом України.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає та працює директоркою сільського Будинку культури. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№30).

ГРІЄ ДУШУ ДАВНИНА

Думки пливуть удаль рікою,
Колише згадку тишина...
Роки розмотую зі звою
І гріє душу давнина.
В часи буденного дитинства
Матусю бачу молоду,
Таку привітну, беззахисну,
Щиру на щедрість й доброту.
Крізь роки чую мамин голос,
Бачу ту посмішку ясну,
Бачу в снопах я стиглий колос,
Що жала мати на лану.
А я мала несла водиці,
Розхлюпуючи, навпростець,
Із чистої джерельної криниці —
«Яка ж ти, доню, молодець!».

Я й досі чую запах хліба
І пасхи запашної із печі.
Як око кликали до себе
Смачні духмяні калачі!!!
Матусі все було під силу —
Вся господарка, діти і город...
Велика ноша на вдовину спину
Лягла у розпалі турбот.
З-під вправних рук слались узор
Гуцульських тканих килимів,
Ночами ткала, без докори,
Бо не ставало їй вже днів.
Все до ладу було зроблено,
Все мало місце і належний смак.
Чи то вже Господом благословлено,
Чи доленька розпорядилась так?
Все кругом квітло біля хати,
Жоржини посміхались вдалечінь...
Як ще хотілось би, щоб була мати,
Або побачити хоч її тінь.
...Двір цвітом повниться, матусю,
Й жоржини квітнуть з року в рік.
Як щирий спогад, признаюся,
Як скарб життєвий з Ваших літ.

20.10.2023.

ОСІНЬ

Моя мрійлива щедра осінь
Голубить ще своїм теплом.
Милує око неба просинь,
Всміхнувся ранок за селом.
Колише віттям в щедрім дарі
Рясна калина над ставом.
Лебідь з лебідкою у парі
Вдалеч махнув своїм крилом.
Сумна стоїть в гаю берізка,
Вітер їй коси розчесав.
Шикуює в ряд сестриць смерічка
З поміж осінніх жовтих барв.
Дрімає клен на видноколі,
В задумі друзі лісові.
Накрасувалися доволі,
Спочить готові у зимі.

25.10.2023.

ДОЛЯ

Доля життя розмалювала
У таких різних кольорах,
Наче чаклунка пробігала,
В ногу ступала по стежках.
Дарує не загадані сюрпризи,
З любов'ю навіває щастя мить,
То полином гірким завіє,
То душу медом солодить.

У долі свої розрахунки,
В долі — пашниця і стерня,
І як життя б не диктувало,
Доля у кожного своя.
Теплом зігріє у хатині,
Убого вогник розпалить,
Відкриє в світ двері дитині,
У час важкий розвеселить.
Ой, доле, доленько — віщунко,
Весь світ засій мирним зерном,
Зціли, благаєм, Божим трунком,
Нагорода вже перемогою й добром!

03.11.2023.

ДВІ ТОПОЛІ

Дві тополі в чистім полі
Стрункі виростили,
Тихесенько шепочучи,
З вітром розмовляли:
«Не вій, вітре буйнесенький,
У чистому полі,
Не гни крони зеленії,
Не нівеч нам долю.
Це ж бо ти нас, буйний вітре,
На життя приречив,
Заніс дрібне насіннячко
У той темний вечір.
Й проросли ми, дві сестрички,
У цім чистім полі,

І тягнемось до сонечка,
Ростемо поволі.
Поливає й зодягає
Кожна пора року,
І такі ми гарнесенькі,
Високі — нівроку!
Весна в зелень убирає,
Літо дощем поливає,
Осінь золотом кидає,
Зима снігом присипає.
Так із року в рік живемо,
Спідій в полі бережемо,
Трави й квіти польові —
Наче ми їх вартові».

05.11.2023.

РІКА МОГО ЖИТТЯ

Шумить, бурлить удаль ріка,
Гойда човен, пòвен буття,
Вихлюпує, не видно дна,
Прудка ріка мого життя.
Дзеркальна, чиста і жива
Вдалеч біжить без вороття,
Між вербоньками щось співа
Дзвінка ріка мого життя.
Спішить, хлюпоче, виграє,
В вирі шукає майбуття...
В пригощах настрій подає
Щедра ріка мого життя.

І в спеку, й в грози, й в ясні дні
Плекає світ до забуття,
Живить надію враз мені
Свята ріка мого життя.

06.11.2023.

ВПАВ ХОРОБРО, ПО-ГЕРОЙСЬКИ

*Стрийові Миколі Васильовичу Андрусяку (Ясеню),
який приніс себе в жертву за волю України,
присвячую*

Україно, рідна нене,
Як боролися за тебе
Мужні воїни УПА,
Прості вихідці з села!
Молоді, ще зовсім юні,
З автоматами на грудях,
Волі прагнули святої
Для України дорогої.
Такі хлопці, мов орли,
Їх девіз був: «Борони
Нашу рідну Україну
Від москальської чуми!».
В тих серцях таких ще юних,
Тліла іскорка нудьги —
Чи воскресне Україна,
Чи загине назавжди?
Та тверда була в них віра
І мета була одна,
Щоб під синім-синім небом
Жовтіли хлібнії поля.

Хлопці діяли рішуче,
Воювали дні і ночі,
Відчуваючи тривогу,
Вірили у перемогу!
Кожен мав своє завдання
І наказ свій виповняв.
Так одного дня станичний
В кільце ворога попав.
Оточили злі хапуги
Вояка з усіх сторін...
«Прощайте, гори смерекові, —
Майнула думка тиха в нім.
Прощай, хатино на узліссі,
І ви, сестрички дорогі,
Прощай, уся моя родино,
І ти, Україно, у журбі.
Прощайте, друзі-побратими,
Я вас не зраджу, не продам,
Не дамся ворогам у руки,
Краще на смерть себе віддам».
Довго не думав, не тужив,
Всі документи запалив,
Сміливо підірвав гранату —
Так життя своє закінчив.
Скільки було сили, волі,
Щоб піти назустріч долі?!
Україну так кохати,
Щоб життя за неї дати?..
Впав хоробро, по-геройськи,
Впав відважно наш борець.

Він не видав побратимів,
Врятував сотні сердець.
Був героєм, і сумлінно,
До кінця ідею ніс,
Він не зрадив Україні,
Частку волі нам приніс.
Скільки ще не встиг зробити...
Доспівати, долюбити,
Покохати у житті —
Не судилось йому, ні.
Спи спокійно, наш герою,
Мужній воїне УПА.
Україна не померла
Процвітатиме в віках.

РОЗСИПАЛА ОСІНЬ ЗОЛОТО

Розсипала осінь золото,
Тихенько ввійшла у мій сад,
Причепурилась привабливо
В чудовий осінній наряд.
Промінчики сонця голублять,
Так щиро всміхаються в лад,
Ще би щасливою осені бути,
Та вже закружляв листопад.
Вітром холодним повіяв,
Дощем затяжним приблукав,
Осінь сховала вже крила,
Зимі всі права передав.

КОЛОМИЯ, МОЯ КОЛОМИЯ

1. Ясніє над містом світанок,
В живоцвіті купається день.
Розквітла моя Коломия
У відлунні святкових пісень.

ПРИСПІВ:

Коломия, моя Коломия,
Де чарівна тече Прут-ріка,
Де Покуття велика родина
Так щасливо тебе обійма.
Коломия, моя Коломия,
Келих радості серденько п'є.
Коломия, моя Коломия,
Найпрекрасніше місто моє.

2. Чудо-писанка наче замріяна
Так щасливо у вись загляда,
І блаженно величчю сяють
На Соборі Святі купола.

3. Я з тобою, моя Коломиє,
Горе й радість — усе переллю.
Співаю тобі, Коломиє,
І в танок із тобою іду.

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в 7ДПРЧ 5ДПРЗ (пожежна) міста Коломиї радіотелефоністкою. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№30).

* * *

Коли тобі важко, молитву читай,
Пізнай тільки Бога, ти Бога пізнай.
Коли тобі важко, ти просто молися,
Не плач, не кляни, тільки з Богом ділися.
І важкість пропаде, і біль відійде,
Бо Бог буде поруч, тебе Він знайде.
Коли тобі важко, ти стань на коліна,
Побачиш, як легко, яка буде сила...
Відкрий своє серце та Бога впускай,
Відкрий ти скоріше та часу не гай.
Будь з Богом ти завжди: і вдень, і вночі,
Тоді твої дні будуть світлі й живі.
Дай руку ти Богу, проси в Нього ласки,
А Бог подарує житевої казки.
Дай Богу ти руку та міцно тримай,
Доки будеш жити, руки не пускай.

28.10.2023.

* * *

Я пишу листа солдату, він не прочитає,
Він в окопі сирім спить, він мене не знає.
Я пишу листа солдату, дякую за днину,
За усе, що він зробив, за кожну хвилину.
Я пишу листа солдату, і молю я Бога,
Щоб закрив для нього темні і тяжкі дороги.
Я пишу листа солдату й хочу обійняти,
Хочу міцно пригорнути і поцілувати.
Вірю я, що час настане, таки прочитає,
Як молилась я за нього, як переживаю.
Зглянься, Боже, на всіх тих, хто нині не дома,
Хто боронить Україну, захисти від втоми.
Благослови, Боже милий, кожного солдата,
Бо його чекає дома стара сива мати.
Бо його чекають дома діти і дружина,
А на когось десь чекає молода дівчина.
Благослови, Боже милий, дай їм допомоги,
Бо вони вже так стомились, що не мають змоги...
Благослови, Боже любий, я тебе благаю,
На коліна я стаю й руки підіймаю...

* * *

Моя мова — солов'їна, найгарніша в світі,
Розмовляють по-українськи дорослі і діти.
Моя мова — українська, кращої не знаю,
Навіть пташка по-українськи нею тут співає.
Моя мова — чисте небо і море прозоре,
Моя мова — жовте поле, яке трактор оре.
Моя мова — мої діти, рідна Україна,

Нею буду розмовляти, доки не загину.
Нею буду розмовляти та її любити,
Бо без мови, без моєї, ніяк не прожити.
Моє серце, душа моя, моя рідна мова,
Моє сонце, мої зорі й зелена діброва...

27.10.2023.

* * *

Застигла кава на столі холодна,
Надворі сильно так дощить.
Де зараз ти, чи ти голодний,
Що відчуваєш у цю мить?
Застигла кава на столі холодна,
Тремтить рука, пишу тобі листа...
Біжить сльоза, солоня, не солодка,
Кусаю губи, кров біжить густа...
Застигла кава, пахне гіркотою,
І дивний в кави, дивний аромат.
Де зараз ти і що з тобою,
Пропалий безвісти солдат?
Холодна кава, як і твої руки,
Брудного кольору, не свіжа, не смачна.
Холодну каву п'ю від болю та розлуки,
Як доля моя, кава чорна та гірка.
Застигла кава на столі стояла,
Застигле серце билось у мені.
Застигла кров судини рвала,
А я кусала губи в самоті...

23.10.2023.

* * *

Хочу жити без війни, без поганих звичок,
Хочу жити без війни, без дурних привычок.
Хочу жити без війни, як жила я досі,
Як цвіли мої сади, розплітала коси.
Хочу жити без війни, не боятись спати,
Хай не гинуть молоді у полі солдати.
Хочу жити без війни, сміло я ходити,
Хочу мріяти, цвісти, хочу мирно жити.
Хочу жити без війни, сміятись, радіти,
Хочу, щоб жили сини, розквітали квіти.
Хочу, щоб був звичний день і світило сонце,
Щоб промінчиком своїм билось у віконце.
Хочу жити без війни, кохати, любити,
Хай радіють та сміються малесенькі діти.
Хочу жити без війни, хай не плаче мати,
Хай закінчиться біда і життя прокляте...
Хочу жити просто так, як жила я досі,
Як не знала я тебе, були ноги босі.
Хочу жити просто так, просто жити, жити!
Та на жаль усе не так і життя розбите...

18.10.2023.

* * *

Чи загине планета, а хто може знати,
Чи кінець вже настане цій клятій війні?
Чи вже стане тут плакати розгублена мати,
І чи виростуть сироти наші малі?
Закривавлене небо на нас споглядає,
Чи це знак, чи це гнів, а чи це просто так?

Я не знаю, ти чуєш, ніхто вже не знає,
Ми живемо так просто, уже без ознак.
Закривавлене небо висить над землею,
Лиш рукою подати і ти в небесах.
Будеш там ти із ним, а чи може із нею,
Не пече, не болить, там пропав уже страх.
Піднімаю високо угору я руку,
Та торкаю рукою я хмару сумну.
Оніміла рука від болю й розлуки,
І хтось тягне, хтось тягне мене угору.
Відпускаю я руку, свою тяжку руку,
Бо наповнило небо цю руку свинцем.
Відчуваю я запах повітря смердючий,
Бо тут пахне навколо, навколо мерцем...
Відпускаю я руку — сказали: «Зарано,
Не потрібна ти небу, іди до землі,
І не пройде, ти чуєш, боліти не стане,
Доживай на землі не щасливії дні».
Я й не знаю де краще, та й як зрозуміти,
Важкий камінь лежить на холодній душі.
Та сказали: «Живи, бо повинна ще жити,
І топтати дороги тернисті й тяжкі...».
І у кожного доля своя неправдива,
І у кожного шлях через терно лежить.
Не забрали: «Живи, ти ще не заслужила»,
І так хочеться плакати зараз в цю мить...
Чи загине планета, а хто може знати,
Чи кінець вже настане цій клятій війні?
Чи вже стане тут плакати розгублена мати,
І чи виростуть сироти наші малі?

06.11.2023.

* * *

Я хочу повернути все назад,
Коли було усе красиво,
Коли не бив із неба град,
Коли була просто щаслива.
Я хочу повернути все назад,
Коли країна не палала,
Як падав білий снігопад,
Коли я добре й мирно спала.
Я хочу повернути все назад,
Забути кадри того ранку,
Більше не бачить і не чуť
Ракет крилатих на світанку.
Я хочу повернути все назад,
Але, на жаль, це неможливо,
Вернути тих, хто вже не тут,
Хто ліг у чорну ю могилу.
Я хочу повернути все назад,
Але дороги вже немає...
Врятуйте тих, хто ще живий,
Хто мучиться і хто страждає.
Я хочу повернути все назад,
Але ніхто мене не чує,
Чекаю другий снігопад,
А може він мене врятує?
Я хочу повернути все назад,
Коли було усе красиво,
Коли не бив із неба град,
Коли була просто щаслива...

11.11.2023.

* * *

Я не шукаю легкої дороги,
Топчу стежки я в бур'яні,
І не бентежать вже мене тривоги,
Тільки б живі, усі живі...
Я не шукаю легкої дороги,
Бо знаю, легкого нема,
Ніхто тобі не допоможе,
Як не захочеш ти сама.
Я не шукаю легкої дороги,
Це навіть краще жити так,
Коли ти прагнеш перемоги,
Вона буде, буде, однак.
Я не шукаю легкої дороги,
Долаю терном вкриті шляхи,
Тільки б сміялись наші діти,
Були щасливі малюки.
Я хочу йти вперед до мрії,
Тільки вперед, не повертатися назад,
Подарувати кожному надію,
Щоб в кожного в житті був лад.
Радіє серце і душа радіє,
Коли щасливі люди на землі,
Коли збуваються їх мрії,
Коли веселі люди, не сумні.
Дарую в кожна я родину
Краплину щастя і добра,
Дарую посмішку єдину,
Нехай не буде в світі зла!

ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА

Народилася 05.09.1973 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Королівка. Підприємниця. Популяризує одяг з українською вишивкою. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№30).

* * *

...Будь сильною! — Я іноді кажу,—
Сильнішою усіх в житті тривоги.
Я пам'ять підсвідомо розбуджу:
Згадати все... І йти до перемог.
Будь сильною, коли у грудях біль,
Сильнішою від сліз, що мийуть душу.
Ти пам'ятай: це не останній бій.
Нікому вже не винна, і не мушу.
...Усе початок має і кінець,
І як би нам змиритись не хотілось,
Нелегкий шлях, ведучий навпростець,
І час пройде, щоб все ще загоїлось...
...Є старт в житті... До фінішу б дійти...

29.10.2023.

* * *

Не борись з темнотою — вона не має сили...
Лети на світло — будь завжди собою...
Серед доріг не тягай важкі брили,
Лиш ом이니 — не варта він двобою...

Хто має вуха, той мене почує...
Цінуй свій шлях і сил не витрачай,
Бо хтось на небі всім усе рахує,
І прийде плата... Ти лети, злітай!!!

20.10.2023.

* * *

Пишу тобі з майбутнього листа:
Всміхайся сонцю, не вимірюй кроки,
Бо без упину пролетять твої літа,
Як бистрих вод в негоду йшли потоки.
Коли життя штовхає вас вперед,
Не опирайтесь труднощам і болю,
Бо завжди буде вибір з-посеред,
Лиш серцем відчувайте свою волю.
Не осудіть безвинну чиюсь душу,
У кожного свої уроки на шляху,
Насилу не кажіть собі: я мушу,
І всім розмовам людським на слуху.
Відпочивайте тілом і душею,
Дітей своїх частіше пригортайте,
Милуйтеся вечірньою зорею
І до землі корінням проростаєте.
На стіл кладіть посуду найновішу,

Зривайте квіти, що ростуть в саду,
Свічки палить у ночі найтемніші,
Бо все колись буває позаду.
Любіть себе і поважайте інших,
В любові бо наповнюється світ,
Бог любить і прощає усіх грішних,
А ми несемо за усе отвіт...

27.09.2023.

СЛОВА ВІЧНІ!

Думки... Що ти шукаєш в них?
Що інтуїція тобі твоя говорить?
Життя складне. Але в речах простих
Хтось щастя іноді для тебе творить.
Картину мрій малюєш ти сама,
А редагуєш іноді в реалі,
Надіялись і вірити дарма —
Цей світ закреслив норму у моралі.
Ми людяність закрили у серцях
І думаєм, що жити будем вічно,
І залишивши ключик у замках,
Не провернувши, навіть, його звично.
А за дверима нам дала життя
Рідна земля, що хлібом колоситься,
Щоб не забули Книгу ми буття,
І прийде мир! Я вірю — це здійсниться!!!

23.09.2022.

* * *

До схід сонця рано встала,
Очі в небо підвела,
Миру в Господа благала,
Руки вгору піднесла.
Почуй, Господи, молитву
Не раба Твого — дитя,
Закінчи безжальну битву,
Воскреси же Ти життя!
Бо є ніч, і день настане,
Сонцем Ти зійдеш до нас,
Військо Ангелів повстане,
Сурми грають. Прийшов час.
Два світи мечі схрестили,
Людству вибір надали,
Дай нам, Боже, розум, сили,
Щоб пітьму перемогти.
Бо любов людська безвинна,
В ній народжене життя,
На хресті віддав Ти Сина,
Щоб здійснилась МІСІЯ!!!

11.08.2022.

* * *

Як Божий храм, сотворена Земля,
Дав Бог життя і людству існувати,
Дав води нам, густі ліси, поля,
Вдихнув нам Дух, щоб тут хазяйнувати.
Продовжив рід на вічне тут буття:
Від батька — сину, матері — до доньки,

Щоб будували своє майбуття,
І Заповіді дав нам у долоньки.
Та люд забув про Божих настанов,
Гордині знак все більше полонив,
І збулось все, написане з основ,
І звук небесний врешті засурмив.
Війна іде, проклятая війна,
Де світ повинен стільки ще збагнути:
Висока, люди, платиться ціна,
Щоби Любов на Землю повернути....

01.11.2023.

* * *

Закохана у гори. Там її душа.
Вона вдихала їх на повні груди.
В підніжжі гір — лиш руки розвела:
«Люблю безмежно», — шепотіли губи.
Стихії гір — для неї особливі,
Жива вода не змиє її слід,
Здійма листки вітри услід бурхливі,
Вогонь освітить весь її похід.
Закохана у гори. Сили їй давали.
А вона дякувала їм — за тихий рай,
І навіть птахи знаки подавали,
І дзюркотів у відповідь ручай.
Вона уміла мовчки говорити,
Та мова гір — це шепіт її уст.
Душа її змогла їх підкорити
І, відходивши, чула тихий хруст...

30.10.2023.

ДУМИ МОЇ, ДУМИ...

А я живу у Всесвіті своїм,
І тишина мене вже не вбиває,
Сама собі про все я розповім,
Коли самотність часом накриває.
Бокал вина, запалені свічки
Дарують спокій і думки прозорі,
А в Піднебесній мерехтять зірки
І якось тихо все кругом надворі...
Милуєш око космосом відкритим,
Супутник за супутником летить...
Роздумуєш над досвідом прожитим,
Прозріння часу, що життя — це мить.
Щасливий той, хто встиг це зрозуміти:
Земне життя — це надприродний дар.
В кінці шляху могли б прошепотіти:
«З любов'ю, Господи, іду під Твій вітар».

15.12.2023.

РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА

Народилася 15.04.1959 року в Омській області. У піврічному віці переїхала з батьками в рідне татове село Залуччя Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вірші пише з раннього дитинства. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№22-№30).

ВИФЛЕЄМ

Історія із Вифлеєма —
Невичерпна це тема,
В ній криється безмежна глибина
Та нійцінніша мудрість Божого знання.
Там сповнилася Божа воля,
Як пастухи прийшли із поля,
Там народивсь Ісус — наш Спас,
Бог виявив любов для нас.
В Вифлеєм нам далеко не треба йти,
Щоб Ісусу подарки свої принести,
Не лякатись, що зірку скриває темнота,
Тільки в серце впустити Ісуса Христа.
Пам'ятати, що Він волю Божу прийняв
І життя своє світле за грішних віддав,
Щоб тепло Його серця нас гріло,
Він без жалю віддав своє тіло.

КОЛЯДА

Блищать, мов перла, бурульки з стріхи,
Внучата, ніби ластівки,
З Різдвом Христовим для потіхи
Щебечуть славно колядки.
Зросла родинонька моя,
Внучат веселих маю,
Ясніше зіронька сія
В святвечір в моїм краю.
Я їх запрошую до хати,
Частую медом і вином,
Коляду скромну прошу взяти
І серце грію їх теплом.

ТАТУ...

Я не забуду вже ніяк
Старий Ваш стоптаний кірзак,
Куфайку, що мазутою рясніла,
І ватру, в полі що горіла.
Ви тихенько говорили,
Не докоряючи, учили
Любить людей і землю нашу
І молитись за солодку чашу.
За хліб і сіль, що на столі,
За тихі зорі і мир землі,
За дар від Бога при потребі
І за веселку, що сміється в небі.

ТИ СЕРЕД НАС ЗАВЖДИ

Ти, мов лебідь, так вірно кохав,
Я з душею любов відчувала,
На свій вибір ти не нарікав,
Я щаслива дружина, що зради не знала.
Весна, і ллється соловейка спів,
Та нема кому мені вже роз'яснить,
Не розумію я без тебе його спів,
Про що та пісенька дзвенить.
Я лелекою стати би хотіла
І до небес злетіти враз,
Може б там тебе зустріла,
Щоб вернув щасливий час.
Ти ж ніяк не реагуєш,
Коли сліз струмок тече,
Кличу я, а ти не чуєш,
Як серце біль туги пече.
Не приходиш навіть в снах,
Щоб вернутись хоч на мить
В той казковий альманах,
Де веселий час біжить.
В цьому грішному світі
Обірвалася нитка твого життя,
А я вірю, що це не навіки,
Тимчасово лише увійшов в забуття.
Ти ж присутній завжди серед нас,
В запашному суцвітті усмішка твоя,
А коли приходить збору час,
Ти в дарах, що приносить земля.

Твої губи в солодких малинах,
У всіх ягодах з нашого саду,
Мов орел на дужих крилах,
Ти в стиглих гронах винограду.
Ти в смородиновім соці,
Внукам зимою в потішках,
На столі у новорічній ноті
І в Святвечір в цілющих горішках.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПЛЕМІННИКА

Повернися, Колюсю,
Поки я ще жива,
Я за тебе молюся —
Щирі мої слова.
Вірю, Бог зішле силу
Та чудовії дні,
І я витчу ще ниву
На твоїм полотні.
Не доля, повір, винувата,
Цю стежку вибрав ти сам,
Бо любляче серденько тата
Сказало: «Дітей я не дам!»
Знаю, землю свою захищати
Сумління твоє повеліло,
Щоб ворогу рідних доріг не топтати,
Добровольцем активним став сміло.
Вночі і вдень прошу я Бога,
Щоб мир привів тебе додому,

Щоб вже минулася тривога,
Нехай добро цвіте в усьому.
Щоб ти і твої побратими
Батькам не причинили ран,
Тож повертайтеся живими
Скоріш до незабутніх брам.

СПОГАДИ МАРІЇ

*Світлій пам'яті няні
Марії Троц присвячую*

Я пам'ятаю: сніг, зима,
А я з залякними руками
Й моя матуся молода
Біля чужої брами.
Нам не дозволили ввійти,
Хоч жевріла Надія,
Що буде в радості цвісти
Там донечка Марія.
Та в батька інша вже сім'я,
Дитина там миліша,
Нікому не потрібна я,
Бо в них зоря ясніша.
Куди ідемо, далі-далі вдвох,
Вже вечір темінь сіє,
Та, може, ще пішле нам Бог
Щось краще, кожен мріє.
І раптом коні із саньми,

Як блискавка із неба,
Мою матусю узяли,
Мене ж і там не треба.
— Може, потрібна ти комусь,—
Встигла сказати мама, —
В місті панам я пригоджусь...
Та в серці була рана.
На сходи вибігла високої,
Та вже не видно мами,
Сльози текли, немов потоки,
Холодними щічками.
А що мені робити,
Роїлися думки,
А я піду служити
У місті панянки.
Теж є маленькі діти,
Я буду нянька їм
І буду вже радіти,
Що я потрібно всім.
Так сталось, попросилась
І нянькою була,
У місті залишилась
І весь вік прожила.

МАРІЇ БОЄЧКО

Я прибула в Ковалівку,
Серце б'ється і щемить,
Знайти бажаю творчу жінку,
Ой, яка ж це буде мій?
Як вона сприйме візит мій,
Я ж бо не запрошена,
В голові думок літає рій,
Іду я, як підкошена.
Ось помешкання Марійки,
Усмішка приємна,
Як мелодія сопілки,
Господом натхненна.
Як із неба зоряниця,
Блиск свій розсилає,
Так Марійка-трудівниця
Людей звеселяє.

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії. Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№30).

ПРИСВЯТА ВОЛОНТЕРЦІ

*Щира подяка від брата
і його побратимів*

Поетесі, суцвітянці
І добрій людині
Цей вірш щиро присвячую
ПРОКОПІВ ГАЛИНІ.
Є у нашому "Суцвітті"
Прекрасна людина —
Волонтерка, поетеса
І завжди з грошима,
За які придбала вона
Речі для військових,
Для людей тих, що на фронті,
Щоб були здорові.
Цю людину звать ГАЛИНА,
Прізвище ПРОКОПІВ,
Вона дбає про людей
Тих, які в окопах.

Які щодня й щохвилини
Життям ризикують,
Як би тяжко не було,
Вони ще й жартують.
І не ниють, і не плачуть,
Боляче — сміються,
Бо вони, неначе з сталі,
З ворогами б'ються.
Воріженьки непрошені
Зайшли в Україну,
Де проходять, то лишають
Одні лиш руїни.
Тому Галя вирішила
Нашим помагати
І почала вона в Польщі
Людей гуртувати.
Згуртувала вона, друзі,
Людей небайдужих,
Які люблять нас із вами
Й допомагають дуже.
Що зібрали, й відправили
Нам на Україну
Для військових такі речі,
Щоб ніхто не гинув.
Зрозуміло, що все зразу
Зробити не зможе,
Тому просимо в молитві:
«Поможи їй, Боже!».
І мені сюрприз зробила
ПРОКОПІВ ГАЛИНА —

Нещодавно цінний пристрій
Братові вручила.
Бо це такий подарунок,
Дорого коштує —
Не одне життя із ним
Воїнам врятує.
За це дякуємо Галі
І її команді,
На «нульовці» усі хлопці
Подарунку раді.
Тому, дорога сестричко,
Дякуй «своїм»людям,
За усі їхні пожертви
Бог їх не забуде.
І в кінці тобі й полякам
Хочу щось сказати:
«За доброту й щиру душу
Вас усіх обняти!»

16.11.2023.

А ТРОЯНДИ В СНІГУ...

Ще вчора троянди веселі
Вклонялися ніжно мені,
Здавалося, пнулись до стелі,
Цвіли, як було навесні.
А я щиро їм раділа
Й кожній квіточці сама
Дарувала поцілунки

На виду і крадькома.
А сьогодні я проснулась
І побачила на них
Сніжну шапку і жахнулась,
На трояндах запашних
Похилилися голівки,
І сумні вони стоять,
І не радують домівку,
Й наче сковані дрижать.
А вони ще так хотіли
Почекати до зими —
Зацвісти й зі своїм цвітом
Ще побути між людьми.
Звеселити душі людям
І розрадити серця,
Та холодний лід у грудях
Ніє замість камінця.
Та зима не почекала
І посипала сніжком,
Всі пелюстки оповила
Білосніжним батіжком.
А вони, неначе люди,
Гинуть на очах у нас...
— А що далі з нами буде? —
Й котять сльози, мов алмаз.
Та зима, вона не вічна,
Їй весна на зміну йде
Й за собою так щорічно
У цвітінні все веде.

18.11.2023.

ЗАЛИСТОПАДИЛО У МЕНЕ НА ДУШІ

Залистопадило у мене на душі
Й опалим листям душу огорнуло.
Частішають в душі моїй дощі,
Навіть тепер про мене не забули.
Залистопадило у мене на душі
І щось ніяк не йде мені та рима.
Лиш вітерець нашіптує вірші,
Які хотілося б лишити за дверима.
Залистопадило у мене на душі
І листопадово буває, навіть з перцем,
Та я щаслива, бо в моїй руці
Ручка онука — друге моє серце!

19.11.2023.

МАТЕЇВЕЦЬКОМУ ГЕРОЮ — ВАСИЛЕВІ СІЩУКУ

/Присвячую посмертно/

Схилилось небо над селом
У чорних хмарах низько.
Їде додому Василько,
Вже недалеко — близько!
Поникли верби у журбі
І люди на колінах.
Мужній Герой в нашій селі

Поліг за Україну.
Але чи думав Василько,
Що він в бою загине?
А скільки мрій в нього було —
Тепер вже нездійснених!
Йому би жити і цвісти,
Кохати і радіти,
Дітей ростити і вплести
В своє кохання квіти.
Своїй коханій дарувать
П'янки хвилини щастя...
І жити!!! Жити!!! Та, на жаль,
В сім'ю прийшло нещастя!
В скорботі нині вся рідня
Й односельчани, й друзі.
З сусідніх сіл йдуть навмання
І чути плач в окрузі.
А доленька його така,
Щоби Героєм стати,
Та не Героєм, а живим
Хоче зустріти мати.
Він в небо янголом злетів —
Їх там багато! Знаю.
І свою зірку засвітив,
Й всіх нас охороняє.

22.11.2023.

УКРАЇНА РОЗПРАВИТЬ ВІТРИЛА

Україна розправить вітрила,
Настане омріяний час,
Господь подарує їй крила,
Якими закриє всіх нас.
Де зникнуть усі злодіяння,
Не буде печалі й біди.
Я вірю: мої сподівання
Здійсняться, й так буде завжди!
Ще заколоситься нива,
Дозріють у полі хліба,
Ще буде Україна щаслива.
А поки...іде боротьба.

16.03.2023.

ІДЕ КОЛЯДА ПО ВКРАЇНІ

Іде Коляда по Вкраїні,
І чується спів звідусюди,
Іде, і у кожній хатині
Радіють Ісусику люди.
Завітала вона і у села
І вістку принесла чудову,
Уже не сумна, а весела
Прийшла і до нашого дому.
Зупинилась вона під віконцем,
І світло її я відчула,
Неначе засяяло сонцем —
Про мир в Україні почула!

Слова ці лунали із неба,
Сам Господь послав сповіщати,
Що разом з Ісусиком треба
Нам більше до Бога звертатись.
Ішла Коляда без зупинки,
Заходила в кожну оселю,
Для кожної несла дитинки
Вітання від Бога веселі.
Бувала вона і на Сході,
До хлопців в бліндаж завітала,
Вона при поганій погоді,
Та, все-таки, колядувала.
І принесла їм радісну звістку,
Що Ісусик малий народився,
Що недовго прийдеться терпіти,
Бо СПАСИТЕЛЬ у яслах сповився!
Він знищить ненависть і гордість,
Справедливо усіх нас розсудить,
Перемогу пошле Україні,
Бо усіх нас по-батьківськи любить!

19.12.2023.

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність – філологія. Працює вчителькою християнської етики в місцевій школі. Щодня веде духовну сторінку в соцмережах. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№30).

З БОГОМ ДО ПЕРЕМОГИ

Прямуємо до ПЕРЕМОГИ,
Та сили в нас бракує.
Ходім у Храм, вклонімся Богу,
Господь надію подарує.
Прямуємо до ПЕРЕМОГИ...
Самим отримати не вдасться.
Свята Літургія нам допоможе —
То захист бійцям від нещастя.
Прямуємо до ПЕРЕМОГИ...
Час свій не вмієм цінувати.
Хай щира молитва несеться до Бога,
Ісус буде у битві помагати.
Прямуємо до ПЕРЕМОГИ...
Матінка Божа Зброю готує.
Для хлопців на війні підмога,
Цариця Миру від заглади світ врятує.

Прямуємо до ПЕРЕМОГИ,
Не хочемо від кави відказатись.
Ми постом врятувати зможемо
Багато воїнів — лиш треба постаратись....
Прямуємо до ПЕРЕМОГИ,
Та гаманці на ключ закрили.
Хіба наш ближній для нас ворог?
Діла милосердні — до Неба Крила!
Цим напрямком веде Творець,
Для кожного накреслив Свої плани.
Повірте, цій війні прийде кінець,
Господь нікого не залишить, Він є з нами!
07.11.2023.

НА ПЕРОНІ УДВОХ СТОЯЛИ

На пероні удвох стояли,
Підганяв у спину час.
Вагон летів повз нас...
На гудок ми тоді не зважали.
Всі спішили, так здавалосьь,
Хаос, гуркіт, свист поїздів...
Десь далеко свисток гудів,
Голос линув — не оглядались.
Тихо стало...хтось порушує спокій...
Вже холод болем точить кістки —
Аж по тілу біжать дрожжаки!
Безупинно щось мозок строчить...
Чи сідати у поїзд, чи ще не час?

Ми ж не взяли з собою валізи...
Зразу вдвох засміялись і сіли.
Який транспорт приїде по нас?
Приготуємо все, що нажили,
Поскладаємо гарно пожиток.
Треба торбу міцненько набити:
Богу й ближньому вірно служили!
Як почуємо Голос, що кличе,
Ми, не гаючись, швидко зберемось.
Безумовно, сюди не вернемось.
Зміна є! Замість себе нащадків залишим!

11.11.2023.

* * *

Плекаймо ніжно свою мову,
Таку чарівну, рідну, веселкову,
В якій лунає слово, як граніт,
В молитві захищає нас від бід.
Вона, як злива, зло змиває,
На шлях правдивий направляє,
Дає нам крила, щоб літати,
У світі рідну мову прославляти!
Слово українське піснюю лине,
В душі воно ніколи не загине,
Несеться полями на південь, на північ, на схід,
Захистить Україну від орди рашистської, від бід.
Мова, як Зброя духовна, вміє стріляти,
Буде від бруду гріховного очищати.
Пильнуймо слово, як малу дитину,
Бог допоможе — повіки не загинем!

ПРОСНИСЯ, СВІТЕ!

Крокує кроком кривавим осінь,
Веде в безвихідь, шмагає бичем.
В сум'ятті людство й не вірить досі,
Реальність серце ріже ножем...
Ніхто не бачить, ніхто не чує,
Страшні події навіюють страх.
Зло вбралося в пір'я, страшно лютує,
Земля в руїнах, суцільний жах...
Проснився, світе, пробуди совість,
Чи можна спати в цей важкий час?
Свобідну волю Господь дав й розум,
Все в світі залежить сьогодні від нас...
Чого мовчиш? Та ж ти все бачиш!
Завтра постукають і у твій дім!
Знак даний з Неба: весь світ заплаче,
Відкиньмо гордість, Бога просім!
Не тільки у нас війна в Україні...
У цілому світі, у зарозумілих і черствих серцях.
Та ми молимося, не тратьмо надії,
Прозріє світ, зникне диявольський страх!

* * *

Осінь вже плаче дощем,
Літа прикриті плащем.
Сюрпризи дарує життя,
Вирують, бурлять почуття.
Бринить несміливо смичок,
Вечір кличе в танок.
Двоє прагнем любові,
Добре, милий, з тобою.

Повно ще маєм бажань,
Треба докласти старань,
Світлі мрії треба леліяти,
Душа не старіє — повірити!
Жити, кохати, любити,
Миті щасливі ловити,
Роки свої не рахувати,
Дух молодечий тримати!

* * *

Осінь зможе вальсувати,
Переможні дні грядуть,
Сонечко буде кружляти,
Орків скоро в прах зітруть...
Та ще досі багрянє небо,
Плачуть в квітнику жоржини.
Є велика в молитвах потреба,
Сльози ллє матуся за убитим сином.
Круки пісню жалібну заводять,
Та вона вже лине понад лісом.
Ворог скаженіє, та не зможе,
Їх чекають неприємні вісті.
Вибрали погибель неминучу,
Нація бичем безбожництва є в світі.
Сатані віддали свої душі,
Кара Божа упаде на дітей їхніх.
В днях щасливих житиме Україна,
Народ вільний піднесе молитву.
Вервичка із молитов до Бога лине,
За поміч з Неба у кривавій битві!

* * *

Осінь днина холодить,
Вітер по небу гонить хмари.
Світ в метушні кудись біжить,
У суєті несе смертельні рани.
Не оглядаючись, мчить в нікуди,
Дарує кожен день сюрпризи.
Хто знає, чи дістанеться мети,
Зло вже чекає світової кризи...
Готується змова, облік ведеться,
Повсюди є очі, прослушки — це жах...
Без Бога, повірте, ніхто не спасеться,
Треба прозріти, чекає нас крах.
Душа, пеленою покрита, ридає,
Гріхи придавили совість людську.
Впадім на коліна, усердно благаймо,
Вернімся до Бога, радіймо життю!

ВІНШУВАННЯ НА РІЗДВЯНІ СВЯТА

Різдво в душі, Різдво в хатині..
Нам Зірка Вифлеємська нині
Звістила Радісну Новину:
Марія-Діва породила Сина!
Прийшли з Ісусиком до вашої оселі,
Щоб ви були щасливі і веселі.
Якщо приймете нас із колядою,
Ваша хатина засяє добротою!
Цей рік благословенний буде всім,

Дитя-Месію щиро попросім:
— Пробач, Ісусику, за всіх дітей убитих,
Вони, як ми, хотіли з колядою приходити!
Матусі їхні певно зрозуміли,
Та кару відвернути не зуміли.
Сьогодні просимо прощення у Дитятка,
Найкращим подарунком буде мир у кожній хаті.
В сирітські домівки Дитятко прийде,
Своєю Любов'ю діток огорне!
Різдво цьогорічне — спасення для нас,
Ісусик Маленький в серцях повсякчас!
Він плач перемінить у радісний сміх,
Повсюди лунає: «Христос ся Рождає,
Буде знищений гріх!».
Ісус допоможе нам зло подолати,
Колядками будем Його прославляти!

20.12.2023.

НЕВБЛАГАННИЙ ЧАС

А час біжить, якийсь він невблаганний,
Його ти хочеш хоч на мить спинити.
Можливо, в когось ці хвилини вже останні,
Він так хотів ще довго жити і любити!

А час біжить, один Господь лиш знає,
Коли і як, і де закінчиться дорога.
Не бійсь, завжди про тебе пам'ятає,
Чи ти в здоров'ї, а чи часом хворий.

А час біжить, так хочеться тобі
Ще залишитися в весняних росах,
Щоб ще співали в душах солов'ї,
Кохання заплітало квіти у волосся.

А час біжить, уже зимова стужа
Тебе погрітись в хату не пускає.
Тривожить думка: «Тепла я хочу дуже!»,
А з-за порога старість заглядає.

А час біжить, стрілки вже крутяться так швидко,
Роки мелькають, їх не в силі зупинити.
Ще так недавно з-під стола не було видно...
Життя біжить, уже за обрій треба заходити!

10.01.2024.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Поетеса, новелістка, учасниця і переможниця багатьох турнірів з шахів. Голова СЛК (Спілки літераторів Коломій) «Суцвіття». Лавреатка літературних премій імені Леся Гринюка і Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-№30).

НАЗДОГНАТИ ВТРАЧЕНЕ

Степан та Ольга стояли біля ліжка своєї улюбленої квіточки — єдиної доні, яка прощалася із цим білим світом. Жінка дивилася на свою Мартусю і ледве стримувала себе, щоб не піддатися болісному голосінню:

— Боже, така молоденька, ще вдосталь не напилася життєвого трунку, а Ти забираєш її у нас. Ще весільного вінка не мала, ще онуків нам не здарувала, а вже відходиш, доню, на небеса. — це були слова мовчки, десь там, у душі, на волю вони не вилітали.

— Яка красунечка ти була у мене і як безжалісно познущалася хвороба над твоїм тілом, — знову сунулися слова до материнських уст, але їх ніхто не чув.

Хвора дівчина, хоч переступила двадцятиріччя, мала жакликий вигляд. Карі очі потонули в глибинах побляклого лиця і здавалися маленькими цяточками. Ніс

зашпільчився, десь поділися квіточки-рум'янчики, тіло, пошматоване хворобою, було геть худеньке і змучене.

— Ой, Тетянка прийшла моя, — тихим голосом проговорила хвора.

— Вона марить, — теж тихо звернулася до чоловіка Ольга. Степан теж переживав за дочку, але розумів, що він підтримка дружини.

— Доню, я тебе покинула, а ти прийшла зі мною попроситися. Це моя Тетянка. Пам'ятаєте, я не приїжджала довго додому і на канікулах не була вдома. Казала вам, що я на роботі. Насправді я була вагітна і не хотіла вам про це розказувати. Боялася осуду в селі. Ви ж в окрузі нашій шановані люди. Не хотіла вам сором приносити, — дівчина спинила свій словесний потік, хвилю перепочила і продовжила:

— Я родила дівчинку і відмовилась від неї. Залишила її в пологовому будинку. Дала їй ім'я Тетяна. Там так і записали...

— Батько хто? Хто батько? — навперебій запитували батьки.

— Нема потреби говорити про батька. Він мені грошей давав, щоб позбутися дитини, але я вирішила народжувати. Боялася, що в майбутньому не зможу мати дітей

— Чого ти нам нічого не сказала? Хіба ми вороги тобі? Що люди — поговорять і забудуть, а дівчинка була б з нами.

— Знайдіть її. У вас тепер нікого немає, а мені буде легше з небес дивитися на свою Тетянку.

Враз хвора замовкла і відвернула обличчя від родичів. Зробила ще кілька ковтків спраглого повітря і тихо відійшла в потойбіччя.

Після похорону батьки взялися розшукувати внучку.

— Ідемо насамперед в пологовий. Вони скажуть, в якому дитячому будинку дівчинка. Їй незабаром сповниться рочок,— намітила план розшуку Тетянки бабуся Оля.

— Так, народжувала у нас минулого року одна студентка. Про батька не хотіла повідомляти нічого. Зятя така була.

— Ми батьки цієї «зятятої» матері. Немає нашої доні. Ми виконуємо її останню волю — потрібно знайти дівчинку і взяти її на виховання. Ми знаємо, що дитина у дитячому притулку.

— Так, ваша дочка написала відмову від дитини, бо саме хворобливе здоров'я було причиною відмови.

— А ми нічого не знали, — з сумом проговорили батьки.

— Спізналися ви, дорогенькі. Дитинка народилася здоровенька і, мабуть, її удочерили. Вам треба було з пологового її забрати.

— Дочка нам нічого не повідомляла. Дайте нам адресу дитячого притулку. А ще краще, зателефонуйте, будь ласка, у дитячий заклад, чи не забрали нашу Тетянку у сім'ю?

— У пам'ять вашої дочки роблю вам послугу, — відказала лікарка.

Після телефонної розмови жінка повідомила згорьованим батькам сумну новину: їхню внучку забрала якась сім'я.

— І там ви спізнались. Видно, доля не бажає вам зустрічі з Тетянкою. Може, на небесах інші плани що до

вас і вашої внучки. Буває таке.

Оля та Степан залишили службовий кабінет із гірким відчаєм та смутком. Вони добре розуміли, що існує тайна усиновлення, але сподівалися на чудо.

— У тебе знайомі є, що працюють у владних структурах. Може, через них узнаємо названих батьків? — пропонувала Оля чоловікові.

— Та треба шукати якийсь вихід, — із дружиною згодився чоловік. Він уже і сам думав підключити до цієї справи надійних, як в народі кажуть, потрібних друзів.

— Зайдемо в дитячий будинок. Може, то не нашу Тетянку забрали в сім'ю? — не давала спокою думкам жінка.

Подружжя вирішило навідатися до дитячого при- тулку.

День був ясний та сонячний. Від літньої спеки люди ховалися на річці, в затінках та в прохолодному кафе, де можна було вгамувати спрагу склянкою води чи погар- чиком квасу. Степан та Оля теж зайшли до найближчої піцерії, яка їм стрілась на дорозі. Тема їхньої розмови була одна — як знайти онучку.

— А якщо дати директорці грошей? Може, пом'якшає і скаже, де Тетянка, — з провокаційними пропозиціями порушила розмову Оля, смакуючи хо- лодненьким кваском.

Степан попивав пиво. Цей напій чоловік обожню- вав, особливо влітку. Та щось тепер не відчував якогось неземного задоволення. Його гнітила одна думка: де онучка, як їм жити на схилі літ самотніми, нікому буде і води подати.

— Яких грошей? Ще скаже, що ми їй хабар даємо. Але треба знайти вихід, дізнатися адресу усиновителів.

— Нам допоможе Господь. Треба знайти такі слова, щоб серце директорки розтануло і вона змилосердиться над нами.

Перепочивши в харчівні, подружжя попрямувало до дитячого закладу. Гамірливим дитячим галасом зустрів сімейство притулок для діток. Сирітки бавилися, що кому до душі: хто в пісочниці, хто катався на атракціонах, декілька діток сиділи біля виховательки, сховавшись від спеки в тіні крислатого дерева. Вихованці забавлялися, але ці діти в кожному незнайомому бачать тата і маму. Так і тепер — зграйкою підбігли до Степана і Ольги і навперебій защебетали такі улюблені та далекі для них слова: це мій тато, це моя мама прийшла. Подружжя передало солодощі виховательці, а самі пішли до керівниці освітнім закладом.

— Запізнилися, мої дорогенькі. Вашу внучку удочерили. Гарненька дівчинка. Я вам світлину покажу. Кого забирають у сім'ю, я роблю світлину, на пам'ять.

Жінка показала фото і батьки побачили в дитини риси обличчя своєї дочки. Звичайно, щось було і від батька, але більше схожості із матір'ю.

— Її швидко забрали в сім'ю. Молода пара. Вже більше, як пів року.

— Та пара хоч з наших країв? — обережно спитала Оля.

— Чесно скажу: не з наших. Навіть трохи далеченько. Ви не могли раніше прийти?

— Не знали ми нічого. Так доля покепкувала з нас,

що куди не прийдемо, всі нам кажуть: спізнались. Таке відчуття, що ми за чимось женемось, а воно втікає від нас. Ми навіть не знаємо, чи наздоженемо те, що втрапили.

— На все воля Божа, — підсумувала керівниця і продовжила: — Розумієте, тайна усиновлення захищена законом. Не можу повідомити вам адресу сім'ї, яка забрала Тетянку.

— Так, ми це знаємо, — згодилося подружжя із думкою чиновниці, а самі будували план наступних своїх кроків.

— Може, десь переграєте долю і прийдете вчасно туди, де вам треба, — підбадьорила під кінець своїх відвідувачів директорка.

Як би там не було, але іноді тайна стає відомою. Степан довідався адресу сім'ї і вони з Олею навістили це місто, яке справді було далеченько від них, ще й цей регіон дуже відрізнявся своєю культурою, мовою, традиціями.

— Може, хоч тут вчасно прийдемо, — промовила Оля, піднімаючись східцями на третій поверх. З трепетом в душі подзвонили до потрібної їм квартири. Двері відчинила літня жінка.

— Добрий день, — привіталися гості. — Нам потрібна сім'я, — і назвали відоме їм прізвище. — Ця сім'я тут живе?

— Вибачте. Тут живу я. Діти мені купили цю квартиру. Жили тут молоді люди.

— У них була дитина, десь так — рочок?

— Так, була. Ще ліжечко залишилося дитяче. Вони,

здається, виїхали за кордон: чи то в Польщу, чи в Німеччину. Точно вам не скажу, бо не цікавилась цим. Ви їхні родичі? Бачте, спізнались ви.

— Так і є. Ми всюди запізнюємось.

— Ця клята війна скільком знищила долю, — останні слова жінка проговорила з таким напруженням, що, здавалось, ненависть вихлюпне з її душі.

— Та ні, війна тут ні при чому, а може, і є останньою краплею їхнього спізнення.

Пригнічені та зневірені у свою долю, подружжя виїшло із під'їзду будинку. Буденну тишу розбудив гучний церковний дзвін. Відбувався похорон Героя. Навколішки люди віддавали честь і шану полеглому захиснику. Оля і Степан теж вклякнули на коліна.

— Така молода — і вже вдова, — перешіптувались люди. — Ще й сирота. Немає в неї нікого. І дитина маленька. Був чоловік — була опора і підтримка, — такі співчутливі слова долітали до Степана та Ольги. Подружжя вирішило зустрітися з молодою вдовою і запропонувати їй поміч.

— Чуєш, Степане, нам треба зустрітися з цією жінкою. Якщо воля Господня, прихистити її.

— Я згоден, — теж пошепки відповів чоловік, обіймаючи за плечі дружину. — Ми вчасно сюди прийшли. Тут ми не спізнались.

Наступного дня подружжя зустрілося з солдатською вдовою. Виливаючи біль душі, люди зріднилися у горі. Між двома горями проникло щастя, яке загадало бажання, щоб все було добре у цій народженій сім'ї.

Жовтень, 2023.

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

БОЛТИШ ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет-пісняр, пісні якого виконують відомі співаки України. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№30).

КОХАНА, Я ДО ТЕБЕ ХОЧУ

Приходиш ти, та тільки в сні,
У снах твоє ім'я шепочу...
Чекати довго ще весни,
Кохана, я до тебе хочу!

Тебе до серця пригорну
І не подумаю пускати...
Чарівну квітку, неземну,
Мені судилося кохати!

Розтане в горах білий сніг
І перетвориться в потоки...
Повернеться із чужини
Моє кохання синьооке!

Розквітне ніжний едельвейс,
Покличе нас на полонину...
Тоді до серця пригорну
Свою лебідочку єдину!

САМОТНІЙ Я...

Шукаю слів, а їх нема,
Так хочеться поговорити...
Самотній я і ти сама,
До нас підкралася зима,
І ми не в силах щось змінити...

Оля! Пробач мені за перший сніг,
Тебе від нього не вберіг,
В тім Божа воля...
Оля! Гуляє вітер по дощу,
Його до Тебе не пуцу,
Ти моя доля...

Вже перші зморшки пролягли,
Жура чекає на помості,
Бо ми себе не берегли,
Ми для дітей своїх жили
І не чекали зиму в гості...

БАГРЯНА ОСІНЬ

Не помічаємо в бігу,
Як молодість прощення просить,
Коли найпершу сивину
Багряна осінь нам приносить...
Багряна осінь, не спіши!
Хай всі милуються красою,
Ми йдемо поруч до зими,
Мені так хороше з тобою...

А цей чарівний листопад
В осіннім вальсі закружляє,
І батьківський безлистий сад
Нагадує, що все минає...
Багряна осінь, не спіши!

СПІШУ ДО ТЕБЕ

Знову спішу до Тебе,
Квіточко чарівна!
Все навкруги зелене...
В гори прийшла весна!
З гір побіжать потічки,
І злиються в ріку!
Прийду я до Марічки,
І прошепчу, — «ЛЮБЛЮ!».

ПРИСПІВ:

Якщо Ти мене кохаєш,
Чи то літо, чи зима —
Все довкола зацвітає..
І буяє, як весна!
З синіх гір поміж пляями,
Звеселяючи село,
Біжить Пістенька до Прута,
До коханого свого!

Сядемо ми з тобою
На беріжку ріки...
Вродою молодою
Звабила мене ти!
Хочу тебе обняти,
Зацілувати всю...
Щоб все життя кохати
З вірністю по життю!

30.03.2023.

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№30).

МОЛИТВА-БЛАГАННЯ

Отче наш, благаю, поможи
Перемогу у борні здобути,
Силу, міць, відвагу збережи,
Щоби про війну не було й чути.
Витри, Боже, сльози із очей
Матері, що поховала сина,
В безлічі недоспаних ночей
Хоч у сни пришли її дитину.
Господи, смирення ще подай
Вдовам. Бо не вернуть їх кохані
Із тяжких боїв за рідний край,
Залишивши незагойні рани.
Долю й щастя сиротам даруй
За батьків, полеглих ще так скоро,
І молитви щирі всіх почуй,
Зупини страждання, біль і горе.

28. 11. 2023.

РУКИ ГЕТЬ ВІД УКРАЇНИ!

(пісня)

Як гірко, що ворогом став
Той, хто називав себе братом.
Час горя й розпуки настав
З жорстоким, зажерливим катом.

ПРИСПІВ:

Руки геть від України!
Забирайтесь у росію.
Вами створені руїни
Радістю й добром засію.
Зацвіте моя країна
І зародить щедро нива,
Буде рідна Україна
Вільна, сильна і щаслива!

Сплюндровані наші поля,
Будинки зруйновані й хати,
І стогне від болю земля,
Бо мусить ГЕРОЇВ ховати.

01. 11. 2023

ДО БАЙДУЖИХ

Де ти був, як мене розпинали?
Що робив, як калічили крила,
Як смертельну отруту вливали,
Вибивали з останньої сили?
Чого спав, коли діти не спали,
Чому грів лиш себе, а не інших?
Чи не твої вуста лепетали,
Що живемо все гірше і гірше?
Чи не скажеш ти завтра з трибуни,
Що творцем був історії нині
Задля того, аби всі забули,
Як неправду і фальш ніс на спині?
І невже не зупиниться серце,
Чи пекельна сльоза не задушить,
Коли з правдою в щирому герці
Тебе совість змагатися змусить?
Не чекай милосердя із неба.
Хіба щастя прийде до байдужих?
Розправляй, ще допоки потреба,
Свої плечі козацькїї дужі!

2004р.

ХТО НЕ ПАДАВ?

Хто не падав, тому підніматись не треба,
Той спокійно сидить у тенетах життя,
І не прагне такий досягнути до неба,
Хоч до кращої долі нема вороття.
Хто не падав, у того не корчаться з болю
Серце, розум і нерви, і щира душа,
Та не зможе відчуті по-справжньому волі,
Коли злу і неправді даси откоша.
Хто не падав, не дбає про речі пророчі,
Щоби душу очистить від скверни й ганьби,
Бо гадає, що може сховатись від ночі
Той, що з лихом мирським не веде боротьби.
Хто не падав, хай ближнього свого не судить.
Кожен хрест свій несе. Буревію тривог
Хай підставить плече, свою совість пробудить,
Бо усіх нам, одначе, судитиме Бог.

Січень-лютий 2018 р.

ПРОЄКТ ЗМІНИ «ГІМНУ УКРАЇНИ»

Процвітає Україна,
Її слава й воля.
Вже нам, браття-українці,
Усміхнулась доля.
Поцезали воріженьки,
Як роса на сонці,
І пануємо ми гідно
У своїй сторонці.

ПРИСПІВ:

Душу й тіло ми зміцнили
В борні за свободу,
Збережемо силу духу
Козацького роду!

А завзяття й праця щира
Нас усіх єднає,
Пісня волі в Україні
Голосно лунає.
Чорне море нам сміється,
Дід-Дніпро радіє,
Що у рідній Україні
Доленька квітніє.

24.08.2023.

ГІМН КОСМАЦЬКОГО ЛІЦЕЮ

Здобути ґрунтовну освіту
Приходять малята сюди,
Корисними стати для світу,
Людиною бути завжди.

ПРИСПІВ:

Привітно і так писанково
Хай квітне Космацький ліцей,
Стає величаво й святково
Утіленням мудрих ідей!

Велика родина освітня —
Всі діти, батьки, вчителі —
Частинка прогресу і світла
На рідній українській землі.

26. 08. 2021.

КОСМАЦЬКИЙ ЕДЕЛЬВЕЙС

Чарівна «шовкова косиця»
Крізь камінь свій шлях торує,
Закоханим часто сниться,
Тендітну ніжність дарує.
В легендах, піснях юначих
Оспівана диво-квітка,
І вабить до себе, одначе,
Хоч так зустрічається рідко.
Лишень відчайдушні та мужні
Знаходять красу незрівнянну
В скелястих місцях неприступних.
Дарунком зваблять кохану.
А ще "ЕДЕЛЬВЕЙС" казково
У Космачі «розцвітає»,
Тут поетичним словом
Споріднені душі єднає.

06. 08. 2021.

ДАРИ ВІД БОГА

Так яблука зродили цього року,
Покрили рясно гілочки тонкі,
Зарум'янилися, мов дівчина, нівроку,
І шлють із саду запахи п'янки.
Духмяні барви повняться красою
Малинівки, кубанки, голубашки...
Вмиваються вони дощем-росою
І слухають чарівний голос пташки.
Та гріються промінчиками ніжно,
Як сонечко з-за хмари виглядає,
Раюють тут, міцнішати не пізно,
А м'якоть щедро соку наливає.
Ще трішки насолод від літа цього,
Час прийде стиглий урожай збирати —
Дари землі, дари Святого Бога,
Як осінь одягне барвисті шати.
Обтрусять віття всі плоди додолу,
Бо через зиму відпочити мають.
А поки яблука є біля мого дому,
Дарів, миліших серцю, не шукаю.

28-29.08.2021.

СЕРПНЕВІ ПЕЙЗАЖІ

Вже нічка кличе осінь в гості,
Смачні паперівки доспіли,
Готує літо коні на помості,
Хоч бузьки ще не відлетіли.
Стоять нескошені отави,
Дарують прохолоду й зілля,
Жовтіє алича крізь трави,
Що впала із рясного гілля.
Ще на вершечках десь черешні
Вдихають стиглу насолоду,
І сняться їм прийдешні весни,
Щоб знов квітчати свою вроду.
На річці правлять відпочинок,
Хоча й Іллі переминуло,
Урожай кладуть починок
Щоб взимку голодно не було.
Стежки-дороги веселково
Школярників вже виглядають,
Українські прапори святково
Дня Незалежності чекають!

15-16.08.2021.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчитель історії та української мови і літератури. 5 років був завучем та 20 років директором школи. Дбайливий господарник, пасічник, люблячий сім'янин і талановитий поет. Закоханий у красу рідного краю і неповторних мальовничих Карпат. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№30).

СНІЖИНКИ

Паде шестигранна сніжинка,
Велика і дуже мала.
Її веде з неба стежинка,
Промерзла чекає земля.
Солодке життя у сніжинки,
Коли ще надворі зима.
Летять собі з неба сніжинки,
В повітрі гуляє пурга.
Легенько пушинки лягають
На сплячі дерева, поля,
М'яким білим пухом зігріють
Усіх, що шукають тепла.
Прикриють сніжинки посіви,
Зимують під снігом хліба,
І сніжні біліють масиви,

Спочине промерзла рілля.
Всі ріки морози скували,
Надворі лютує зима,
Холодні сніжинки зігріли
Дерева, ліси і поля.
Виблискують білі сніжинки,
В морознім повітрі блищать.
У кризі сніжинок краплинки
Морозом покриті тріщать.
Як зірки, сніжинки сяють —
Життя насолода міцна.
Щасливі зимою радіють,
Розтануть, як прийде весна.

СТОІТЬ ХАТА БІЛЯ ЛІСУ

Стоїть хата біля лісу,
На гірській поляні.
Добра у ній було, втіхи —
Цвіточки весняні.
З кожним роком приходили
В хату різні вісті.
Тут гуцули в ній прожили
Уже років двісті.
Дітей в хаточці ростили,
У стайні худібку,
В праці їх дні проходили,
Особливо влітку.
І корівки, і овечки

Вони доглядали,
А як діти підростали,
Їм це доручали.
Були для них часи різні —
Багаті, щасливі,
А були роки грізні —
Лихі і зрадливі.
Отож жили собі люди —
Веселі, щасливі,
А в години лихоліття —
Сумні, мовчазливі.
І не в змозі поміряти
Чашу добра й лиха,
Що на долю їх припали,
Погомонять стиха.

БДЖОЛИНА ПІСНЯ

Бджолину пісню розучити,
Танець бджолиний берегти,
Нектар квітковий любо пити
З приходом ранньої весни.
Бджоли літають на світанку,
Поля просторі даліни,
В росах купають ніжки зранку,
Цвінуть поля, цвінуть сади.
Джмелі і бджоли запиляють квіти,
Розносячи живий пилок —
Як можна з цього не радіти,

Суцвіття обніма бджілок.
Світанок кличе в поле бджілок,
Вони працюють цілий день,
Приносять мед у комірки,
Радію звукам їх пісень.

ПРУТ

Струмить вода з-під Чорногори,
Прозора, чиста і дзвінка,
І оживляє сині гори
Бурхлива, рвійна Прут-ріка.
Вона біжить поміж каміння,
Бурхливо поміж скель пливе
І заглядає під коріння —
Її чекає все живе.
Водиця свіжа і холодна,
Ріка прудка, як дикий звір,
Нестримна сила в ній природна
Несе в долини свіжість гір.
Он виграє в ній струг плямистий,
Змагає проти течії,
Він любить воду тільки чисту,
Стругу лиш подавай її.
Долає річка перешкоди,
За водоспадом водоспад,
Та людям шум Прута не шкодить,
Його почути кожен рад.

ДЖЕРЕЛО

Яка потужна сила джерела!
З-під каменя струмить вода жива,
То рветься із землі, немов стріла,
То тихо і спокійно вниз сплива.
Устами я торкнувся джерельця:
Співа цілюща сила гомінка,
Із гір пливе в долину без кінця
Водиця свіжа, чиста і дзвінка.
Лоскоче струмінь у моєму серці,
Навколо стужа, віхола, зима...
Й дзюрчить водиця у живім джерельці,
І серце кріпить, й спрагу вмить зніма.
Струмить, тече водиця потічка,
Коли в мороз все льодом оброста.
Струмить з джерел і не спинить струмка:
Вода джерел — цілюща, непроста.
Людина сильна ніжністю, красою,
Що живить серце, душу зігріва,
Джерельною як вмиється водою,
То все навколо квітне й ожива.

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Працювала вихователькою в ДНЗ «Гуцулочка» в рідному селі до 2018 року. Тепер живе і працює вихователькою в дитячому садку в Польщі. Поетеса. Авторка кількох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27, №30).

* * *

Благословенна Богом Україна!
Благословенна Богом, бо свята земля!
Вона, як Фенікс, повстає з руїни!
Вона священна і вона жива!
Стражденна і спаплюжена катами...
Та дух щораз міцніє в боротьбі,
І проростають квіти, де гули гармати...
І наші велети рятують кожен шмат землі!
О, так, важка та боротьба кривава...
Гудуть сирени, йдуть страшні бої...
Та прийде Перемога довгождана
І заспівають пісню солов'ї.
І квітами зустрінуть переможців,
Сльозами радості й поклоном до землі,
Із хлібом й сіллю, рушниками і дівчат, і хлопців...
Із чорнобривцями, засіяними рясно по землі.

І прийде щастя, буде радість в нашій хаті!
І будуть жити Люди на землі!
Ви чуєте, світи?! Тут буде Син і Мати!
І УКРАЇНІ на віки цвісти!

14.08.2023.

* * *

Мова моїх батьків,
Мова моїх дідів,
Мова пращурів,
Мова Держави!
Українська звучить
На весь світ звідусіль,
Щоб навіки її пам'ятали!
Нам Господь дарував
Солов'їну, Святу!
Нею молимося! Нею живемо!
Бережимо її, як зіницю свою,
І плакаймо, й учім достеменно!
Мово рідна моя, що в віршах проросла,
Я пишаюсь тобою усюди!
І куди б не пішла, то радіє душа
І несе тебе, мово, між люди!

09.11.2022.

* * *

Ви думаєте Богу не болить?
Ви думаєте, що Йому не тяжко?
Коли навколо вся земля горить...
Коли вбивають та плюють убік зневажно!

Зачерствіла душа зовсім умерла,
Перетворилася на монстра-москаля,
Усе живе перед собою зжерла...
І владу взяв над ними сатана.
Маленькі діти, Ангели святі!
В таких важких тортурах помиралі...
Вони ж казилися, прокляті дикарі,
І нечистю своєю оскверняли.
Ви думаєте Богу не болить?
Та Він Любов дарує нам щоднини...
Молимося, щоб міг Він нам простить,
Бо ми багато у житті згрішили...
Я знаю, Господи, прийде той час,
Що вже минеться в Україні лихо.
Я вірю, Ти врятуєш нас,
І з вдячністю молюся Тобі тихо...
Подай прозріння людям на Землі,
Щоб війни зникли і не повторялись!
Дай мирні помисли у душі, що живі,
Во Ім'я Господа щоб разом поєднались!

26.01.2023.

* * *

Пов'язала в пучечки калину,
Готувалася вже до зими
І чекала, чекала на сина...
Кожен день виглядала з війни...
Притулила до серця калину
І молилася тихо, без сліз,
За єдину на світі дитину,

Щоб Господь від біди оберіг...
Шелеснуло на дворі у ганку...
Хто це? Що це? Чи чується їй...
Бо в молитві не спала до ранку,
Вже і слів бракувало старій...
«Мамо, мамо, матусю сивенька...», —
То до ніг припадав її син,
Притулилася рідная ненька...
Скільки часу не бачились з ним...
«Сину, сину, невже це ти вдома!!!
Я діждалась, синочку, тебе!!!
Мати Божа!Твоя допомога!
Врятувала і сина, й мене!».
У руках у матусі калина:
«Я чайочку тобі заварю!», —
І змочила сльозами рядрину, —
Відпочинь...Я тобі постелю...».
Спав...Вона пильнувала, молилась...
«Боже, ласка велика Твоя,
Поможи, щоб війна ця скінчилась...
І калина щоб знов зацвіла!».

02.11.2023.

* * *

Молилася дитинонька,
Молилася й мати...
Аби татко повернувся
Із війни до хати.
Молилися щирим серцем,
Тай Бога просили,

Аби живий залишився,
Дай же йому сили.
Попадали навколішки,
Свічечка палає...
А слізоньки самі падуть,
Ніхто не втирає...
«Боже, Боже, допоможи
Пережити лихо,
Борони нас від напасти, —
Промовляли стиха. —
Уже скільки погинуло
Цвіту молодого,
Тужить земля українська,
Душі йдуть до Бога!
Ой Господи милосердний,
Йде війна велика,
Нападає та сволота,
сатана безлика.
А ми усі до купочки
Та молімось щиро,
Аби наші захисники
Нам принесли миру!
Аби вигнали із хати
Ворогів проклятих...
Щоб їм уже не хотілось
Нікого вбивати.
Ой засвіти, ясне сонце,
На нашу країну!
Вбережи ж нам, Господоньку,
Вільну Україну!»

06.06.2023.

* * *

Куточок, милий серцю і душі,
Де хочеться уклякнути й молитись,
Ці образи, що висять на стіні...
На них не можна без жалю дивитись!
На них дорога Господа Христа...
Яку за нас Він грішних всю пройшов!
Там доля кожного, що йде за Ним в Життя...
І шлях спасіння, щоб його ти віднайшов!
І Мати Божа дивиться на муки...
Якби могла, якби тільки могла...
А так лиш мертвого віддали їй у руки...
О скільки горя винесла Вона...
Так, то Матусенька, Марія Пресвята,
Її серце кров'ю обливалося від горя,
Та неустанно Вона молиться щодня,
За нас, за тих, що розпинаємо Христа!
Молюся й я: «Прости, прости, мій Боже,
Я вірю у спасіння, що гряде!
Нехай же згине все, що зле й негоже...
Й на Землю нашу Мир й Любов зійде!».
Старенькі образи у рушниках...
Що вишивала своїми руками...
І молитвенник у моїх руках...
Й душа, що просить ласки в Тата й Мами.

03.11.2023.

* * *

Життя — це дар від Бога всім нам смертним...
Життя — воно у кожного своє,
І скільки б не прожив, не хочеш вмерти!
І як би тяжко не було, життя одне!
Життя і воля Божа — невід'ємні,
Пов'язані міцними нитками-стежками...
Люблю життя, хвилиночку натхнення
Ділю маленькими частинками із вами...
Життя-доріжка, в ньому себе знайдемо...
Любов і розпач, мир, війну і біль...
Долину сліз здолаємо, пройдемо,
Поставити лиш треба собі ціль!
До чого прагне у житті людина?
Які ж це помисли в життя несе?
Бо коли ляжемо уже в могилу,
То все закінчиться: і добре, і пусте...
А там... А там лиш душенька зостане,
Піде до Господа на суд,
І по заслuzі все собі дістане
За все, що на Землі вчинила, тут!
Люблю життя, коли воно вирує,
Люблю, коли на вулиці гроза...
І Богу дякую за все, що Він дарує!
І прагне Господа моя душа!

11.08.2023.

* * *

Засвіти мені зірку на небі,
Засвіти, щоб змогла я іти...
Як мені цього світелка треба,
Знаєш Ти, знаю я і зірки...
Те проміння величне щоночі
Посилаєш мені крізь віки...
Я у потемку йти вже не хочу,
Хай дорогу покажуть зірки.
Чуєш, молюся... Чуєш, благаю...
І тривожно, й на серці щемить...
Я до Неба слова посилаю,
Ти почувеш мене у цю мить.
І я вірую, міцно й надійно,
Що освітиш дорогу мою,
Я маленькими кроками дійду
І побачу ще зірку свою!
Засвіти мені зірку на небі,
Засвіти мені зірку в душі,
Мені світелка ясного треба,
Бо без нього ніяк у житті!

30.11.2022.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

Народилася 07.04.1955 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури та християнської етики. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№30).

УКРАЇНА

Україна... Яке рідне слово!
Скажеш — і розквітне серце веселково,
Й гордо промовлятимуть уста:
«Україно, ненечко моя!
Над тобою нелюди знущались,
Монгольська і рашистська орда,
А ти стояла і не підкорялась,
Стяг свій гордо у руках несла.
І нема у світі тої сили,
Щоб тебе скорила і перемогла,
Бо синів твоїх і дочок милих
Ти зростила сильних, як броня.
Що не хочуть нелюдам коритись,
За Батьківщину віддають життя,
За них треба Богу помолитись,
Їхні імена не підуть в небуття.
Україно, моя рідна ненько,

Ось і перемога вже близьенько
І втікають московити, як щури...
Ти живеш і вічно будеш жити,
Бо непереможна і незламна ти».

10.05.2022.

ЛЕТІЛА ЗОЗУЛЯ

Виглядала мати сина із війни...
В її косах прибавилось ще сивини.
Виглядала сина, виглядала
І незчулась, як зозулею стала.
Летіла полями, гаями,
Шукала синочка поміж вояками
Та все звала-кувала,
Надію в серці плекала.

А вже тії чорні круки прилітали
І її рідну кровинку забрали,
В неволю забрали і катували,
Кулачищами били й водою відливали,
Зрадити землю рідну пропонували.
Ані слова ворогам не сказав
І поплатився життям...
А мати-зозуля по світу літає,
Свою дитину-кровинку шукає.

01.11.2023.

ВИПУСКНИКАМ

Школа двері відчиня
Учням в світ широкий,
І радіє дівтора,
А батькам неспокій.
Це неначе перший крок
У житті без мами,
Утвердись на цій землі
Й міцно стань ногами.
Не хились, хоч би що,
Хай важка дорога,
Ти у відчай не впадай,
Май віру у Бога.
Постарайся на землі
Ти гідно прожити,
Щоб раділи всі тобі:
І старі, і діти.
Випускник, випускник,
Ти ж до школи так звик...
Ти в науки всі вник.
Час розлуки настав,
Ти дорослим вже став.
Рідну школу пам'ятай,
Це твоя колиска
Вчителів завжди вітай,
Кланяйся їм низько.

25.05.2022.

ОСІНЬ-ЧАРІВНИЦЯ

Осінь в гори принесла
Парчу-позолоту,
Закасала рукави
Та й ну за роботу.
Для берізок зготувала
Золотисті шати,
А ялинкам і соснам
Не стала чіпати.
Хай стоять собі в зажурі
Увесь вік зелені,
Хай приходять до них в гості
Козулі й олені.
Квітам вона наказала
Тихо засинати,
А маленьким їжачкам
Про корми подбати.
Пригощала білочок
Смачними горіхами
Й над землею розсипала
Жовте листя міхами.
Розіслала кольоровий
Килим на помості
І не зчулася, аж гульк:
Вже зима йде в гості.

01.11.2023.

ЖІНКА З КОВАЛІВКИ

Живе в Ковалівці пречудова жінка,
Трудиться в домівці, як невгамовна бджілка.
Сили та натхнення черпає у Бога.
Ой, яка нелегка життєва дорога...
У житті все було: і вітри, і грози,
Холодили серце лютії морози.
Дошкуляли болі і плакали очі,
А в сни приходили спогади дівочі.
Довгими ночами не стуляла очі,
Ой, була ж до неї доленька жорстока...
Та добреє серце доля не зламала,
Бо писала вірші – і душа співала.
То не просто вірші, то талант від Бога,
Скільки ж у них мудрості, яка всім підмога,
На крилах поезії літає,
Прекрасні ікони хрестиком вишиває,
Квіти леліє і доглядає,
Дітей, внуків і правнучку
До серця свого пригортає.
Своїми віршами-алмазами всіх причащає,
Не дозволяє собі долі коритись,
Не плакати, а молитись,
З вірою у щасливе майбутнє дивитись.
Не вічно же ворогам по нашій землі ходити,
Все плундрувати, грабувати, палити.
Хай живе у нашій серці віра, любов і надія,
Хай тішить нас своїми піснями, віршами
Мужня і славна Боечко Марія.

Дай, Боже, їй 100 років прожити
І в “Джерельні дзвони” дзвонити.

05.11.2023.

БУЗОК

Як ніжно цвів тоді бузок,
І до кохання був лиш крок,
Але ти пішов — все скінчилося,
І любов твоя лише наснилася.
Ще не знала я, що в тебе є друга,
Зустрічає тебе й провожа,
Що для неї бузок ти несеш,
Що ніколи моїм не будеш.
В очі сині твої я дивилася,
Милувалася і гордилася,
Бути в парі з тобою мріяла,
Та вернути любов не зуміла я.

01.05.2022.

ЯНКОЩУК ПАРАСКА ДМИТРІВНА

Народилася 03.01.1952 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – техпрацівниця місцевої лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№30).

СЛАВА УКРАЇНІ

Обнялися українці
і стали на прю —
боронити Незалежність
і землю святу.
МОЛИЛИСЯ...
Просили в Бога
Благословення й Перемоги
над вічним ворогом своїм.
Над катом правди і свободи,
над змієм чорним, двоголовим,
що знов приліз напитись крові...
Вогнем спалити Україну,
перетворити на руїну
квітучі села і міста,
а нарід славний — на раба.
Ордо московська! Схаменися,
історію передивися, —
за що боролися гетьмани,

козацьке військо, отамани.
За що боролися УПА,
Небесна Сотня і Майдан,
і мужні воїни на Сході —
Герої славні в цім народі.
Сміливо б'ються, не відступають,
рожевим цвітом в землю лягають,
а з того цвіту росте калина,
і знову квітне Україна.
Героям слава!

2023 р.

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

Серед квітучих гір мого села
Чарівна квітка якось зацвіла,
Напилася карпатської роси,
Вінок сплела із тої краси.
Едельвейс, едельвейс — ніжна квітка кохання,
Ти є символом краси, ти віночок єднання.
Про красу синіх ти зі мною говорила,
Свою щирю любов в моїм серці лишила.
Нехай несе мелодію струна,
І в серці най квітує доброта,
Наповнює чарівний світ завжди
Новий, рясний віночок краси.

2022 р.

НІЧ

Сіло сонечко за гору,
Днина догорає,
Усе навкруг темна нічка
Собою закриває.
Лишень зорі ясно сяють
В небі голубому,
Місяць-човник впливає
В морі золотому.
Притих гамір по надвірку,
Де люди трудилися,
І по хатах-домівочках
Вогники з'явилися.
По вечері люд стомлений
Стане сон змагати,
А в садочку закохані
Будуть воркувати.
Ніч чарує закоханих,
Любов їх ховає,
Ті хвилини незабутні
Кожен пам'ятає.
Сум і радість — усе нічка
Собою вкриває,
Десь далеко, в темнім лісі,
Сова пугикає...

НОВИЙ КАЛЕНДАР

Усе москва зруйнувала,
Все перемінила,
Навіть свята релігійні
На свій лад пустила.
Старші люди пам'ятають,
Як то ся мінило,
Все помалу час загладив,
Нове ся прижило.
Лишень «старий Новий рік»
На пам'ять лишився,
І той звичай «засівати»
Не перемінився.
І вже Синод постановив —
Старе скасувати,
Та молоді вже не хочуть
Нове признавати.
Так глибоко московщина
Коріння пустила,
Що у селі вже надвое
Людей поділила.
Одні новий календар
Врочисто приймають,
Другі старий календар
Навмисно тримають.
Але війна оця мине,
Москва розпадеться,
Новий «старий» календар
У нас приживеться.

21.11.2023.

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА

Народилася 08.05.1964 року в місті Яремче Івано-Франківської області. Мешканка села Нижній Березів Косівського району. Підприємниця. Активна громадсько-культурного діячка сільського БК. Періодично працює в Польщі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№30).

ЖИТТЯ – ЦЕ МИТЬ...

Як пір'їна, людина!
Тут є! Тут немає!
Як вогонь, що горить
І десь вмить погасає!
Як течія річки...
Пропливе й не вертає!
Як капля дощу,
Блищить й пропадає!
Як сонячний промінь,
Засвітив.. Тай згасає!
Життя — павутинка,

Що вітер хапає,
У танці із вітром
Якийсь час кружляє,
Відтак, непомітно,
В просторі зникає.
Людина, як іскра,
Блищить...зігріває,
А потім іскринкою
В попіл згорає.
Як квітка, людина
Красою чарує,
А потім у часі
Лиш згадку дарує..
Як трава запашна,
З часом висихає,
Як крига із льоду,
Була... Тай немає..
Як повінь весняна,
Береги розриває!
І так, як та повінь,
Людина вщухає..
Людина— мурашка,
Докупки стягає,
Приходить момент —
Усе залишає.
Отак і людина
В житті поспішає,
Яким піде сортом,
Людина не знає..
А Бог все сортує,

Усіх і в усьому...
Добро продовжує,
Кінець робить злому..
Життів — не багато,
Бог дав по-одному,
Людина тут в гостях,
А вічність потому...
Життя — то лиш мить,
То живім по-людському.
Устигнім бути собою,
Не граймо ролі чужі!
Не біжим за юрбою –
Дороги не мають межі...

13.11.2023.

Я ДАРУЮ ОСЕНІ СВОЄ ІМ'Я

Акрівірш

А я дарую осені своє ІМ 'Я!
Нехай за мене осінь пам'ята!!!
Нехай ця осінь буде не остання,
А в другій осені я буду — лиш не та.

А в мріях вже думка снується,
Нічого кращого, як осені, нема!
На літо бабине ще Богом час дається,
А я сумую в серці крадькома.

А осінь вже до нас прийшла,
На літні дні дала відпустку,
Навіть одяг усім принесла,
А ліс одягла з багрянцем у хустку!

А вже останнє допадає листя
На землю Божу, щоб її зігрить!
Накрив туман поля й обійстя,
А ви, як вчитель, осінь оцініть!!

А вже листок календаря відірваний,
Не пожалів мене, десь зник,
На полі часу з вітром не змагався,
А то все час — він бігти звик!!!

А я дарую осені своє ІМ'Я,
Надіюсь, що вона й мене згадає,
На жаль, листок відірваний у часі,
Аркушів щодень все менше залишає!

А я пройдуся по ранкових росах,
Нап'юся з джерела води,
Наговорюся з вітром на покосах,
А ОСІНЬ буде в пам'яті завжди!

22.10.2022.

НЕ БІЙСЯ!!!

Не смій бути бідна душею..
Багата душа не в усіх,
То й ділися з людьми найкращим,
Відчуваючи радість і сміх!!!
Не бійся високого злету —
Бійся упасти сама!
За політ не дарують карету,
Хоч і чекаєш...Дарма!!!
Не бійся бути собою —
Бійся бути зручною для всіх!
Йди лиш своєю ходою!
БОГУ судити за гріх!!!

04.11.2023.

БОЛЮЧА ПРАВДА

Вокзал... Перон...Білет в руці...
Дорога... Чужина...
А далі що??? Їде одна...
Їде небога у чужі краї.
Лишила все.... Лиш просить Бога за усе:
за діточок малих, що залишила,
стареньку неньку край воріт,
за тата, брата, за сусідів...
Їде вона... На скільки літ?
З слізьми лишає, що нажила...
Циганка їй не ворожила...

Не знає! Й гадочки не має!
Як там буде??? Сама не знає.
Але ж білет вже у руці...
Сльози скотилась по щоці,
не висихають на лиці.
Валіза повна біля неї,
робочий одяг там увесь...
Неспокій серце навпіл крає...
Життя без болю не буває,
Спокою там не віднайде.
Та не із мудрості лишає..
Подумала сама собі...
Повірте й ви у слова ці.
Їде небога... Десь за моря чи океани...
Нема дітей там, ані мами...
Їдуть... Пливуть, такі самі.
Тай відлітають наші птахи,
у чужину в «теплі краї».
Гніздечка виють там самі.
А хтось з гніздечка випадає,
доля по-різному приймає...
Бо то не вдома, то чужина...
На них чекають нові драми!
Тай прАва ні на що не мають,
чужої мови теж не знають.
Нетленні там, немов німі,
вони не вдома, то — чужина,
доля пропала, й не одна.
Тай вороття назад немає
І день за днем так пролітає.

А дні усі, що залишились,
у чужині з рахунку збились...
Напевно вже дуже втомилась,
домівка їй недавно снилась:
сидить удома за столом,
пісень українських там співає,
за руки діточок тримає.
Повиростали, вже змужніли...
Онуків їй подарували.
На неї вже давно чекали...
В обіймах всіх отак й проснулась!
Душа від радості здригнулась —
в чужім краю! Свій край лиш в сні.
Минають місяці й тижні.
Літа почала рахувати,
які почали десь втікати...
Вугли свої стали чужі.
Родина теж пороз'їздилась...
Стоїть хатина у селі,
згадки про всіх чи вже малі..
А ще й не зараз буде вдома,
хоч на душі пекельна втома,
бо крутить колесо чуже...
Щоб заробити копійчину,
мусить любити там — чужину!
Лиш в мріях повертається додому,
на мить забувши про всю втому..
Вокзал...Перон...нових чекає!
Й так само всіх тут проводжає...

НА ЧУЖИНУ! Та хай щастить ВСІМ,
Хто поїхав! Хто долі кращої шукає!
Куди буде завтра білет?
Насправді з нас ніхто НЕ ЗНАЄ!

25.11.2023.

ПРИНАДНА ЖІНКА

У проміжку часу усяко нажилАсь,
Тепер для себе жити Час!
І просто так! Взяла й забулась!
А вийшло в неї «Супер», «Клас»!
Кому вона служити буде?
Як служба в жінки без подяк!
І ось вона — «принадна жінка»,
Чийсь думки тепер — пустяк!
Багато чого пережила,
Кличе до серця лиш спокій,
Бо час пливе, а час, як зірка.
В житті нема зупинки «Стій».
І сльози висохли уже,
Що лилися колись рікою...
Та й жінці все це перейшло
Самооо... Само собою!
Усе змінилось навкруги,
Прийшов час, треба все міняти!
«Принадна жінка» — це ліки,
Лиш треба вчасно їх приймати.

«Принадна жінка» вже принадна!
Що скажуть люди? Не біда!
А виглядає...Як елітно,
Душею й серцем молода!
Вже у думках себе не свАрить,
Не критикує ані чуть!
У цілім світі життя — єдине,
Напевно в цьому і вся суть!
Щастя — це жити в цьому світі
Без клопотання, без ярма,
І треба вчасно рвати сіті,
Знати, що в світі — не сама!
Тепер цій жінці байдуже все,
Бо лиш недавно зрозуміла:
Життя одне вона живе,
Життя оцінює... уміло!
Нехай подумують не так,
Нехай осудять за спиною,
В чужих очах буде не та,
Та все одно — БУДЕ СОБОЮ!
І сталося так: «принадна жінка»
На все це дивиться здаля,
Якщо ви щось не те почули,
Не треба голосно: Ля-ля!
А я бажаю оцій жінці,
Щоби успішним був політ
І крила довго ще літали!
Не важно, скільки жінці літ!!!

03.12.2023.

ЯК ДОБРЕ, ЩО ЩЕ МАМА Є!

Як добре, що мама ще живе!
Хоч їй уже немало років,
Пройшла вона по цій святій землі
Швидких колись, а нині вже повільних кроків.
Як добре, що ще мама в нас така,
Що пісню з нами може заспівати
Та ще й прислів'я скаже не одне!
Вартує вислови у зошит записати!
В свої роки ще й тортика спече,
І супчика, і борщику наварить,
І тихо десь сльоза нишком тече,
А все ж таки життя напрочуд фалить!
Дровець у хату занесе,
Розпалить піч, щоби усім тепленько!
Та й навіть, коли гірко на душі,
То з мамою нам дуже солоденько!
Як добре, що ще мама є!
Дитиною себе ще почуваю!
Якби без мами я жила?
Чесно? По правді, я не знаю...
Так добре, що ще ходить коло хати,
Завдання, як учителька дає...
Як добре, що наставником є мати,
Бо світ вона не так, як ми, а краще пізнає!
Та й не одну вже весну засівала,
Та й не в одному літі вже була,
Та й не один... ой не один врожай збирала!

Коби ще з нами зим багато прожила!
Та дуже тяжко всім дивитись
На цей схилений її стан,
Минуле все, як птаха сизокрила,
Летить лиш згадкою в туман!
Як добре, що ще мама є!
Бабуся-прабабуся тоже!
Щоби для всіх нас ще жила,
Дай, Боженьку! Дай, Боже!
Любимо, шануємо маму ми усі
Й не можемо ми Бога допросити,
Щоб не хилив так маму до землі,
Бо мамі до ста літ ще треба жити...
Можливо Бог мені слова ці посилає,
Подякувати мамі помагає!
А хто оці куплети прочитає,
Нехай про свою маму нагадає!

13.12.2023

ГЕНИК МАРІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.09.1958 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Фельдшерка ШМД. Працює в Мілані (Італія). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22, №29-№30).

ЛИСТОПАДОВІ СЮЖЕТИ

Чим більше років,
Менше друзів маю,
Опріч обачних кроків,
Життя сторінками гортаю.
В суєті буденності
Всі гріхи безликі,
Не вгамують пристрасті
Фарисейські пики.
Не оцінять — змовкни,
Щиру й чисту душу
Під мечем Дамокла
Я відбути мушу.

* * *

У мішечок склала
Всі жалі з роками,
А на серці осінь,
Писана вітрами.
А на серці літо
Теплими дощами,
Веселковим світлом
Вмилася сльозами.
Колискова вітру
Не несе спочинку,
Ранок у п'юпітрах
Благословить днинку.
Незагойні рани
Рубці залишають,
До неба молюся,
Гріхи не пускають.
Не здаюсь недолі,
Не схилюсь в покорі,
Пам'яті людської
"Memento mori"...

* * *

Хотіла би крила,
Куди ж я полину?
Хоч краєчком ока
До тебе, єдина.
Моя ти незламна,
Обпалена ненько,
Україно мила,

Пташко рідненька.
Вороже, спинися,
В цю святу хвилину...
Я душею лину
В рідну Україну.
Листочки кленові
В пучечки складаю,
Вінки калинові,
Як в рідному краї...
В кулачку стискаю
Серденько гаряче,
Від усіх ховаю,
В самотині плачу.
Чужина не гріє,
Лиш гартує душу,
Той ня зрозуміє,
Хто проніс цю ношу...
Перехрестя долі...
В чужині чужинка,
А я просто жінка,
Жінка-українка.
Різні у нас рівні,
Хоч живу роками...
Небо українське
Всипане зірками.
Тут зірок не бачу...
Крізь тумани — зрідка...
Попелищ Вкраїни
Збайдужілі свідки...

* * *

Простягаю руки
Доторкнутися...
Легкою хмаринкою
Повернутися...
Дошовою краплею
Просльозитися...
Дно очей твоїх
Надивитися...
Ніжних губ п'янкх
Насититися...
Серця в унісон
Дослухатися...
Ніжним спомином
Розкохатися...
Сон у Лету впав
Просипатися...
Я проснулася !!!

* * *

По землі крокує
Славна панна осінь,
З вітрами пустує,
Холоди приносить.
Зашарівсь листочок
Личеньком багряним.
Ще тепло, та осінь
Йде до нас з дощами.
Крапельки у танці,
Їм нема спочину...

Над річкою вранці
Ковдра біла лине.
А зорі в траві
П'янки заграви,
Журбу приносять...
Ржавіє осінь.
Іде поволі,
Несе в подолі
Тумани осінь,
Край неба просинь.
Згубили льолі
Стрункі тополі...
Вербові коси
Лоскоче осінь...

* * *

Сенс в житті шукаю,
В забутті блукаю...
Довгими дорогами,
Дивними тривогами...
Не спинюсь, я знаю !

Десь за горизонтом
Щастя забарилося,
До схід сонця вмилося,
У росі згубилося...
Я іду, щоб збулося!

Край села тополею
Виглядала долю я.

Вітер коси розплітав,
Місяць личко цілував...
Доля є, я знаю !

Вітер піруетами
Розважав сюжетами.
Відлетіти з листом,
Роки падолистом...
Не вернуться вже !

В душу лізе осінь,
Я її не прошу...
В літі не набулася,
Щоб бажання збулися...
Зачекай, не йди !

Впасти і піднятися,
В боротьбі не здатися!
Милості не треба...
Йде вона від Неба...
По заслuzі всім !

* * *

Вітер віяв уночі,
Аж злякалися сичі.
Розігнав мої плачі...
Аж до ранку він гуляв,
Листя з дуба поздирав,
Залишив лиш голу душу...

З цим змиритися я мушу.
Листям застелив перину,
Хай засне на цілу зиму.
Ой ти дубе, милий дубе,
Подружились ми, приплуди.
Буря насіннячко занесла,
Мене моя доленька привела.

* * *

Ми хочемо щастя,
Ми хочемо миру.
Невігласи Бога
За ноги зловили?
Їх душі й гроша
Не вартують дрібного,
У гордості світу
Не бачать цілого.
До Граалю вам
Не дотягтися,
Лицеміри «праведні»
Розвелися...

Листопад 2023 р.

ДУТЧАК ОЛЕНА ІВАНІВНА

Народилася 07.02.1984 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Проживає і працює в Івано-Франківську. Доцент Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22, №29-№30).

ГОЛОДОМОР

Закутались ранки холодні
В павутину туманів біди.
Сновигають там тіні в тремтінні –
Тихі жертви страшної біди.
Чи ми можемо теє забути?
Чи у праві забути той жах?
Наша пам'ять – то ніжна стеблина.
Нам її берегти від багать.
Ми зазнали найгіршої втрати.
Мільйони життів полягло!
Найстрашнішою смертю вмирати...
Ну за що їх було то?! За що?!
У вікні десь тремтітиме свічка –
Спомин посеред суєти...
Ми повинні завжди пам'ятати,
Хто народу безжальні кати!

ЗИМА - 2022

Та зима за вікном в нас і досі.
Не сніжинки... Ракетна орда.
Повстають із могил сивочолі,
Щоб живих оминала біда.
Щоби правнуків оборонити,
Сил невидимих полк постає,
Й розкриває Одвічна Мати
Свої крила, й до бою стає.
Та зима за вікном в нас і досі.
Коли ж прийде весела весна?
Душ невинних смерть косить і косить...
Нас гартує нещадна війна.
Вже чотири століття ідемо
З рабства, та, немов, навмання...
Чорні вісті лелеки приносять,
Не несуть немовлят ворогам.

03.12.2023.

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність – бухгалтер, а в душі – романтична жінка, з дитинства закохана в поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№30).

* * *

Хтось любить орхідеї, квіти ніжні,
Щоб в списках перших числилось ім'я,
А я в траві ромашки білосніжні,
Бо мають душу вільну, як і я.
Хтось любить пальми у краях далеких,
За сто земель собі шукає рай,
А я в Карпатах буки і смереки,
Бо це моє, бо це мій рідний край!

* * *

На серці осінь, а в душі весна,
І все цвіте яскраво кольорами,
Тому я то весела, то сумна,
Така, як є, я, друзі, завжди з вами.
То ледь не плачу з відчаю й жалю,
То знов щаслива й ніжна, як ромашка,
Бо я цю землю щиро так люблю,
Бо лиш політ у небо любить пташка.

* * *

Так холодно, і знову в темну ніч
Пливе повільно вже дозрілий вечір.
Чому цей світ зіткали з протиріч?
Лягло питання тягарем на плечі.
Крізь грім гармат і дикий свист ракет
Живемо ми, бо щось комусь замало,
І я вам скажу, це не є секрет,
Собі таке життя не вибирали.
Від смутку попеліє в жилах кров,
Не знаю, чи засну, лягаю спати,
В своєму серці лишу лиш любов,
А все відпущу, хай іде гуляти.

* * *

У царство осені прийшли не прошені,
А привело нас сюди життя,
На що чекаємо, чого бажаємо —
Самі не знаємо ще до пуття.
Чогось навчилися, з чимось змирилися,
По циферблату вже збігає час,
Така схвильована, мов зачарована,
В минуле молодість пішла від нас.
А ми не знаємо, чого чекаємо,
Життя пролинуло, як дивний сон,
Про щось ще мріємо, чомусь радіємо,
Та тільки осінь вже бере в полон.

* * *

*Дороженькі поети!
Цей вірш для вас!*

Ваше слово любов'ю зігріте,
І у серці вогонь не погас,
Бо усі Ви поезії діти,
Хоч онуки у декого з Вас.
Ваші душі прекрасні, чудові
Чи то влітку, чи то восени,
Відчувається в кожному слові
Ніжний запах і дотик весни,
Я бажаю, щоб в щасті Ви жили
І наснаги для Ваших творінь,
Щоб безцінний свій скарб залишили
Для майбутніх нових поколінь.

* * *

Чому на нас напали москалі?
Ці терористи, нелюди, бандити!
Хіба їм мало місця на землі,
Що нас усіх стараються убити?
Вони не знають, що таке любов
Чи Божа кара, що таке — молитись.
Ці звірі ласі лиш на людську кров
І навіть її не можуть вже напиться!
Ці бузувіри — гірші сатани,
Бо чорний ангел на таке не здатен,
Одне лише питання: хто вони?
І скільки нам ще прийдеться страждати?

* * *

Коли приходиться осінь у життя —
Ота пора для мене наймиліша,
Приходить за минуле каяття,
А Бог прощає, бо йому видніше.
Упала зірка в трави золоті,
Я ж, як завжди, загадую бажання,
Мої думки яскраві і прості,
Як дотик запізненого кохання.
Я хочу миру, щастя і любов,
Такі Бажання Богові під силу,
Аби не лилася невинна кров,
І вже ніхто не рив на нас могилу.

* * *

Щастя, миру, добра
Я бажаю всім людям планети,
Бо війна, це не гра,
Коли свищуть ворожі ракети.
Хто ж за мир, як не ми?!
Бо до щастя одна в нас дорога.
Люди, будьте Людьми!
Щоби ближчими бути до Бога!

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому — технолог меблевого виробництва. Захоплюється квітникарством та кулінарією, а також закохана в красу рідної природи і поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» від 2020 року (№22-№30).

* * *

Минають дні... Минають ночі...
Ніяк не скінчиться війна...
Збулися Кобзаря слова пророчі...
І ми відчули це сповна...
Безмежно віримо, що правда переможе!
І ворог буде знищений ущент.
Усі чекаємо на перемогу —
Отой щасливий, радісний момент!
Війна жорстока... Нищить Україну...
Забули люди про спокійний сон!...
Навкруг пожарища... Страшні руїни...
В надії серце б'ється в унісон...
Чекаємо і віримо у диво!
І знаємо — закінчиться війна!
В своїй країні заживемо щасливо...
Тяжкими втратами буде миру ціна...

24.08.2023.

* * *

Люди, наповнені щастям,
Як вони виглядають?
В натовпі їх помітиш,
Бо вони сонцем сяють!
Поруч із ними тепліше,
Затишно і спокійно...
З ними завжди веселіше,
І все ж таки і надійно!
Люди, наповнені щастям,
Діляться щедро з нами!
З радістю, як з Причастям,
Приходять в гостинні брами!
Щастя несуть з собою,
Заповнюють кожну щілинку...
Віє від них весною!
У щастя ж немає спочинку!

08.11.2023

* * *

Скільки неправди навкруг....
Правда чомусь не сприймається....
Серед калюж і наруг
Істина десь ховається...
Кажуть, що вірять у Бога,
Щиро і ревно моляться...
То чому ж у душі тривога?...
Рани чомусь не гояться....

З Богом приходить мир!
Не буває в душі тривог
Бо надії, живі й високі,
Є сильніші від людських вимог...

03.11.2023.

* * *

Є люди, як погоже літо!
Вони прагнуть світ зігріти...
Душа у них чиста і світла,
Завжди мелодійна й привітна!
Батарейки у них не сідають,
Бо потужний заряд Вони мають!
Несуть у душі щирі мрії,
Не згасають у них надії...
З такими завжди спокійно,
З ними затишно і гармонійно.
Як добре, що є ще на світі
Люди такі, як квіти!

* * *

Ще не зовсім новий день настав,
Сутінки тремтіли над землею...
Ключ пташиний в небі пролітав,
Чарував осінньою красою!
Полетіли... Хай щастить в путі!
Хай летиться легко аж до краю!
Щоб вернулись у весняні дні,

Щоби повернулись й звеселяли!
В пам'яті ті крики ще звучать,
Наче нам нагадують про зиму...
В осені тональності звучать,
То протяжно, то чомусь журливо...
Так і роки миттю пролетять,
Лиш не вернуться до нас ніколи...
Так швиденько линуть і спішать,
Пропливають з радістю і болем...

03.11.2023.

* * *

За течією не пливу...
Частіше пливу проти неї...
Любов у душі несу,
Вона мені світить зорею!
Із Богом іду по житті,
Він завжди допомагає!
Підтримує у путі!
З Ним труднощі легко долаю!
Не оглядаюсь назад...
Тільки вперед крокую!
Мудрих шукаю порад!
Душею їх я відчую!
Жаль, що нещирий світ
Правду усю ховає!
Вірю, розквітне цвіт,
Сонце правди над світом засяє!

26.10.2023.

* * *

Перегортаю сторінки життя...
А там — всього, що хочеш, є доволі...
Роман, написаний не до кінця,
І прагнення до щастя і до волі...
Там люди близькі, серцю дорогі,
Що розійшлися по своїх дорогах...
У кожного — життєві береги...
Свої, єдині, думи і тривоги...
Свої в них радощі... Свої думки й жалі...
І за плечима пройдені дороги...
Є своє місце на святій землі...
Своя молитва, що летить до Бога!
Перегортаю... Вдячна небесам !...
За все, що дарувала мені доля!
З любов'ю б'ється серце в унісон!
На все в житті є тільки Божа Воля!

19.10.2023.

* * *

Але й смалить... Наче ж осінь...
Але ж літо надворі!
Розпускає осінь коси
Ще до ранньої зорі!
День помітно вже маліє...
Стежка до зими веде...
Ніжно сонечко ще гріє,
Полям осінь вже бредє...
Сонце лагідно цілує

Квіток пізніх пелюстки!
Ще красою нас дивує
І дарує залюбки:
Груші, яблука і сливи,
І малину запашну!
Осінь сонячна й щаслива,
Мирну б нам ще і весну!

23.10.2023.

* * *

З понеділка рими я складаю!
Сонце за вікном! Я поглядаю ...
У рядочках лиш тепло і сонце,
Щоб завжди світило у віконце!
Гріймо світ словами і думками,
Щоб не холодило нас вітрами...
Доброта в душі хай розцвітає,
Зло колюче гине й пропадає!
Можемо! Повірте, в наших силах
Світ зігріти й піднести на крилах!
Віру і надію зберігаймо
І Любов ніколи не втрачаймо!
А Любов — то є присутність Божа!
Хай цвіте вона, як квітка гожа!
Від Любові все живе радіє,
Оживає втомлена надія!

27.11.2023.

ЧОРНОБРИВЦІ

Цвітуть чорнобривці... Яюсь дивно і замріяно цвітуть... Цвітуть щирим запашним цвітом, надзвичайно красивим віночком, який сплела матінка-природа! В цьому віночку вплетені ніжні мелодії України, терпкуватий запах полину, гіркота калини, запах м'яти і материнки та ще — найніжніші візерунки української вишивки!

Це — моя Україна в ніжному спалаху барв, у цих п'яних ароматах моєї рідної Батьківщини, яка так пишном розквітла віночком чорнобривців!

Нехай же вічною буде твоя, Україно, ніжна загадкова краса і зачаровує весь світ запашним вінком із чорнобривців — на щастя, на долю, на многії літа!!!

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№30).

МОЯ МОВА КАЛИНОВА

Мова моя калинова,
Пісня моя колискова...
Мати колись колихала
І колискові співала...
Мовою рідною щирі слова
В пам'яті спогадом вмить ожива.
Доню й синка колисала,
Ті ж колискові співала,
В пам'яті їх зберегла,
Ніжні, простенькі слова.
Внучата уже підростають,
Ті ж колискові теж знають.
Ось так і від роду й до роду
Бережим скарб нашого народу.

27.10.2023.

КВІТИ ЛІКУЮТЬ ДУШУ

Квіти лікують душу,
Зорі вночі миготять...
Спогади... Згадую, мушу...
Миті щасливі, зорі горять.
Щастя було по вінця,
Тільки ту мить лови,
Жили ж бо ми українці
Щасливо... Аж до війни.
Жили собі й працювали
І не чекали біди,
Віру у серці тримали,
Й сонцю раділи... Зійди!
Сонце зійшло... Криваве
Зарево небо вкрило,
Кацапське поріддя лукаве
Землю мою осквернило.
Кров'ю земелька вмилаь,
Замість роси,
Чорним туманом покрились
Квіти, і трави, й ліси...
Квіти лікують душу,
Та змерзнуть серед зими...
Лютій, скінчись!!! Я прошу,
Щоб мирними були в нас сни.

01.07.2023.

* * *

Безглузді й дурні запитання
У вирі тривоги й суєти...
Ракети летять знову зрання...
Де спокій душевний знайти?
У мареві темної ночі
Душа від літа до зірок,
У чорному стоголоссі
Не знайдеш щасливих думок.
А щастя таке манливе,
А поруч страшна війна...
Стихає серпнева злива,
А спокою геть нема.
А спокій можливо прийде
Із часом... А може й ні...
Знов сонечко зранку зійде,
Знов гине хтось на війні...
Годинник рахує хвилини,
Десь скапує кров'ю життя...
І знов досягає калина,
Знов осінь, війна... І в душі сум'яття.

25.08.2023.

* * *

Зустрілись нині Осінь із зимою:
— Що, не чекала ти, красунечко, мене?
А я своєю білою косою дмухнула
І сніжок уже мете.
— Ти почекай, — просила тихо Осінь,

Ось бачиш, ще хризантеми у цвіту...
— А що мені до того, як захочу,
То заморожу все і замету.
— Ти горда, бо ти Осінь-чарівниця,
Тебе всі вихваляють, а я злюсь,
Якщо попросиш, може й відступлюся,
Ще трішечки...та скоро повернусь!

18.11.2023.

ПРИСВЯЧУЮ

*Світлій пам'яті Герою
Крачун Михайлу з Київщини*

Вибух, спалах і холод...
Мить — і життя нема.
Серце здригнулось...осколок...
Що це, зима прийшла?
Ні, то німіє серце,
І в жилах стигне кров,
Болю нема вже... темно,
Янгол на небо зійшов.
«Мамо, тебе не побачу,
Сина малого лишив,
Мамо, тут Бог поруч плаче,
Мамо, так мало я жив.
Рідна, пробач, кохана,
Сина рости й бережи,
Вже не болить мене рана,
Я ще прийду...хоч у сні.

Знаю, син татка чекає,
Я не хотів, пробачте,
Долю не вибирають,
Просто живіть...не плачте».

27.06 2022.

ЧАС НЕ ЛІКУЄ...

Час не лікує,
Час просто пригоює рани,
А спогади блукають...у просторі,
Як осінні тумани.
Крізь призму туману
В минуле далеке,
А може і близьке...Мандрую,
Летять знов лелеки...
І так рік за роком
Все пам'ять карбує.
Різдво...і зима
Знову казку малює.
Рубцюються рани,
Рубці не зникають —
Всі миті болючі
Вмить оживають...

23.10.2023.

* * *

Люди бажають добра?...
А хто щиро, уже і не знаю,
У потоці брехні і пліток
Щирість рідко уже відчуваю.

Ох, змінилось, змінилося все,
Поміж люди ненависть і злоба,
А втоптати в болото когось —
То велика тепер насолода.
У потоці брехні, фарисейства і злоби
Щиру душу так важко зустріти,
І отак живемо...а безглуздість пліток
Ну не може ніяк, ну ніяк зрозуміти.

18.10.2023.

* * *

Не учіть мене, люди, жити,
Бо немало я вже прожилА,
І я знаю, що значить любити
І згоріти в вогні тім дотла.
Спопеліти...віддати і душу,
Відродитись із попелу знов,
Лікувала ту зболену душу
Моїх діток маленьких любов.
Ця любов берегла й зігрівала
Поміж хвиль негараздів й тривоги
І надію на краще давала
Ще молитва, і віра, і Бог.
Підростають чудові онуки
І для щастя є безліч причин,
Мої діти — міцні мої крила,
Мої рідні— то доня і син.

05.11.2023.

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Періодично працює в Лондоні. Підприємець. Поет. Волонтер. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№30).

* * *

О, вік, в якому ми живемо,
Де все цинічно і призрено,
Де все змішалось в одно,
Нове прозріло — в світ пішло.
О, вік, де правда скрита,
Душа, як поле, перерита,
О, вік, де гине все старе,
Дорога в світле, у нове.
О, вік страждань і воєн,
Це кара, що суспільство коїть,
О, вік прогресу і розваг,
Де яд — є солодості смак.
О, вік, що нам усім несеш?
До Бога нас ти приведеш.
Чи маєш інше ти призначення?

Час істини і час визнання.
А людство є на рубежі,
Коли зникають міражі,
Коли Душа на Алтарі,
І віра, віра в світлі дні.
О, вік, якого всі так ждали,
Якому оди всі складали,
Який рубіж, який заслон,
Це вік прозріння — зникне сон.
Проснеться заспане все людство,
Почистить розум від марудства
І Душу піднесе до Бога,
І Благодать візьме в дорогу!

11.11.2023.

* * *

О, де ви, де ви Роксолани?
Кому загоюєте рани?
Кому співаєте пісні?
В яким краю, в якій землі?
О, де ви, писані красуні?
В яких палатах Ви присутні?
Всі мрії ваші в чужині
Про щастя і про світлі дні.
Ви є прикрасою чужою,
Пішли годиною лихою,
А мати тужить, мати жде,
Сумує місяць, дощ іде...
О, символ Неньки-України,
Ви були з казки, були з мрії,

Про вас писали, малювали,
Ви славний Рід наш в світ пускали.
Ви — обереги материнства,
Мадонни світлого дитинства,
Храніть добро, сім'ю і землю,
Вам Бог сторицею поверне.
Ми шану вдячності складаєм
І Вам ми голови схиляєм...
Хай буде в Вас щаслива доля,
Нехай здійсниться Божа воля!

08.11.2023.

* * *

І плаче небо, сум осінній,
Земля стривожена кругом...
Авдіївка — цей край привітний,
Вогонь навкруг стає стовпом.
І в'януть руки, нерви-струни,
Душа уже на Алтарі,
Будинки-привиди, як руни,
І голос серця: «Ми — ЖИВИ!».
Снаряди, міни, «сонцепіки»,
Літак, як коршун, угорі.
Ми у броні: Бога опіки,
Ніч догорає на зорі.
Пекельний бій і звуки дронів,
Пекельні дні, години тут,
Кругом неначе смерті трони,
Ну а за нами — степ і луг.
Життя в звитязі щохвилини,

Добро і зло вступили в бій.
Війна зачищує пухлини,
І гине тут ворожий рій.
А бій трива, ми — Переможемо!!!
Бог з нами, Матір і сім'я.
Для України все Ми зможемо,
На всіх — Вона Єдина і Свята!

07.11.2023.

З ДНЕМ РІДНОЇ МОВИ

Усіх єднає джерело:
Це джерело є рідна мова,
У ній любов й душі тепло,
Все це — життя першооснова.
Тож бережіть це джерело,
Щоби нащадкам передати,
Щоб слово в серці розцвіло,
Щоб світ з любові будувати.
Найвища цінність: пам'ятай,
Бо мова, матір й Батьківщина
Із колискової — ти знай,
Що слово Бога є вершина.
Люби, цінуй і бережи,
Співай, жартуй і говори,
Із джерела знання бери
І крізь віки цей скарб неси.

* * *

Усе життя у боротьбі,
Усе за волю і свободу,
Минали миті, роки, дні,
Народ чекав на Перемогу.
Мінялись устрої чужі,
Мінялись королі і влада,
А ми лишались на землі
І боротьба була завзята.
І гинули у боротьбі
Сини і дочки, кращі з кращих.
А ми лишались на землі,
Ворог оскалював нам пашу.
Ішли століття у ярмі,
Свобода була в нашім серці,
А ми зростали із землі,
В душі любов — живе джерельце.
О мати, матінко земля,
З тобою завжди і за тебе,
Хоч доля випала така,
Свободу вибором для себе.
Ніхто не знищить наш народ
На Богом даній нам Вітчизні,
Нам Воля краще нагород,
Ми від народження до тризни.
Живи, Україно, у віках,
Хай вороги з росюю згинуть,
І пісня й віра на вустах
До Бога славою хай линуть!

* * *

Сорочку вишиваєм молитвами,
І нитками будуть слова,
Щоб українців об'єднати,
Любов сердець у ній жила.
Ми вишиєм чарівну Україну
І сонце — мирне небо буде в ній,
Кожен вкладе душі частину,
І кожен рід пізнає свій.
Ця вишивка — дарунок Бога,
Ця вишивка — найкращий оберіг,
У ній буде щасливою дорога,
На ній — наш Український рід.
Ми вишиєм море й діброви,
Поля і гори, синій небокрай,
Пісні і танці, рідну Мову,
Напишемо: «Вкраїно, РОЗКВІТАЙ!».

* * *

О, очі, очі! Все у вас:
І погляд через простір, й час...
Ви бачите усі світи,
І сонцю, й Богу кажете: «Світи!»
Наш погляд уперед, побачимо надію
І серцю скажемо: «У мрію вірю».
Назад поглянемо — це дяка є за все,
Що вже пройшло, ти не жалій, воно твоє.
Уверх поглянь з молитвою в душі,
І страх пропаде на землі.
А погляд вниз — це твоє покаяння
За все, що зроблено, і це не оправдання.

Навколо себе ти з любов'ю подивись
І не осуджуй світ, із розумінням розберись.
У себе загляни уважно,
Не як попало і не легковажно.
За все, що бачиш у світі цьому,
За кожен крок і пройдenu дорогу,
За це життя і що є в ньому,
Ти дякуй всім, і завжди — Богу!

23.11.2023.

* * *

Ми пишем музику життя,
Усе що було і що буде.
Всі миті у хвилинах дня,
Чують Боги, оцінять люди.
Де кожен звук весь світ ввібрав,
І запах квітів, подих вітру,
І місяць став заколихав,
Мудрець знання вписав у мітру.
Цю музику Всесвіт послав,
Усі творіння — наша п'єса,
І кожен диригентом став,
Де храм життя, велична вежа.
Де «До» початком всього є,
Де «Ре» повторення, що було,
А «Мі» — це все моє,
І «Фа», як Фараон, усе здобуло.
А «Соль» — це сіль буття,
Яке ми пізнаєм і учим,
І «Ля» веде до майбуття,
Яке нащадкам Ми поручим.

Тому усе у нотах є,
Мереживом веселки грає,
І «До – Ля» наша постає,
Де світ незвіданих чудес чекає.
Хай дзвоном потічків дзвенить,
Хай почуттями життя грає,
І Серце щастям хай звучить,
Душа любов'ю в нас співає!

12.12.2023.

* * *

Вінчую радістю, теплом,
Любов'ю, щастям і добром!
Щоб жили Ви завжди в достатку,
І щоб зростали Ваші статки.
Щоб колосилися поля,
Калина в лузі щоб цвіла,
І Мир настав щоб в Україні,
Родились діти в Вас вродливі.
І владу вибрати правдиву,
І суддів справжніх, справедливих,
Щоб соловейки щебетали,
Зозулі щоби не змовкали
І накували многа літ,
Щоб славний був Український Рід.
Вернулись воїни живі,
Здобули Волю у борні,
А всім з Роси нам і Води,
Боги Україну берегли!

25.12.2023.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Понад 20 років живе і працює в Мадриді. Ініціаторка створення літературного об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох літературних конкурсів. Учасниця та організаторка благодійних акцій на підтримку України та ЗСУ. Героїня радіотелепроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (08.01.2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№30).

МОВА ДУШІ

Скажіть мені слово і я оживу. Видихніть з чистих легень, завібруйте коливанням трахеї, звуком гортані, щоб почула ваш голос. З глибини душі, мов смичок, відтворить язик могутню мову. Вона є частинкою вашої душі і змістом мого життя. І нехай попервах буде важко... Я вчитимусь збирати літери, як пазли, розуміти склади і осилю глибокий зміст кожного слова.

Я не зупинюсь, щоб віднайти ключ і відчинити двері до святих мелодійних звуків. Ви, як криниця, а я відчуваю спрагу. Мені б збагатитися найяскравішою, солодкою рідною мовою, яку оспівували композитори, якою писали поети...Я хочу слухати ваше слово та жити вашим словом, що дає натхнення і віру...

Напишіть мені слово і зцілюся ним. Слово підтримає у важку годину, втішить у розпачі і безнадії, змінить погляди на життя. Я спитала у сонця і вітру, чи знають вас, і вони розповіли, що знають про вас усе. У кожному написаному есе — мереживо ваших думок. Ви писали і про мене, але нехай залишуться наші розбурхані почуття таємницею тихих ночей. Бо хто, як не ви, зрозумієте мене, і цього — досить. Я багата вами. В сторонніх не запитую нічого, бо все те зайве, в них інші мрії, інші стежки...

Завдяки словам, які промовляє душа, я навчилася бути вільною пташкою і ще більше любити небо і життя. Заспівайте мені пісню — мелодійну, таку, яку щасливим в дорозі співає вітер, щоб пройняло аж до глибин... Заспівайте, як умієте, невимушено, легко, подібно солов'їній трелі, багатоголоссю моря; неповторну пісню, таку ж, як неповторний у своїй красі минулий день. Я збережу мову та мелодію серця, як найдорогоцінніше діамантове намисто, що нанизане на тонку нитку почуттів.

Гляньте в мої очі, зазирніть у душу — там любов, яка народжує слово.

* * *

Бракує слів для тебе і для мене,
Мовчи душа, коли сльоза бринить!
Мое кохання — просто безіменне,
Й твоє також колись переболить.
Дивись, як золотіє наша осінь,
Без фальші, без ілюзій листопад.

Хай буде все в німому суголоссі,
Як проти неба перецвілий сад.
Люби цей світ, такого вже не буде,
Бо завтра, може, снігом замете.
Не розтинай очима мої груди
У цій любові — почуття святе.

10.10.2023.

* * *

Така вже осінь, світку, що завмри,
Стояти і дивитися на неї.
Ось в позолоті клени й явори...
Вкриває листям клумби та алеї.
І день такий — сумарний і легкий,
Ще й небо доокола — бірюзове,
Немов «Анчан» сапфірово-п'янкий,
А хмари, як морозиво вершкове.
Прийми мене, володарко, у храм,
Дозволь побути в тиші із тобою.
Який сьогодні золотистий крам,
Устелений розкішною габою.
Довкіл краса спадає до очей,
Що тільки сміє легіт шарудіти.
Багрянний лист торкається плечей
І визирає сонце поміж віти.
І я їду, немов царівна снів,
Чи то насправді, а чи може сниться?
Куди ж мене ти, вересню, привів,
Щоби красою вік не надивитись?

09.09.2023.

* * *

Знай, ворожа «раша»,
Перемога – наша!
Розцвітуть у полі
Верби і тополі...
На ланах безкрайніх,
Загудуть комбайни,
Залунає пісня
Й музика троїста.

Витре сльози мати
Біля своєї хати.
Будуть гомоніти
На подвір'ї діти –
Рідною, святою,
А не вік — чужою.
Стануть вечеряти,
Бога величати.
Вся наша родина —
Славна Україна!

Не зламав нас ворог,
Буде з нього порох.
Знай, ворожа сила,
Висмикаєм крила.
Поки свист ракети
Й пишуться пікети,
Б'ємось за свободу
Вільного народу.

Кожен робить справу:
Тихо, влучно, жваво...
Буде тобі, враже,
Як «народ зав'яже».
Тримай дулю з маком,
Чмоню-неборако!
Буде тобі мірка –
Від бублика – дірка!

23.09.2023.

* * *

Тополь веселий дивограй,
Лоскоче вітер листям...
До болю згадую свій край
І зорі над обійстям.
І мати сива, мов зима...
Вже рік чекання зміряв.
Наснилась хата, сум пройма...
А вітер сон розвіяв.
Скоріше б ніченька прийшла,
Зійшла би зоряниця.
Журлива пісня на устах.
Хай в снах матуся сниться.

19.09.2023.

ЦЕРКОВЦЯ

Вона приймає всіх і всюди
Під купол Божий до небес.
До неї ходять різні люди
І вкотре там Ісус Воскрес.
Скриплять зависи, скрип-за-скрипом,
Поріг протерся від чобіт.
Там свічка плаче тихим схлипом,
І очищає ладан світ.
Із стін дубових, ще прадавніх,
У очі дивляться святі,
Візьми, людино, з рук Господніх –
Найважливіший дар в житті.
Приходять діти та дорослі
І ставлять душу на вівтар.
Ясніє синь у високості
Під дзвін церковний поміж хмар.
Без лицемірства і гордині
В куточку молиться вдова.
Церковця всіх приймає нині,
І пише Ангел всі слова.
Враз, опустивши погляд, боком
Ідуть до Бога, як на торг, –
Царьки, вельможі...крок за кроком,
Ще й злодій кине гривню в борг.
Заходять в двері різні люди,
Приносять радості й жалі.
Вона лікує всіх і всюди,
Поки живем ще на землі.

01.09.2023.

ЗОЛОТИЙ ГОРІХ

Мого дитинства золотий горіх —
Широкий стовбур в дві розлогих крони,
Вбирав з роками сонце і мій сміх
І знав думки, що каркають ворони.
А скільки літ йому було: хтозна?..
Казали з подивом: «Багато... Ого-го!».
Цвіла на ньому не одна весна...
Такий горіх — один на все село!
Кремезний, потужний (хоч й похилий вік),
Що не під силу двом навкруг обняти.
На гілці тій, що виросла убік,
Татусь надумав дещо змайструвати.
Мені цікаве все було тоді,
Ловила кожен рух його і вдачу...
Татусь рідненький спорядив мені
На шнурках гойдалку! Радію, скачу...
— Сідай, дитинко, і тримайсь міцніш.
І я біжу, біжу на неї сісти,
Сміюся дзвінко і лечу хуткіш,
Не страшно, аж до неба полетіти.
Старенький коц на скошеній траві,
Була довкруг весела наша хата.
Ми лушили горіхи золоті,
Гойдав горіх також сестру і брата.
Течуть сльозинки... спогади — сумні...
Закрию очі, хай ніхто не бачить.
Я пів життя живу на чужині...
Чи Бог мені за все оце пробачить?

ОСІННІЙ КАРНАВАЛ

На поляні карнавал осінній!
Загорівся день, вогнем горить,
А берізка в сонячнім бікіні
Поміж вітру листям дріботить.

Час такий, що втриматися годі!
Дуб брунатну гриву причесав
І букет осінній в хороводі
Горобині з листя вибирав.

А вона — у вишитій сорочці,
У червоних гронах та пташках.
Багряніє стан гнучкий на сонці,
Струменіє соком по гілках.

Он з-під листу гриб наставив шапку.
Глип... довкола — осінь надворі!
Лиш ялиця не втрачає гадку
Зеленіти зранку й до зорі.

Розшарівся клен, розправив плечі,
Лопотить чи польку, чи фокстрот,
А гроза під бубен із далечі
Набирає музику висот.

В піднебессі небо затягнулось.
День навіяв сіруватих хмар.
Поки сухо, від ворони вчулось
У протесті гомінкому «кар!».

День такий барвисто-кольоровий...
Як красиво зараз восени!
А мене до танцю в парк багровий
Запросили клени й ясени.

18.11.2023.

* * *

Війна забирає кращих,
Війна не жаліє нікого.
У цій смертоносній пащі —
Фантазія карлика злого.
А ми стоїмо супроти,
Наш шлях до свободи і волі.
І запевняємо всоте:
Народ не здолати ніколи!
Ми знаєм ціну свободи,
Ми віримо у перемогу!
На рабство не буде згоди,
Ми вибрали іншу дорогу!
Не страшно, бо всі ми – разом,
Пліч-о-пліч за друга і брата.
Агресору ми докажем,
Що буде за смерті розплата.
Гуртуймося, сестри, браття!
До волі – одна в нас дорога.
Плекає наш дух завзяття,
Попереду жде Перемога!

15.12.2023.

КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області, де проживала до війни і працювала в УГКЦ. Зараз перебуває з родиною в Чехії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№30).

* * *

Вічна подяка всім,
Хто стоїть на смерть
За НЕНЬКУ УКРАЇНУ!
Боже великий,
Слава Тобі
ЗА наших рідних
Захисників,
ЗА наших захисниць,
ЩО не стуляють
Своїх зіниць
У сніжному полоні...
І сріблом вкриває
Молоді скроні
Жорстока війна,
Велика ціна,
НА снігу серця
У крові...
Ти — Бог миру і любові,
ДАЙ, милий, нам

Перемоги,
Бо тільки Ти,
Тільки з Тобою
Можна дійти
ДО перемоги!
Слава Богу за всіх
І за все!

* * *

ДЯКУЄМО ВОЇНАМ
СВІТЛА, ПРАВДИ,
ЛЮБОВІ І МИРУ!
Дорогі наші,
В холодні ночі,
В засніжені дні
Я бачу ВАШІ очі —
Стомлені, але живі.
І посмішка жевріє,
ДОДАЄ СИЛИ, надії
НА скору перемогу.
СЛАВУ складаймо
Богу — Він кріпить,
Одягає шолом
Спасіння...
ПРИЙДЕ весна
СВОЇМ цвітінням!
СЛАВА БОГУ
ЗА ВСІХ І ЗА ВСЕ!

01.12.2023.

* * *

Пішли у вічність не одні віки,
Як від хати до хати ходила Марія.
В очах невинних теплилась надія,
ТА не пускають — боліли думки.
З замерзлого сіна холодної ночі
Колиску для сина Ісуса знайшла,
Він мерзне ще нині, наші серця
Любов'ю своєю зігріти Він хоче.
Він плаче, щоб втерти з очей сльози смуту
І стукає в кожну обтяжену душу,
Відкриймо, очистьмо себе від гріха,
Й маленький ІСУСИК оселиться в нас.
Тоді ми побачимо дорогу до Бога,
Минеться і біль, і холодна тривога,
А радість Зорею Засяє для всіх,
Бо Світлом Христовим наповниться світ.

25.12.2023.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косові Івано-Франківської області. Мешканка селища Печеніжин, що на Коломийщині. За професією — медична працівниця, а в душі — талановита поетеса, закохана в красу природи рідного краю. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№30).

НАКИПІЛО

А як із совістю, панове, не шкребе?
Хоча, де совість у таких, як ви?
Як ви спите, не сниться вам дитя,
Ракетою убите уві сні?
Не сниться молоденька удова?
І ті, хто у бою в полях поліг???
Як вам живеться в танцях на кістках?
Прокляті будьте, ви — теж вороги!!!
Злодюги підлі, обертні, чорти,
Та ви ще гірші клятих москалів!!!
Бо тих вбиваєш, знаєш — вороги,
А ви — ганебні покидьки, свої.
Злодії, що крадуть — навіть святе...
Пристосуванці, вас би в кайдани
Довічні, щоб за тридцять поколінь
Плювали в тих, хто крав під час війни!!!

Щоб Бог позбавив вас нащадків на віки!!!
Щоб не плодилися вовік такі ви!!!
Я вам бажаю здохнути в ганьбі,
Горить у пеклі, як і москалі!!!

21.19.2023.

* * *

Немає слів, щоб виказати біль,
Перевернулося усе в мені й затерпло,
Вже другий рік тривогами душа,
Вже другий рік в моїй країні пекло.
Війна...і ті прокляті москалі,
Яким своїх земель уже замало,
Які нашестям на МОЇЙ ЗЕМЛІ,
Народ мій нищать кляті яничари.
Летять ракети з цілями по нас,
Як ті шуліки цілять по нас дрони,
Касетні міни, кулі і фугас...
І тисячі жалобних похоронок.
Скільки смертей, каліцтва й руйнувань,
Свідомість вже відказує сприймати.
І в кожного ранковий ритуал —
Новини з завмиранням проглядати.
А потім у молитві на свій лад
Просити в Бога спокою і миру,
Щоб московитів клятих він карав,
Щоб Українцям дав любов і силу,
Щоб люди не ховалися від куль,
І не тікали з рідної домівки.

Дай, Боже, сили нашим матерям,
Які чекають вісточки кровинки,
Щоб Оберегом ті молитви ТАМ,
Ворожа куля щоб була безсила.
Солдатам нашим щоб надійний щит
І гострий меч щоб додавав їм сили!!!
Немає слів, щоб виказати біль...
Гіркий полин війни руйнує душу...
Світанок, жовтень...другий рік війни...
МИ СТОЇМО, бо ВИСТОЯТИ МУСИМ!!!

6.10.2023.

* * *

Український Солдате!!!
Я вклоняюсь Тобі до землі,
Ти собою закрив від нашестя мене й Україну!
Твої очі, що бачили скільки запеклих боїв,
Випромінюють мудрість і спокій,
А ще там — сльозина.
Український солдате, я ЗАВЖДИ
Буду в вічному боргу,
І молитися буду я вічно за тебе.
Прошу сил всіх небесних
За усіх, хто сьогодні в строю,
Повертайтеся живими з боїв
Ви до рідної нені.
До батьківського дому
Хай ведуть Вас шляхи,
Щоб в обійми до мами,
Яка посивіла в чеканні.

Український солдате,
Ти Тільки Живи!!!
Бо ти мій оберіг,
Ти — спасіння, Ти — Ангел!!!

1.10.2023.

* * *

А щастя криється в зОвсім простих речах,
Банальна і давно затерта фраза,
Але мудрець старий колись її сказав,
Бо істину збагнув життя одного разу...
А істина така проста й стара,
Як світ і люди, що живуть у ньому.
Всі прагнуть щастя, щастя обмина,
Коли воно повз нас тихцем проходить...
Воно ж завжди в зОвсім простих речах,
У щирих почуттях, в усмішці, в слові,
Воно у твоїх люблячих очах,
Що бачить світ у фарбах кольорових.
Воно у доброті і простоті,
В руці, яка прийшла на допомогу,
Воно ще може критися в тобі,
Коли для когось Ти є Всесвітом з любові.
Воно в обіймах й запахах дітей,
Які народжені, щоб в мирнім світі жити,
Воно для когось в тисячах ідей,
А комусь щастя просто закурити...
Для когось щастя — бути на вершині,
Де гори подарують дух свободи,
А хтось щасливий в морі темно-синім,

Навіть тоді, коли там непогода...
Для когось небо голубе, що вище хмар,
Із літака за щастя оглядати,
А хтось дорогою щасливий у машині,
Бо має страх він літаком літати...
Описувати щастя можна вічно,
Бо список цей, напевне, нескінчений....
То що ж є щастя? Це життя нам звичне!!!
В моментах ЩАСТЯ криється, в МОМЕНТАХ.

25.09.2023.

* * *

Що є кохання?
Гра тонка гормонів,
Коли здоровим глуздом
Не живеш... .
Коли у серці
Б'ють незримі дзвони,
А очі сліпнуть,
Та і розум теж... .
Що є кохання?
Хімії закони, банальні...
Від яких літав без крил...
Коли звернути міг і гори, й доли,
Воно, таємне, дарувало сил...
Кохання виробляло дивні речі,
Немов людина з розуму зійшла...
І цілий світ заслонить, заперечить
Хімічно-гормональна тая гра.
Чи є воно — Кохання...я не знаю,

Можливо й так, але це тільки мить.
Як блискавка, воно, бува, вдаряє....
Буває й так, що може спопелить,
А може лагідно тебе так відпустити,
І ти прозрієш! Все було НЕ ТЕ...
Що є Кохання в цім бурхливім світі???
Питаннячко для людства непросте.

07.07.2023.

* * *

Топили народ мій у крові
Огидні московські хани,
А потім топили водою,
Дніпровською наостанок...
І плакав Дніпро невітшно,
Бо він був в руках «московитів»,
І гребля, що вибухом раннім
Стала Дніпром розлитим...
Щоб линути в Чорне море,
Коли тебе підірвали....
Змивати, топити, вбивати...
За задумом яничарів...
Колись це опишуть у книгах
І будуть знімати у фільмах,
Скільки невинного люду
Потоплено безневинно.
Скільки домівок під воду,
Скільки загинуло звірів,
Скільки природних багатств
Ці нелюди потопили!

То буде колись...але знаєш,
Як можна таке робити?
Прокльоном палає душа,
Ненавиджу московитів.
Я знаю, що гріх проклинати,
І знаю, нЕнавість — це грішно,
Та нині такі відчуття
Душа видає невтішні.

8.07.2023.

* * *

Я сьогодні у маминій шафі
Вишиванку стареньку знайшла.
Пахла цвіллю вона, та ще жила,
Хоч матусі на світі нема...
І ота вишиванка старенька,
На якій вже поблякли нитки,
Нині щиро зі мною ділилась
Оберегами на віки...
Розказала мені сокровенне,
Коли я розглядала її...
Там я бачила візерунок
Старовинний на полотні...
А навкруг вже покошені трави
І сади буяють в цвітах...
Вишиванка моєї мами,
Я тримаю її в руках...

18.05.2023.

* * *

А нині день був зовсім непростий,
Але і він збігає до кінця.
Колись у мене були сотні мрій,
Тепер — аби закінчилась війна.
А нині небо синьо-голубе
І захід сонця чари розсипа...
Колись я мала мільйони мрій,
Тепер — аби закінчилась війна.

17.03.2023.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. В минулому – технолог ткацького виробництва. Поетеса. Волонтерка (створила Благодійний фонд допомоги воїнам ЗСУ). Працює в Польщі. Членкиня СЛК «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№30).

* * *

Як голосно дзвенить той телефон...
А я руками голову стискаю,
Бо розірвавсь неподалік снаряд...
Чи виживу, матусенько... НЕ ЗНАЮ.
Та й побратимів майже всіх нема,
І що робити далі, не питаю,
Куди повзти, як кругом з трупів сморід
Й русня вже за плечима наступає.
Розбита техніка, розкидані кістки...
Своїх...чи їх, то вже тепер не важно,
Я на землі лишив кривавий слід,
Дивитись смерті в очі дуже страшно.
Не можу відповісти на дзвінок,
Бо ворог зразу «Градом» накриває.
Молись, матусенько ріднесенька моя,
Як я помру, щоб Бог забрав до раю.

Тут, на Землі, вже пекло пережив,
Та не нажився ще, не накохався,
Люблю Тебе, ріднесенька, люблю,
Але в полон, повір, живим НЕ ЗДАМСЯ...

05.11.2023.

ДВІ ВИШИВАНКИ

Одягла матуся
ЧОРНУ вишиванку,
У чорну хустину
Зав'язала коси,
Витерла сльозину,
Хоч всю ніч не спала,
І пішла у поле,
Де трава в покосах.

Назбирала квітів
Повний оберемок:
Чебрецю, ромашок,
Що квітнуть у полі.
По вузькій стежині
Побрела на цвинтар
До свого синочка,
До своєї долі.

Стала край могили,
Щиро помолилась
І почала з сином

Тихо розмовляти:
— Я ж хотіла, рідний,
На Твоє весілля
БІЛІ вишиванки
Для вас вишивати.

Не судилось, любий,
Сватів посилати,
Ти ж пішов Україну
Неньку захищати.
Ну а я ночами
Тихенько молилась
Й гарні вишиванки
Так скоренько шила.

Та принесли друзі
Страшную новину,
Що Ти, мій Соколе,
У бою загинув.
Я ж просила...
Люди...най ще раз
Погляну
Й БІЛУ вишиванку
На синочка вдягну.

Лежиш, мій ГЕРОЮ,
У темній могилі
В БІЛІЙ вишиванці,
При боці хустина.
Ну а я щоднини,

Доки буду жити,
Буду йти до Тебе,
Щоб наговоритись...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!
ВІЧНА СЛАВА І ПАМ'ЯТЬ!

26.11.2023.

ЛИСТ З ОКОПА

Я пишу цей лист з окопа,
Мобілку не можна включить.
Хотів би сказати матусі:
«Рідненька... Так хочеться жити!
Хотів би погладить заплакані очі,
Ніжненько торкнутись губами чола,
Хотів поробить всю твою роботу,
Голубко моя дорога.
Хотів би побачить в вишневім садочку,
Як з вирію птахи летять,
А тут я лиш чую, моя наймиліша,
Як кулі ворожі свистять.
Хотів би скопати квітник біля хати,
Щоб айстри й жоржини цвіли,
А тут я копаю бліндаж і траншеї,
Щоб кулі мене не знайшли.
Хотів посидіть за столом із тобою,
Поїсти смачного борщу,
Але я тепер на важкім БТРі

Плечем зігриваю броню.
Молися за мене, матусю,
Тихенько зронивши сльозу,
А я під дощем, вже промоклий до нитки,
Всю нічку твій сон бережу.
У церкві тихенько ти свічку запалиш,
Згадаючи моє ім'я,
І твоя молитва від щирого серця —
То є найміцніша броня.
Ще трішки, матусю, і я повернуся,
Ти стрінеш мене край села,
А я на руках занесу тебе в хату,
Стрчатиме нас там рідня».

РОЗМОВА З КОХАНИМ

Коханий мій, як самотньо нині
Мені самотньо, хоч дома я сиджу,
Весь день і ніч про Тебе мрію,
В думках з Тобою разом я живу.
Колаж із Твоїх фото я зробила,
До мене мило посміхаєшся щораз.
Проклята чужина нас розлучила,
Щоб знов побачитись, потрібен час.
Моє Ти сонце і моя розрада,
Любов моя і смуток, і печаль,
Приходь до мене, милий, хоч ночами,
Не можемо разом бути ми, на жаль.
А я у снах все мрію, сподіваюсь,

Надія ж бо остання помира,
Що я відкрию очі рано-вранці
І я в Твоїх обіймах... Не сама!
Миленький, зіронько моя небесна,
Чарівна моя квітко неземна,
Без Тебе моє серце гірко плаче.
Ти чуєш, любий, я тепер одна.

ПРОСТИ, ІСУСЕ

Прости нам, Ісусе, прости, наш Спаситель,
Наш кожний непрошений гріх,
Щоб нас усіх грішників із цього світу
До Божого царства прийняти Ти зміг.
Свій хрест той важкий, що Ти ніс на Голгофу,
Постав і на наше плече,
Хай дерево те, що давило Тебе,
І наше плече обпече.
Ти вмер не за гріх, не за кару чи злочин,
Бо жив Ти правдивим життям,
На відпуск гріхів за людей всього світу
Тебе Сам Господь нам послав.
Якби я могла підійти аж до Тебе
І зняти Твій хрест із плеча...
Ісусе-Спасителю, мій Охоронцю,
То я б замість Тебе на тую Голгофу пішла.

РОЗМОВА З БОГОМ

Якби я могла розмовляти з Богом,
То я б розказала Йому
Про те, що його я, як рідного тата,
Найбільше у світі люблю.
А ще б я сказала, що Він наймиліший
За те, що прощає мене,
За те, що сприймає мене на цім світі
Такою, яка вже я є.
Мій Отче Небесний, молюся до Тебе,
Прости усі мої гріхи,
Візьми Своїм Духом мене Ти за руку
Й на праведний шлях наверни.
Бо я на цім світі багато згрішила,
Далеко від тебе пішла.
Я в буйності... душу томила,
Допоки Тебе не знайшла.
Ісусе, Спасителю мій наймиліший,
За мене Ти муки терпів,
Ти довго дивився на моє безглуздя,
А потім до храму привів.
Ти дав мені шанс, щоб Тебе полюбити,
Щоб серце відкрити своє,
Щоб я зрозуміла на цім білім світі,
Що в небі чекаєш мене.
Я прийду у церкву, вклякну на коліна,
Помолюсь до Бога-Отця:
Прости, мій рідненький, прости, наймиліший,
Що я так далеко від тебе жила.

САВЧУК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14.07.1959 року в селі Великий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Тимчасово живе і працює в Німеччині. Заслужений артист України, гуморист, письменник, журналіст, Почесний краєзнавець України, видавець, музеєзнавець і, безумовно, талановитий поет. Автор та упорядник 90 книжок, лауреат багатьох премій за гумор і сатиру. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року.

*(Із нової книги М.Савчука
«Життєві сади». Дискурс,
Брустури — 2023).*

* * *

Як поєднати на землі оцій
Мале дитя, огорнене любов'ю,
І вояка, який спливає кров'ю,
І олігарха в ванні золотій?!
Як порівняти на землі оцій
Залізо, що на звалищі ржавіє,
І квітку, що у травах червоніє,
І сонце, що проймає сніговій?!
Як порівняти на землі оцій
Господаря, що косить, жне, оре,

Й чиновника, що хабарі бере,
І пиячка, в якого очі злі?!
І в кого, підкажіть мені, спитати:
Як все це може одночасно існувати?!

Є ТАКИЙ ДЕНЬ

Є такий день, коли з озера пахне водою,
Є такий день, коли сніг уже пахне весною.
Є такий день, коли пахнуть ліси і трави.
Є такий день, коли пахнуть дитинства страви.

Є така ніч, коли зорі сади осявають.
Є така ніч, коли двоє дрижать чи зітхають.
Є така ніч, що від денного смутку рятує.
Є така ніч, що безсоння до ранку турбує.

Є такий грім, що нагадує зради і війни.
Є такий вітер, що нагадує ніжні обійми.
Є такий дощ, що нагадує сльози розлуки.
Є таке сонце, що нагадує мамині руки.

ТА САМА СВІТОВА КАРТИНА

Та сама світова картина..
Не змінилося найголовніше.
Не з'явилася надлюдина,
Що її вигадував Ніцше.

Не з'явилась любов планетна
Між народами і сусідами.
Хоч доба нова, інтернетна,
Та підшита старими бідами.
І вирує страждальнеє море,
Знов хвороби, насилля, війни,
І на людство чигає горе
Велетенське, страшне, подвійне.
Може, це вже остання дія?
Гасне грішного світу старість?
Може, раптом прийде Месія
І припинить земну зухвалість?
Тільки де ж Він — чи спить ще, чи блудить?
Чом цей задум скоріш не втілить?
Мабуть, нас Він ще дуже любить
І ще трохи у людство вірить...

* * *

І. С. присвячую

Гей, біжи, солодашко, зі мною
У далекі під ліс царини,
Там упадемо тихо з тобою
В трав пахучих м'які перини.
І доповнимо радощі літа...
Сонце сяде горі на плече,
А земля, що липнево зігріта,
Від кохання нас двох запече.
Буде хмари літак протинати

І здригнеться ожина густа,
Буду пристрасно я цілувати
Твої очі і шию, й уста.
Ми не будемо чути нічого
(Цвіркунів ані теплих дощів),
Не побачимо лиса старого,
Що на нас спогляда з-за кущів.
А коли ми прийдемо до тями
І згасатиме любощів жар —
Закружляють дві бджілки над нами —
З наших губ розбирають нектар.

ПЕРЕДРІЗДВЯНЕ

Люблю цей час! Усе йде до Різдва,
Настане знову свято це прекрасне!
Накриє землю шапка снігова.
Когось привабить, хоч на мить, контрастне.
Здорові нагадають про калік,
Багаті нагадають, що є бідні,
Хтось вичавить із себе зло, мов сік,
Хтось перекреслить задуми негідні.
І ти потрапиш у полон добра,
Де святвечірній стіл з кутею сяє,
І ти відчуєш, як твоя журба,
Мов гул машин у далині зникає.
І ти полюбиш знову грішний світ,
Який за сотні літ ще не втомився
Казати в'язку цих величних слів:

«Син Божий в Вифлеємі народився!»
І в цю передсвяткову благодать
Ти вловлюєш здавна відомі звуки:
Це голосно колядки наші вчать
Ще не до решти втрачені онуки.
І тішить їх завзяття молоде,
Але старі ще більше здивували:
Із пенсії, що вся на ліки йде,
Вони вже коляду приготували.

В НАШИХ СЕЛАХ ЖИВУТЬ ПОЕТИ

В наших селах живуть поети,
Пишуть вірші, пишуть вірші,
Творють строфи, складають куплети,
Той — для слави, та — для душі.
Їм потрібні вірші, як діти,
Як машині потрібне пальне.
Хтось похвалить їх, хтось не помітить,
А хтось словом, як жалом, кольне.
А вони усім на догоду
Мусять важко на хліб заробляти,
Доглядати садок чи худобу,
Або, часом, байдикувати.
Що це — доля така невесела?
І питання в мозок вроста:
Чом поетів народжують села,
Але люблять поетів міста?

Та спалахує в темряві гнотик...
Обіймаються втіхи й жалі...
Он росте знов поет і в блокнотик
Щось записує серед ріллі.

* * *

Я з тих останніх могікан книжкових,
Який книжки збирав, читав, писав.
Та нас здолали племена шлункових,
Гібридно-віртуальний час настав.

Дали права комп'ютерній сокирі,
Розклади на книжки мільйон багать...
Мабуть, коли ми зберемось у вічний вирій, —
Книжки за нами в небо полетіть.

*2020-2023рр.
Коломия — Гурґада —
Франкфурт-на-Майні.*

ЯМБОРАК ІРИНА-ОРИСА БОРИСІВНА

Народилася 24.04.1965 року в селищі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломиї. Живе і працює в Лісабоні (Португалія) з 2001 року. Волонтерка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-22, №30).

ДОРОГА ДОДОМУ

Я їду в Україну,
Щоб закінчилась війна,
І стомлені солдати
Повернулися додому.
Я їду в Україну,
Щоб вона жила,
Гордилася героями
І розквітала знову.
Я їду в Україну,
Бо її люблю,
Найріднішу в світі маю,
І серцем я благословлю...
Змилуйся, Господи, благаю!

17.10.2023.

ВИШИВАНКА

Яка чудова рідна мова,
А вишиванка над усе!
У ній душа нашого слова,
Бо Україна в ній живе!
Різнобарвні вишиванки
Красуються поміж людьми,
Люди милуються красою —
Надбанням рідної землі.
Майстрині наші працюючі
З покоя віків робили вклад,
Свою історію творили,
Берегли її, як скарб.
І ми у світі, де б не були,
Цінуємо завжди своє,
Обожнюємо вишиванку:
Коріння наше — це святе!

30.09.2023.

* * *

*Левку Лук'яненку
присвячується*

Наш легендарний патріот!
Славетний син країни!
Не зрадив він рідний народ
І мову солов'їну!
Керманіч на сторожі був,
Ніколи не цурався,

Оберігати Україну
Він щиро присягався!
Хай спить спокійно
Наш Герой!
Вклоняємося низько!
Вшануймо пам'ять
Назавжди — навічно!

* * *

Такий красивий, молодий,
Йому б на світі тільки жити!
А він не побоявся і пішов,
Щоб рідну землю захистити!
Не можу зупинити гірких сліз,
Як важко зараз всій родині!
А на землі кровавий слід
Борця за волю України!!!

* * *

Наші Герої
Не вмирають!
Героїв святі бережуть!
Героями пишаємось,
Героям ми вклоняємось...
Світлу Вам і легку путь!!!
Гімн держави нашої
Лунає в висоті,
Хвилиною мовчання
Згадаємо Героїв ми.

ПЛАЧ МАТЕРІ

Знов серце розривається від болю,
Щемить,
На очі накопились сльози,
Ще б мить
Побачити тебе, синочку, живим,
До серця пригорнути,
Як був малим...
Бо доля у нас не одна,
Хай пухом стелиться
Рідна земля.
Обіцяю, сину,
Прийде той час —
Ворог заплатить
За усіх нас!!!

18.10.2023.

* * *
Сумний святий вечір
По всій Україні,
Бо нема всіх на вечері
Тай в кожній родині.
Хто в Канаді на роботі,
А хтось в Аргентині,
Хто й в Португалію подався,
Та хтось є й у Римі.

Січень-2005. Лісабон.

ВІНШУВАННЯ

Віншую Вас, емігранти,
В далекому краї,
Щоб жили Ви всі в здоров'ї
Щасливо у парі!
Щоб Вас горе не спіткало,
Смуток десь дівався,
А наступний рік — дай, Боже,
Вдома святкувався!
Разом з дітками своїми,
Родиною всею,
Бо ж чекають нас сьогодні
У рідній оселі.
Колядуймо нині
У чужій сторонці,
Щоби квітла Україна,
Як ружа на сонці!
Щоб далекі «закордони»
Нас не розлучали,
Щоб син, батько,
Дочка й мати
Різдво разом святкували!
Ну а з Вами, добрі люди,
Хай Господня ласка буде!
Живіть в мирі і любові,
Щедрі будьте, щирі словом!
З колядою Вас вітаєм,
Долі світлої бажаєм!

Січень-2005. Лісабон.

ПРОЩА ДО ФАТІМИ

Зібралися ми сьогодні,
До Фатіми їдем,
Святе місце, де Матінка
З'явилася дітям.
Їдемо... В дорозі
Молитву читаєм,
На Вервиці молимося,
Прощення благаєм.
На Святій землі годиться
Всім посповідатись,
І, звичайно, на колінах
Весь той біль прийняти.
Дорога ця не легка є,
Важко то ідеться,
Але потім легко й вільно,
Аж душа сміється.
Начебто якісь кайдани
Розірвались з болем,
Що хочеться жити й жити
Та й радіти з Богом!
Щастя маємо від Нього:
Цю святиню бачить,
Бо не кожному вдається
Тут посповідатись.

Липень 2004 року. Лісабон.

НОВІ ІМЕНА В «ДД-30»

АНДРІЯШКО АНДРІЙ МИХАЙЛОВИЧ

Народився 26.01.1992 року в місті Коломия Івано-Франківської області. Навчався в Коломийському медичному коледжі та Буковинському державному медичному університеті, де проходив інтернатуру за спеціальністю «Неврологія». Зараз працює неврологом Центральної районної лікарні міста Коломиї. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» вперше (2024. №30).

* * *

Життя тобі зовсім не миле
Й цей світ зараз зазнає крах,
Й терпіти вже немає сили,
Коли в дитини сльози на очах.
Та ж він в майбутньому мужчина
І плакати йому то зась,
Але для матері дитина,
Чи то невістка, чи то зять.
Тяжкі дні, безсонні ночі
Тебе носила на руках,
Дивилась у блакитні очі,
Коли свої були в сльозах.
Та виправдані всі зітхання
Й ридання на яву і в снах,

Коли побачиш у синочка
Усмішку на його устах.
І усвідомлюєш раптово,
Що не даремно ти живеш
Й щасливеє життя готове,
І радості немає меж.
Дякую Богу за можливість
Горнути сина до грудей,
Й хай Він дарує таку милість
У світі для усіх людей.

26.09.2019.

* * *

Заплакала моя душа,
І знов вернулася печаль,
Бо доля рідних рознесла
На відстані гіркі, на жаль.
Дочка від матері далеко,
Син від батька на роки...
— Де Ви є, рідні лелеки?
Де Ви є, мої батьки?
— Синочку, вибач свою маму,
Бо мусила поїхати,
Та не на щастя й не на славу,
А на довгії роки.
— Тату, де ти? — Каже дочка,
Скільки вже тебе нема?
Ти казав, що то на трошки,
Минула ж не одна зима.
Отак ми мусимо чекати

Погоди з моря і біди,
Коли ж той день може настати,
Щоб не шукать рідних сліди.
А подивитися у очі,
Коли захочеться тобі,
Такі рідні та хороші,
Які ти бачиш лиш у сні.
Настане день і це настане,
Минуть розлуки й злі часи,
Печалі й відчаї розтануть,
Й, нарешті, будем разом ми!

13.12.2018.

* * *

У повсякденній тишині
Десь близько так, на наших сході,
Серця палають у вогні,
У вирі страху та в негоді.
Бояться пальцем ворухнуть,
Просяць сльозинки не котитись,
Бо щонайменший тихий звук
Життям заставить поплатитись.
Давно забули вже про дім,
Як рідні стіни виглядають,
Бо прикро так і гірко їм,
Що їх зі світу проганяють.
Дітки не знають, що за дух
Лякає їхніх маму й тата
Та гуркотить лишень у слух,
Та так, що страшно вже тікати.

Нема вже місця на землі,
Де спокій, тиша мирно в'ється,
Й забули вже про них святі —
Так людям там усім здається.

17.02.2015.

* * *

Хто відкриває дітям сни?
Хто закриває їхні очі?
Мені, матусю, поясни,
Бо знати це я сильно хочу.

Хто будить ранки навесні?
Хто роси в землю засіває?
Мені, матусенько, скажи,
Бо досі цього я не знаю.

Куди діваються слова,
Що з наших уст біжать рікою
І рани серцям завдава,
Й сліда не лишать за собою?

Чому придумали мости?
Щоби два береги з'єднати?
Чи просто рідних розвести
Й за ними плакати й скучати?

Навіщо нам далека путь?
Щоби знайти нову домівку?

Мене й мої стіни не жмуть,
А лишень зичать порятунку.

Навіщо, мамко, цілий світ?
Його ж усім нам забагато.
Чи то не нам? Чи то для бід?
Щоб мали де людей ганяти?

Скажи, матусю, чи життя
Для того, щоб постійно бігти?
Й назад немає вороття?
Й цьому не можна запобігти?

Чи може можна нам цвісти
Й радіти цьому всьому світу?
На рученьки до татка йти,
А мама буде нам радіти?

Я обійматиму Вас двох
І цілувати буду в щоки
На протязі хвилин кількох,
Аж не прокинусь я допоки.

І знов спитаю я тебе: «Мам,
Хто відкриває дітям сни?
Хто закриває їхні очі?
Мені, матусю, поясни,
Бо знати це я сильно хочу...».

30.05.2015.

* * *

Немає щирості чомусь,
Та де мені її узяти?
Невже віддалася комусь
Й назад її вже не забрати?
Чи, може, поряд десь вона
І треба тільки пошукати?
Чи зникли зовсім всі жнива
І марно їх назад вертати?
Я хочу просто, як колись, —
Емоцій моїх неймовірних,
Які наразі розійшлись
Й немає їм уже подібних.
Я так скучаю, знали б ви,
Та поверніться вже скоріше!
Бажання моє — оживи!
І бути вже не може ліпше.
Я заживу новим життям,
Я щастя нового спіткаю,
Я попрощаюся з життям,
Яке зовсім не надихає.
І сила вернеться моя,
Словами знову чаклувати,
І не зітхаю більше я,
Коли захочу щось писати.

02.04.2015.

* * *

Так дорогі твої слова,
Та їх не завжди можна чути,
Й присутність твоя, мов жива,
Яку не мож мені забути.
Відчувши подих в телефон, —
Усе на світі завмирає,
Й ніби солодкий ніжний сон
Мене до себе забирає.
Лиш треба дотику твого,
Аби вернуть мене в реальність,
Але нема його — на зло,
Й мої чекання знов за марність.
А твій чарівний змах повік
Міняє повсякденну тишу
Й мені дає цілющий лік,
Який ніколи не залишу.
Ти — повість всіх прожитих днів
І перший том наших трьох років,
Де є мільярди ніжних слів
Про моє щастя карооке.

05.06.2014.

ГУРАЛЬ ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 5 листопада в Івано-Франківську, де і проживає. Працює в Коломийській центральній лікарні. Лікар-невролог, поетеса, авторка пісень, віршів і прози. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (2024. №30).

* * *

Ти можеш все!
Повір у свою мрію —
Ти станеш тим,
Ким мрієш в цю хвилину.
Життя іде, можливість не втрачай,
Бери, роби, твори і здобувай.
Ти непохитно вір і йди до цілі,
Ти будь крилом в важкій годині.
Зумій прийняти успіху удар,
Якого вартий твій талант.
Ти прагни до висот і йди за світлом,
Ти стань натхненням, прикладом і слідом.

* * *

Вона хотіла вирватись з тенет,
З тенет вагання, страху і зневіри
І полетіти в вир щасливих мрій,
Де серце і душа будуть радіти.

Там, де немає скуки й самоти,
Де щастя переповнює надію,
Можливо, десь глибоко у душі
Щось затаїло її справжню мрію.
Непевненість складає руки у пасив,
Поразка зменшує вмить віру в себе.
І тільки час лікує і біжить...
Біжить, а значить він перемагає.
Утримати б інерцію й баланс,
Не здатися б йому і не програти.
Усе залежить в більшості від нас
Й бажання мрії у руках здійснити.

* * *

Мені здається, я знайшла себе,
Та страх, вагання і зневіра інших
Заковують в кайдани,
І на мить я застигаю у думках.
А так нестримно йде той цінний час,
Що хочеться кричати:
«Йди, твори, даруй!» —
І байдуже, що скажуть інші,
Бо завжди хтось знайдеться той,
Кому твоє творіння небайдуже.
Когось воно підносить до Небес,
Когось втішає, радує, хвилює,
Хтось щастя й правду в нім знаходить,
Хтось без меж закохується у рядки і їх цитує.

* * *

Вона любила каву з кардамоном,
Пиля її все зранку й до смаку,
Вона писала вірші тихим тоном,
Рядки пісень й мелодію свою.
Вона творила ніжно і цікаво,
Могла розкрити в пісні потаємний стан,
Годинами сидіти безутомно
Й думками створювати новий жанр.
Вона любила так, щоб все взаємно,
Щирість людей і мотивації крило,
Любила просто так, щоб небайдужо,
Невинно, емпатично й солодко.

* * *

Не та Весна прийшла, яку ми так чекали,
Яка цвіте любов'ю і закохує серця.
Прийшла сумна, зі страхом й болем,
З війною, що вкорочує життя.
Ця мить переосмислення всіх цілей
І цінностей, якими ми живем.
Комфорт і лінь диктують, як нам жити,
Щоби до цілі довше йти.
Ця мить є для духовного багатства,
Бо забуваємо в буденності про це.
Молитва – це найбільша сила людства,
Яка допомагає нам перемогти.
Ця мить, щоб показати, як людина
Відреагує на розвиток подій:
Хтось зрадить Україну, хтось продасться,

Когось поглине страх, невпевненість чи біль.
А інші будуть вірити в майбутнє,
В майбутнє України, що цвіте.
Вона буде заможна й незалежна
І головне – демократична, що для нас святе!
Березень 2022 р.

* * *

Сиджу і думаю, ловлю себе на думці,
Що в час, який переживаємо війну, –
Не просто час, а час Ісусової муки:
Коли Його катують, прибивають до хреста
За те, що ніс молитву до Отця.
Так само і катують Україну
За те, що вона вільна і жива,
Жива людьми, які є не раби,
Які за демократію і правду.
І відчуття, що це одні і ті самі кати
Катують Сина Божого й катують Україну.
Нема в них совісті, ні страху, ні жалю,
Це просто звірі, нелюди, тварюки,
Для них знущання – повід насолод,
Натравлені диктатором своїм бездушним.
Отець Небесний бачить їхній гріх,
Мовчання й бездіяльність теж Він бачить.
Настане мить, Він покарає зло.
Христос Воскрес, Воскресне Україна!

* * *

Коли в країні йде війна,
Попрошу я її закінчення
У Бога, що створив цей світ,
Що знає правду:
Хай він нас благословить.
Попрошу у Бога не бути війні,
Настануть хай мирні і ясні дні.
Весна оживе Незалежність твою,
Хай ворог погасне, вже досить, прошу.
Я не прошу дарунків золотих,
Ніщо не вартіше життя сердець людських.
Лиш Неба мирного прошу для нас,
Настане хай в країні мирний
Та щасливий час.

Квітень 2022р.

* * *

*Присвячено парам,
яких розділила війна*

Обійми мене міцно-міцно
І губами ніжно прошепчи:
«Я кохаю тебе так сильно,
Що не можеш навіть уявити ти.
Я бажаю бачити тебе щасливу
І наповнену радості в очах,
Бо кохаю тебе так сильно,
Що іноді у мене зриває «дах».
Я жадаю тебе щомиті:

засинаю — у думках лиш ти,
Прокидаюсь, SMS чекаю,
Бо я знаю, що напишеш ти.
Я кохаю, я тебе кохаю,
Я так хочу бути там, де ти.
Я жадаю, я тебе жадаю,
Я жадаю тебе, як і ти».

Грудень 2023 р.

МАРЧУК ОЛЬГА ЛЕОНІДІВНА

Народилася 20.06.1976 року в селі Крупець, що на Хмельниччині. Проживає в місті Нетішині. Поетеса, вчителька англійської мови в Нетішинській гімназії «Ерудит». Учасниця та лавреатка ряду мистецьких і літературних конкурсів та видань, членкиня літстудії Мар'яни Пильник «Співголосся» та місцевого літературного об'єднання «Натхнення». Вперше учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№30).

УКРАЇНІ

Ти так рано, ненько, посивіла,
В такому віці саме час цвісти,
Проте чорну хустку ти наділа:
Щодня гинуть доньки і сини...
Не до свята, думка разом з тими,
Хто в окопі, в лісі чи в степу
Б'ється до останньої краплини
Поту, крові, подиху свого...
Прийде час й вберешся в вишиванку,
У вінок квітчастий заплетеш
Деревій, барвінок, квіти маку,
Із веселки стрічок набереш.
Ти здолаєш ворога – я знаю,
Перемоги немала ціна.
Потерпи ще трохи й привітаєм
У той день, як скінчиться війна.

24.08.2022.

РІК 2022

Відкрита рана – рік цей двадцять другий,
Умитий кров'ю, потом і слізьми...
За що, народе, терпиш цю наругу,
За свою землю, платячи дітьми?
Чим не вгодив сусідам, що на сході?
Коли їм шлях невдало перейшов?
Ти завше мріяв жити на свободі,
За свою волю завше ллеш ти кров.
Нічого ти не винен московитам,
Бо ти не вкрав, воюєш за своє.
Вони, убогі, є причина бідам,
Той корінь зла, що нищить все живе.
Ти вистоїш, я знаю, ти – незламний,
Ти з попелу восстанеш, вільний птах.
Народ мій український – непідвладний,
Він – вільний, незалежний, він – не раб!

31.12.2022.

ПАМ'ЯТІ ДМИТРА ДЕНИСЮКА

Чорну хустку, мамо, не ховай
У дубову скриню.
Ширше браму, тату, відчиняй,
Стрічай домовину.
Мої рідні, бачте – я прийшов
До отчого дому.
Захолола тільки моя кров,

Маю сильну втому.
Повернувся, я ж бо обіцяв,
Що не кану в безвість.
Кат лихий життя моє забрав,
Янгол втратив ревність.
Дуже шкода, часу я не мав
Віднайти дівчину.
Після себе не лишу я вам
Ні дочки, ні сина.
Ви не плачте, рідні, не тужіть
У журбі глибокій.
Україну, браття, бережіть,
Її мир і спокій!

10-17.10.2023.

ВКРАЇНСЬКА МОВО

Довготелесою травною
Крізь віковічні грунти
Ми проростаємо з тобою,
Щоб далі стежкою іти.
Корінням втримавшись глибоко,
З джерел давнішніх воду п'єм.
Тамуєм спрагу, як пророку,
Тобі ми шану віддаєм.
Нитками з'єднуєш у вузол
Батьківське слово й клич дідів.
Пильніш тебе плекати мусим
І боронить від ворогів.

Кришталю чистою сльозою
Бриниш на серці в ньеньки ти,
Вкраїнська мова, із тобою
Зріднились ми на всі віки.

27.10.2023.

ЧАКЛУНКА-ОСІНЬ

Майстерно жінка-осінь ворожила
(Старий мольфар знання їй передав).
Така була казкова в неї сила,
Та загадки її ніхто не знав.
Дав той старий їй пензля чарівного,
Ним лиш листка торкалась на гіллі,
Як він ставав одразу кольоровим:
То жовтим, то червоним, як в огні.
Чаклунка тайну світу не відкрила,
Тільки вона в обраницях була,
Коли по літі розгортала крила
Й летіла в ліс, на луки і поля.
По-батьківськи любило її сонце,
Що вже стомилось й мріяло спочить,
Тому названій обіцяло доньці,
Що не завадить їй дива творить.
А та й раділа, тішилась без міри,
В коморах ґаздувала і садках,
Не тільки вміло пензлем володіла,
Ще й на землі давала всьому лад.

23-24.10.2023.

ОСТАННЮ КРАПЛЮ ГІРКОГО ЕЛЮ

Останню краплю гіркого елю
Налила в келих собі – й до дна.
Сьогодні лишиш свою оселю
Й підеш блукати одним-одна.
Жебрачка боса, замерзлі ноги,
Стара сукенка подерта вщент,
Ти оббиваєш чужі пороги,
Осиротіла в один момент.
Заплутав коси хлопчисько-вітер,
Без жалю в плечі й в обличчя дме.
Всю позолоту навмисне вітер,
Тепер злидарку він не прийме.
Не прихистить сироту без роду
Ні чисте поле, ні голий ліс.
Згубила осінь дівочу вроду,
Не лле вже навіть і гірких сліз...

30.11.2022.

ОЧІ ЗАГЛЯНУЛИ В ОСІНЬ

Очі заглянули в осінь,
Губи вже ловлять дощі.
Серце тепла твого просить,
Нині ж ми стали чужі.
В гойданках жовтого листя
Поміж осінніх доріг
Наші шляхи розплелися,
Фото моє не зберіг.

Мокрі пелюсточки квітів,
Стяги яскраво-сумні,
Падають гучно в повітрі,
Навіть гучніш за дощі.
Човники листя поволі
Вітром підносить увись.
Осінь – це мить, де дві долі,
Стрінувшись ледь, розійшлись.

30.09.2023.

БЕЗ ТЕБЕ Я, НЕМОВ БЕЗКРИЛИЙ ПТАХ

Без тебе я, немов безкрилий птах,
Якому вмить злетіти вже несила.
В чужих і сильних мучусь я руках,
В неволі клітка тісна і немила.
Без тебе, мов без місяця зоря,
Що бродить небом в пошуках любові
І падає, в дорозі догоря,
Замовкнувши раптово на півслові.
Без тебе, як без вітру корабель,
Що носить течією в океані.
Я мов сумний самотній менестрель,
Котрий забув слова в своїм стражданні.
Хай так і буде, знати б, що ти є,
Місцями долі я не переставлю.
Я якось проживу життя своє,
Але цих крил, мабуть, вже не розправлю.

01.09.2023.

МИКИТЮК ДІАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 24.06.2005 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює маркетологом у Міжнародному Європейському університеті (МЄУ) в Польщі і навчається в Познанському університеті "Merito" на маркетолога. Відвідувала акторську школу, грала в театрі, має нагороди за акторську майстерність на міжнародних конкурсах. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» вперше (2024, №30).

ІДЕ ВІЙНА...

Іде війна... Холодна. Люта.
Вбиває сотні й тисячі людей.
Не буде Україна позабута
В серцях українців — відданих дітей.
Ми любимо свою неньку Україну
І ніколи не залишимо в біді.
Скоріше ворожнеча буде позабута
Й залишиться в бездонній прірві назавжди.
Ми українці, ми маємо надію,
Що вже закінчиться війна,
І буде вільною країна,
І українців поневолення серця.

УКРАЇНА – РІДНА МАТИ

Ми чуємо звідусіль,
Що Україна — це наша ненька,
Наша рідна мати,
Що ми повинні нею дорожити
І звідусіль вертатися до хати.
Про те, що ми гостинні і привітні,
Завжди вітаємо гостей,
Але ніхто не каже, що в країні
Панує ненависть і в ніч, і в день.
Ніхто не каже, що й таке буває,
Ніхто не вірить, ні своїм очам,
Що брат свого рідного брата
Може проникати наскрізь мечем.
Ніхто не знає, скільки хлопців
Загинули під куль плащем,
І скільки ніжного сердечка мами
Розкраялося майже вщент.
І скільки тих, що прагнули свободи
І справедливості на цій землі
Затихли... Рота їм закрили,
Життя сьогодні у такій ціні...
Кажуть, Україна незалежна,
Так кажуть, але суть у тім,
Що та залежність є така безмежна,
Як небокрай і синьо-жовтий стяг на нім.
Можливо, сотні молодих людей,
Тих, що загинули на тлі війни,
Були розплатою за тебе все,

Що й спричинило біди ті.
Століття за століттям все іде,
Міняються і час, і ролі,
Але пора покаятись за все,
Розкрити всі старі паролі.
Тоді слова про нашу Батьківщину,
Ті, що суди звідусіль і всюди,
Здійсняться, і у це повірять
Сама країна і українські люди.
Повернуться всі з-за кордону,
З'єднаєм захід ми і схід
Й піднімемо у небо прапор,
Щоб бачив це весь білий світ.
Бо разом нас не подолати,
Бо ми нащадки козаків,
І Україну маєм боронити,
Як це робили ми усіх віків.
І запрошується тоді Шевченко,
Хмельницький наш, й царі Русі,
Тоді назвем себе ми українцями:
І я, і ти, і ми усі!

2016 рік.

СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА

Народилася 17.05.1969 року в селі Молодятин, тепер Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — бібліотекарка. Перші спроби писати вірші були ще в стінах рідної школи. Серйозно займатися поезією почала з 2021 року. Членкиня СЛК "Суцвіття". Учасниця багатьох літературних конкурсів та колективних збірок. Друкується на сторінках часопису «Гомін» та газети «Вільний голос». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» в перше (2024. №30).

* * *

Людині потрібно не так вже й багато:
Маленькі приємності, іноді — свята.
Улюблена чашка з напоєм на таці,
Чиїмись руками принесена вранці...
Слова, що для серця солодші від меду,
Обійми — тепліші від теплого пледу.
Підтримка, у час, коли стомлені крила,
Щоб хтось її слухав. Вона — говорила...
Багато не треба. Потреба єдина:
Людині украй необхідна... людина!

* * *

Закуталась осінь у шаль
З біленьких прозорих туманів.
Пташки вицвірінькують жаль.
Спадають листочки останні.
У сонця тонкі промінці.
Голубить і шепче: «Прощай!»
В змілілій і темній ріці
Хитається весь небокрай.
Мелодія звідкись луна.
Ота, що на денці в душі.
Висока, сумна, чарівна,
Що творить пісні та вірші.
Дрімота усіх огорта.
Застигли дерева німі.
Байдуже, чи дні, чи літа...
Рушаєм назустріч зимі.

* * *

Яку ж то силу слово має!
Що, мов крилатий горобець,
Блукає десь небесним плаєм...
Теплом торкається сердець.
Щодня злітають десь привіти,
Горять жаринами серця,
Здається, пахнуть ніжно квіти
Під крики «Браво!» без кінця.
А так — все просто і банально:
Сухий, безпристрасний цей світ...
А все тому, що віртуальний,

Тому й незримий слів політ.
Єдина кнопочка на «стражі»
Усіх секретів, таємниць...
Бувають, часом, сльози справжні,
Та що й кому до тих дурниць!

* * *

Торкнувся ранок заспанним крилом,
Наповнив душу радісним чеканням.
Парує кава. Знов я за столом.
Згадались літні росяні світання.
І я думками знову побрела
З дитинства любими і рідними стежками.
Живу знов те, що вже пережила,
І тільки кава поверта мене до тями.
Життя, життя — цікаві віражі,
Легкі падіння, карколомні злети,
І радості барвисті вітражі...
Слова-кинжали і слова-сонети.
Усе моє — надбання довгих літ.
Люблю життя, воно моє до краю.
І цих думок вигадливий політ
Я ні на що чуже не обмінюю.

* * *

Знайомо дорослим, відомо і дітям,
Як важко знайти своє щастя у світі.
Та знають про те не усі — одиниці,
Що щастя буває в... приємних дрібницях.
Його, як не дивно, не вимолиш слізю,

У кожного — власне, у кожного — різне.
Ви просто радійте! Секрет не у грошах!
Ніде не втрачайте свій настрій... в горошок!

ДЕНЬ ГІДНОСТІ І СВОБОДИ

А я ще пам'ятаю час чарівний,
Коли мороз, сховавшись за вікном,
Творив пейзажі просто неймовірні
І аж тріщав над вранішнім селом.
Картоплю, запечену на жаринах...
Ялиночку, що пахла на весь дім,
Усе довкола в осяйних перинах,
Лиш дві програми, і нічого крім...
Листівки гарні з ароматом свята
І трепет від новесеньких газет,
Привітну маму і живого тата,
Майбутнього неясний силует.
Згадати є що: бал біля ялинки,
Костюми від домашніх кутюр'є,
Симпатії і запах мандаринки...
Як нам цього ще й досі не стає!..
Одне погано — жили небагато,
Дитинно вірили усьому і завжди...
Могли би зараз все найкраще мати,
Але чомусь звернули не туди.
Чекаємо, коли засвищать раки
Одного дня, на пам'ятній горі...
Є здогад, що в дорозі крали знаки,
Болить, що то свої ж поводитирі...

ДО ДНЯ СИНІВ...

Мій сину-синочку, хороше серденько,
Для мене назавжди ти будеш маленьким.
Прожито чимало страшного, лихого,
Я щиро молилась за тебе малого.
Роки за роками злітали шалено,
Ти ручками завжди тягнувся до мене.
Нести тягарі помагав неодмінно
І школу сувору пройшов на «відмінно»!
Бажаю тобі від небес оборони,
Ніколи не знати, що сльози солоні.
Всміхатися щиро, достатку діждати,
У щасті і мирі собі газдувати.
В молитві — розради, в роботі — терпіння,
На щастя й здоров'я — благословіння!

* * *

Зима перестрибнула календар...
В природі — спокій, на душі — сум'яття.
Та не дивує розсип дивних чар,
Не тішить зір зими розкішне плаття!
Від серця серцю хочеться тепла.
Чиясь душа благає порятунку.
У світі ще багато кривди й зла,
І ненависті вищого ґатунку.
Не тішить сніг, бо ворог не дріма.
Суцільний морок — все, що може дати,
І виходу вже іншого нема:
Ми мусимо цю нечисть подолати!

* * *

Коли ще дерева стояли гігантами
І світ відкривався повільно, як мушелька,
Дивуючи барвами та ароматами...
Впивалась смаками так жадібно душенька.
Лоза винограду здавалась ліаною,
А соняшник — сонцем яснів попід хатою...
Могутнім і сильним був кущик тюльпановий,
А дощ — взагалі дивовижею знатною!
І дні були довгі... на розкіш багатими.
А ночі — короткі зі снами-билицями.
Скажіть мені, люди, коли ми це втратили:
Смаки притупились і барви всі вицвіли?
Чому вже немає святої безпечності,
Довіри до світу і серденька чистого?
А є лиш умовності і недоречності
І тільки уривки від часу барвистого...

* * *

А дні летять на пару з журавлями
І жодна мить не вернеться назад.
Усі печалі занесе снігами,
А перед тим станцює листопад.
Єдиний раз зіграє так музика,
Що сліз гірких дощами не прикрить.
І це шаленство й пісня вітру дика
У серці знов тугою забринить.
Поблідне біль до білого, хрусткого,
Затихне, розпорошиться, впаде...
Зима не обіцятиме нічого —

Прийде непрохана і нищечком піде.
А навесні проб'ються знов надії
Крізь товщу снігу проросте життя...
Лише про це свої думки лелію,
Що є ще час і є ще майбуття.

* * *

Як це чудово — знову вранці встати!
Усьому світу мовити: «Привіт!»
Без поспіху кавусю попивати
І не лічити тижнів, днів і літ.
Не думати про срібло, що у косах.
Байдуже, за вікном яка пора:
Чи заметіль, чи птаство стоголосе,
Чи сонце й спека, а чи дощик, як з відра...
Важливо рівноваги не згубити,
У серці власнім спокій віднайти,
Прекрасний світ й людей усіх любити
І цю любов назавжди зберегти.

ТИМОФІЇВ МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 24.10.1944 року в селі Мишин, тепер Коломийського району Івано-Франківської області, в селянській родині музикантів. Український фольклорист-краєзнавець, виконавець на багатьох народних музичних інструментах, диригент, композитор, педагог, лауреат багатьох музичних конкурсів.

Член Коломийського осередку НТШ (від 1998), відмінник освіти України (від 2007), заслужений майстер народної творчості України (25.05.2009), член редакційно-видавничого комітету «Енциклопедії Коломийщини» (від 2006). В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (2024. №30).

МИШИН — ЦЕ МІСІЯ

Живуть в Мишині всі дружно,
Як сім'я єдина,
А що Мишин — це Місія,
То вже не новина.
Тут мешкають «абісинці»,
Живуть і місійці,
Та сукупно тут ґаздують
Славні українці.
Рибанюки — це риб'яни —
Прийшли із Пендеба*,
Як з'явились, так і зникли,
Гей би роса з неба.

А Кравцеві — це кравенці,
Вайлики — валлійці,
Коровичі пасли корів,
А Русіни — вівці.
На Коровичів казали
Ще — «Молокоїди»,
А їх добрий сир й сметану
Хвалили сусіди.
Були вони синьоокі,
Мали густі брови,
А хто не мав корівчини,
Той був Никорович.
Никоровичів родина —
Статного пофілку,
Турми* овець випасали
Та й грали в сопілку.
Тут всі грають і співають,
Люблять тут і танці,
Недарма їх похвалили
І самі шотланці.
Та й що б вони не робили —
Весело співають,
А хто в Мишин завітає,
Тому наливають.

05.02.2019.

Пендеб — тепер Пенджаб.
Турма — гурт з 20 овець.

ВІН І ВОНА

**Зоря з Місяцем у парі,
З Музою — Поет,
З Музикою Композитор,
Як з Бджілкою Мед.
Одне ціле — Бог й Молитва,
Матерія й Дух,
Нерозлучні Смик і Скрипка,
Мелодія й Слух.
Не буває Дня без Ночі,
Без Зими Снігів,
Без кохання Снів Дівочих,
Без Ватри — Димів...
Вогонь палить, Вода гасить!
Разом їм — не вжитись,
Та без Води і без Вогню
Борщу не зварити!
Нема Ріки без Берега,
А Ріллі без Плуга,
Без Талану Доля гірка,
В Дружини — без Друга.
Буквар дружить із Буквами,
Як Сметана й Торт,
Блискавиця б'є Громами,
Де є Відьма й Чорт!
Віл — Волинка, Дуб — Дубина,
Калин і Калина,
Вербій — Верба, Дощ і Хмара,
Явір — Яворина.**

Поєдналися природньо,
Як небесний дар:
Цвіт і Квітка, Гроза з Вітром,
Колиба й Вівчар.

* * *

Завжди в парі **Цар й Цариця,**
Король й Королева...
Він — наречений **Адамом,**
З його ребра — **Єва.**
Грудень 2019 р.

КАРМА

Я ждав Тебе, як первістка жде Мати,
Як жде зерна розвеснена земля,
Стомився я Твій образ пеленати
В колиці мрій, немов те немовля.
У пільмі зла, коли душа боліла,
Огорнута зневірою й стражданням,
Тоді вона метеликом летіла
На полум'я вогню Твого кохання.
Жене час-вершник літ моїх отару,
Й хоч сивина посріблила вже скроні,
Ще не пора тужити у флюяру,
Ще карми плуг розписує долоні...

25.07.2001.

БУКВА — СЛОВО — ЗМІСТ

Букви — квітки, **Слова** нектар,
Що бджілка все збирає,
Лиш мед є **Змістом** — Божий дар —
Він працю всю вінчає...

03.06.1975.

СКАЖІТЬ МЕНІ, ЛЮДИ ДОБРІ

*Жартівливі коломийки про
мишинських музик на місцевому діалекті*

Скажіт мені, люди добрі,
Як це так буваї:
Шо женитсі Лис на Квочці,
А Когут їм граї?
Шоби чути на все село —
З'єдналісі в спілку:
Воробец бив файно в бубин,
Чижик грав у фрілку.
Запросили в скрипку грати
Аж самого Смика,
Бо у него смик найдовший —
Він славний музика.
Поклав Стельмах поміст рівний,
А Будейчук — буду,
Коло вінків грав весело
Старий Дутчьик в дуду.
Зачьилосі вісільчико,

Всі файно співали,
Файно Стручок з Кукурудзком
Госкім пригравали.
Когут й Каплун — брати рідні —
Віддавно дружили,
Квочка для них — сестра перва*, — *перва —
двоюрідна
Всі у мирі жили.
В файних ґаздів файні госкі
Пили і співали,
Шо давали, то «змітали» —
Ніц сі не встидали.
Ззіли голубці вісільні,
Ше й огірків діжку,
Вітак шос сі порадили
Та й зробили зліжку.
Кабашинський приніс мньисо
Й кусок солонини,
Кубель дістав файну рибу,
Цапок — капустини.
Заяц з Крілем прикігнули
Моркву з бураками
Й роздобули в Сметанюка
Три літри смитани.
Порубав всі дрива Рубан —
Ніби був на службі,
Це він Квочці віддячував
Ше по старій дружбі..
А Синиці із Водудом
Добре учинили:

Шо на кашу цілий Гарбуз
Ледве прикотили.
Наварили борщу й каші,
Салати зробили,
Хрінів натер хрінівочки
Й студинец зварили.
Напослідрк ше забагли
Смаженої риби,
Вітак голосно співали,
Аж тріслисі шиби.
Скочив Коник за Туником
Аж у Коломию,
А Синиці повісила
Бублика на шию.
Щур з Тхориком кукурудзи
Про запас тримали,
На кулешу (по-сусідськи)
Пів мішка віддали.
Добавили до кулеші
Смаженого сала,
А Ягничка масну бриндзю
Їм подарувала.
Назбирали на цю зліжку
Всячини доволі,
Стручок звідкіс прикігнув ше
Два мішки фасолі.
Борсук наш був за фірмана,
Сойка — за світилку,
Осідлали для молодих
Коника й Кобилку.

До схід сонця бавилисі
Й пили горівочку,
Та налетів раптом Шуляк
Та й напав на Квочку!
Прибіг Каплун до Когута
Помочи просити:
«Кидай баян — ходи зо мнов,
Йдем Шуляка бити!
Без баяна на вісілю
Біда невелика!
Пудельок нехай замінит —
Він сильний музика.
Ми мусимо на Шуляка
Раптово напасти,
Бо він першим в молодії
Хоче вінок вкрасти.
— Чому Лис — наш пан молодий
Не боронит Квочку?
— Бо він зранку вже «набравсі»
Та й спит в холодочку.
Курган з Кліщем дійшли згоди,
Пішли у розвідку,
Попри плінтус у шпаринку
Залізли під пічку.
Баранюків став під двері,
Бичок — під ялиці,
А на вікнах чатували
Щиглик та й Синиці.
Когут й Каплун взяли серпи,
Нагострили шпори,

Тихо вікно відчинили,
Відсунули штори.
А там Квочка кудкудаче,
В паніці трісесі,
Шуляк-зłodій її щупав,
Чи в'на ще несесі!
— Ти, московський розбишако!
Кому тепер служиш?!
Не зачіпай нашу сестру —
Голови сі збудиш!
Шуляк з злости обматюкав
Всіх мамів ше й тата,
А Струк строчив фасольками
Так, як з автомата!
Зłodій шукав, де є двері,
Де нові пороги,
А звідси сі показали
Закручені роги.
Обложили з усіх боків,
Стали наступати,
Довелосі через комин
Зłodюзі тікати.
Але Щиглик із Водудом
Дали собі раду:
На виході із комина
Вчинили засаду.
Тікав Шуляк із вісіљи
На голодний шлунок,
Та й узяв він (за компасом)
На москву керунок.

Нікого цим не здивуїш,
Усі про це знають:
Що злодії з України
Всі в москву тікають.
Щиглик малий та сміливий —
Пішов у атаку!
Й на прощання дав Шуляку
Моцний копняк в с(пин)у.
Знову сіли всі за столи —
Музики заграли,
Та тут зайшов Лис до хати —
Всі зареготали.
«Чого вони регочутсі,
З якого б це дива?
Краще б дали похмелитись
Бочкового пива!».

* * *

Кажут, що сміх — це здоров'я!
Смійтеся й читайте,
А кому шос не догодив,
То перебачайте.

21.11.2017.

ЧАРІВНИЙ КРАЙ

Грають хвилі Пруту барвами веселки,
Білосніжним цвітом вкрилися сади.
В час вечірній тихий, з ласкою у серці,
Ти прийди до мене, друже мій, прийди.
Дзвінко тут лунає слово правди й волі,
Кращого у світі краю не знайдеш.
Скільки б не ходив ти по стежинах долі —
В рідний край батьківський, друже мій, прийдеш.
Сяє край Карпатський ясними вогнями
І чарує зір наш величчю будов.
Сонячним світанком з подихом весняним
Ти прийшов до мене, друже мій, прийшов...

Коломия, жовтень 1973 р.

ЗОРЯ НАДІЇ

— Пора нам жити для України! —
Мов грім набатом б'ють слова, —
Вставай, Вітчизно, із руїни!
Гетьманська кличе булава!
Кайдани рабства зняла доля,
Надії світиться зоря...
З небес дарована нам воля —
Збулись пророцтва Кобзаря.
Єднаймося в праці для народу,
Щоб не згубитися в імлі.
Постіймо, браття, за свободу,
За славу рідної землі.
Коломия, вересень 1995 р.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

КОЛОМИЄ МОЯ, Я ТВОЯ!

Слова і мелодія Марії Соловко-Калинюк

Помірно

Handwritten musical score for the song "Kolomyia, My Love". The score is written on six staves in a single system. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/8. The melody is written in a treble clef. The lyrics are written below the notes. There are some performance markings, including accents (v) and a "Pr." marking above a note in the second staff.

НАЙ-КРАЩИ У СВІ-ТІ КРА-Ї-НА - ЦЕ ЧУ-
ДО-ВА МО-Я УК-РА-Ї-НА. УК-РА-
Ї-НО МО-Я, Я ТВО-Я! Ко-лю-
МИ-Є МО-Я ПИ-САН-КО-ВА, РІД-НЕ
МІС-ТО, ТИ ПРОС-ТО ЧУ-ДО-ВА! Ко-лю-
МИ-Є МО-Я, Я ТВО-Я!

Найкраща у світі країна —
Це чудова моя Україна.
Україно моя, я твоя!
Коломиє моя писанкова,
Рідне місто — ти просто чудове!
Коломиє моя, я твоя!
Парк Шевченка — чарівний куточок,
Тут Шевченко — Український синочок.
Коломиє моя, я твоя!
Тут близенько і Прут, і озерце —
Зігрівають вони моє серце.
Коломиє моя, я твоя!
А за Прутом гора височіє,
На горі тій лісок зеленіє.
Коломиє моя, я твоя!
Коло парку є гарні дівчата,
Працьовиті і люблять співати.
Коломиє моя, я твоя!
Тут і хлопці живуть чорноброві,
Роботящі і просто чудові.
Коломиє моя, я твоя!
Ну і газди живуть тут поважні,
І газдині чарівні, прекрасні.
Коломиє моя, я твоя!
Й чемні діти у парку гуляють,
Тут є сцена — й вони виступають.
Коломиє моя, я твоя!
Коломия — це моя родина,
Рідне місто — моя Україна!
Коломиє моя, я твоя!

ЛЕБЕДІ

Слова і мелодія Марії Соловко-Калинюк

Помірно

Музична партитура для голосу з нотами та українськими текстами пісні «Лебеді». Партитура складається з дев'яти рядків нот, кожен рядок має свій текст під ним. Музика написана в трілінійній ритмічній схемі (три чотирихтні такти на рядок) з використанням нотних знаків, включаючи восьмі, шості, п'яті, четверті та треті. Текст пісні:

Ле-бе-ді, ле-бе-ді, ле-бе-ді ми-лі, що внас на
о-зе-рі у ко-ло-ми-ї, Люб-лять вас,
ле-бе-ді, до-рос-лі і ді-ти, не тре-ба
ле-бе-ді, від нас ле-ті-ти. Ле-бе-ді,
ле-бе-ді, кра-се-ні ми-лі, ви в даять лі-
та-є-те, ви ду-же смі-лі. Сво-ю по-
дру-жень-ку не по-ки-да-є-те, бо лишод
ну і-ї у сер-ці ма-є-те.

Лебеді, лебеді, лебеді милі,
Що в нас на озері у Коломиї,
Люблять вас, лебеді, дорослі і діти,
Не треба, лебеді, від нас летіти.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

Лебеді горді, лебеді славні,
Ви і сміливі, ви і гарні,
На вас закохані вірність рівняють,
Про вашу вірність в піснях співають.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

Любим вас, лебеді, ніжні і милі,
І вас чекаємо знов в Коломиї.
Ви за нас, лебеді, не забувайте,
Як тільки сніг зійде, знов прилітайте.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

ОЙ ЛІТА, МОЇ ЛІТА

Слова і мелодія Марії Боєчко

Мо-ї вес-ни від-цві-ли, лі-то
ніж-не про-мяй-ну-ло, від-жов-ті-ли вже ся-
ди і на о-сінь по-вер-ну-ло. Ой лі-
та, мо-ї лі-та, чом так шви-дко про-
ті-ли, тав-ду-шія мо-ло-да, хоч і
скро-ні по-си-ві-ли...

The image shows a handwritten musical score for the song "Oy Lita, moi Lita". The score is written on six staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 3/4 time signature. The lyrics are written below the notes. The second staff continues the melody. The third staff shows a change in time signature to 6/8. The fourth staff returns to 3/4 time. The fifth and sixth staves complete the piece with a double bar line. The handwriting is in black ink on a light background.

Мої весни відцвіли,
Літо юне промайнуло,
Віджовтіли вже й сади
І на зиму повернуло...
Ой літа, мої літа,
Чом так швидко пролетіли?
Та в душі моїй весна,
Хоч і скроні посивіли...

Весни знову зацвітуть,
Буде й літечко гаряче,
Сади золото вберуть,
Та зима прийде одначе...
Зимо-зимонько, прошу,
Мені серце не студи,
Снігом душу молоду
Холодити не спіши...

Хай любов у ній цвіте,
Наче квіти навесні,
І до щастя Хай несе
На коханого крилі...
Ой літа, мої літа,
Не губіть весняний цвіт...
На порозі вже зима,
А в душі лиш 20 літ...

СТРАЖДАЛЬНА МАТИ-УКРАЇНА

Слова і мелодія М. Боечко

Am H B

Go-ри-ть роз-стрі-ля-на зем-ля, Me-

F7 Am

Тал аж пла-вить-ся і гнеть-ся. Je-

Дm

мать ра-ке-ти із-да-ля, від

F F7

ви-бу-хів аж сер-це рве-ться! Без-

Am Дm F7

вусе вра-до он хло-п'я, від них крч-ва-ва сін-не

F Am Am

ру-жа. -Си-ноч-ку мій, мо-є ді-тя, -вкра

1. F F7 Am

ї-на. Нень-ка пла-че, ту-жить. Си-

2. F F7 Am

ї-на - нень-ка пла-че. ту-жить.

Горить розстріляна земля,
Метал аж плавиться і гнеться,
Летять ракети іздала,
Від вибухів аж серце рветься.
Безвусе впало он хлоп'я,
Під ним кривава стигне ружа...
— Синочку мій, моє дитя! —
Вкраїна-ненька плаче-тужить...

Піднесла очі у блакить
Згорьована матуся сива,
До неба «Отче наш» летить
За кожного на фронті сина!
За батька, друга і за брата,
Коханого і дідуся...
— Живими будьте, всі солдати,
Бо Ваша місія свята!

Страждальна Мати-Україна
Свою довірила Вам долю,
Ви сильна Армія, єдина,
Ви нашу захистіть свободу!
Війною спалена земля
У мирі жити нас благає...
Як мати рідна і свята
Любов свою нам посилає...

ПІСНЯ ПРО КОВАЛІВКУ

Слова і мелодія М. Боєчко

ЗЯ РІ-КО-Ю НА ГОР-БОЧ-КУ МО-Є РІД-НЕ-

Є СЕ-ЛО, У ВИШ-НЕ-ВО-МУ СЯ-БОЧ-КУ

ЗУСТ-РІ-ЧА-Є ВСІХ ВО-НЬ. **ПРИСТІВ** КО-ВА-

ЛІВ-КО, КО-ВА-ЛІВ-КО, РІД-НА
ТАЙ ВЕС-НЯ-НИМ ЦВІ-ТОМ, ЛЮ-Б'ЯМ

МО-Я СТО-РО-НЯ, КО-ВА-ЛІВ-КО,
РА-ДІСТЬ ПРИ-МО-СИ, НЕ-МА В СВІ-ТІ,

КО-ВА-ЛІВ-КО, ПРИ-СТА-НЕ МО-ГО ЖИТ-
КО-ВА-ЛІВ-КО, СЕ-ЛА

ТЯ, РОЗ-КВІ-КРА-ЩО-ГО, ЯК ТИ.

За рікою на горбочку
Моє ріднеє село,
У вишневому садочку
Зустрічає всіх воно.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко,
Моя рідна сторона,
Ковалівко, Ковалівко,
Пристане мого життя,
Розквітай весняним цвітом,
Людям радість приноси,
Нема в світі, Ковалівко,
Села кращого, як ти.

Тут родина моя й друзі,
Материнська земля,
Тут калина цвіте в лузі
І любов живе моя.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

Тут і пісня краще лине
І танок більш запальний,
У людей тут дух орлиний...
Ти для мене край святий!

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

УКРАЇНО МОЯ, БЕРЕГІНЕ

Слова і мелодія М. Боєчко

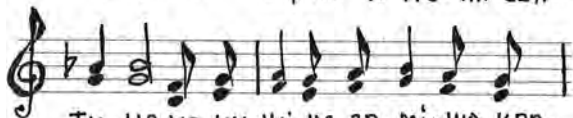
Ук-ра-ї-но мо-я, Бе-ре-

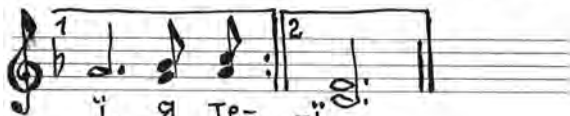
ги-не, у-сі ду-ми про те-бе мо-

ї. Я те-бе, мо-я рід-на Свя-

ти-не, на чу-жі не за-мі-ню кра-

ї. Я те- -ї.

Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої!
Я тебе, моя рідна Святине,
На чужі не заміню краї.

Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, й вишиванку, й природу...
І коралів червоне намисто,
Що жіночу доповнюють вроду.

Твоя доля й моя — нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.

Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю!
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ наш і волю.

Щоб у мирі ми всі проживали,
І війна закінчилась навіки,
Щоби горя вже більше не знали
Й жили в єдності всі твої діти.

ПІСЛЯМОВА

Зійшов на землю Богом благословенний 2024 рік. Не помилюся, якщо скажу, що це рік наших надій на закінчення війни, на остаточну Перемогу України над імперією зла і сваволі. Наші сини і доньки, батьки і друзі – всі, хто нині бореться за нашу свободу і мирне небо над рідною землею, мужньо воюють на фронті в будь-яку погоду у не-реально важких умовах... Отже, і ми в тилу не маємо права сидіти, склавши руки. Хто де, а ми на культурному фронті стараємося приблизити цей священний день для всього українського народу, зокрема, і Європи – в цілому.

У кривавій боротьбі з жорстоким та підступним ворогом Україна виборює право на існування. Нас намагаються залякати, зламати, посіяти страх і зневіру, розбрат і протистояння між людьми... Тому актуальним постає питання збереження українського духу, національної свідомості, самобутньої культури. Адже полум'яне слово і натхненна пісня завжди були духовною зброєю у важкі часи, важливим чинником формування національної ідентичності.

Згадаймо Лесю Українку, яка стала в авангарді активістів, що відстоювали українську мову й підносили нашу літературу до світового рівня. Дороговказом кожного із нас мають стати її невмирущі слова:

Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.

Отож, дорогі мої друзі — учасники альманаху «Джерельні дзвони», не тільки ювілейного 30-го випуску, але й усіх попередніх видань, і шановні наші прихильники та читачі, щиро любім свою рідну українську мову, поважаймо її, популяризуймо, виховуймо у цьому ж дусі наше молоде покоління, бо там, де живе українська мова, там і живе Українська незалежна держава. Мова для народу є його скарбницею, живою криницею людського духу. Рідна мова утворює невидимий зв'язок між усіма поколіннями минулого та майбутнього.

Тому, дорогі мої друзі, єднаймося!
Тримаймося! Разом до Перемоги!
СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

*З великою повагою і любов'ю
Ваша Марія Боєчко з Ковалівки.*

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА

З вірою у Перемогу (М.Боечко).....	3
------------------------------------	---

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»

Андрійчук Назарій Володимирович	
Біленчук Анна Дмитрівна	12
Боднар Анна Михайлівна	15
Боечко Марія Іванівна	21
Братівник Богдан Васильович	30
Бритвак Галина Дмитрівна	37
Василишин-Пісак Лілія Михайлівна	45
Війтенко Іван Дмитрович	50
Вінтоняк Дмитро Миколайович.....	56
Гаєвий Микола Якович	65
Ганишевська Мирослава Василівна	70
Гінчицький Ігор Антонович	77
Глаголюк Василь Петрович.....	79
Грушак Марія Андріївна	81
Гуменюк Марія Григорівна	91
Гуменюк Надія Миколаївна.....	97

Задорожняк Юрій Петрович	100
Іваничук Ростислав Романович.....	102
Іванюк Любов Богданівна	110
Клапчук Богдан Степанович.....	114
Кметюк Надія Дмитрівна.....	123
Лесюк Микола Петрович.....	131
Михайлищук Василь Петрович	134
Надвірнянський Руслан Зіновійович	138
Осадчий Анатолій Іванович	147
Павлюк Михайло Дмитрович	151
Пиріг Ірина Юріївна	153
Руданець Ольга Іванівна	162
Соловко-Калинюк Марія Михайлівна	168
Струк Ярослава Дмитрівна.....	176
Тимофіїв Наталія Іванівна.....	180
Ющак Уляна Мирославівна.....	186

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

Андрейчук Марія Андріївна.....	192
Барнецька Оксана Іванівна	197
Довганюк Василь Петрович	205
Долінська Юлія Василівна	211
Досінчук Любов Олексіївна.....	217
Дутчак Любов Петрівна	223
Книжко Богдан Кіндратович	232
Косюк Ганна Іванівна	235

Костюк Любов Богданівна.....	244
Одосій Людмила Василівна	251
Рачук Ольга Григорівна.....	257
Сав'юк Ганна Іванівна	264
Стримбіцька Марія Василівна.....	272
Шепетюк Марія Михайлівна.....	280

ЛІТЕРАТУРНЕ ОБ'ЄДНАННЯ «КОСМАЦЬКИЙ ЕДЕЛЬВЕЙС»

Болтиш Олексій Юрійович	287
Данилів Ганна Дмитрівна	291
Линдюк Кирило Кирилович	299
Остафійчук Анна Іванівна.....	304
Подоляк Ганна Василівна	312
Янкощук Параска Дмитрівна.....	318

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

Геник-Левицька Анна Дмитрівна.....	322
Геник Марія Антонівна	333
Дутчак Олена Іванівна	340
Клим'юк Оксана Степанівна.....	342
Манжуєва Надія Антонівна	346
Тимофій Ганна Петрівна	353

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

Бакай Йосип Олексійович	359
Коризма Галина Казимирівна	367
Косовська Олександра Степанівна	376
Михайлюк Олександра Василівна	379
Прокопів Галина Олексіївна	389
Савчук Микола Васильович	394
Ямборак Ірина-Орися Борисівна	400

НОВІ ІМЕНА В «ДД-30»

Андріяшко Андрій Миколайович	406
Гураль Лілія Михайлівна	413
Марчук Ольга Леонідівна.....	419
Микитюк Діана Михайлівна.....	425
Сметанюк Оксана Богданівна	428
Тимофіїв Михайло Миколайович	435

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Коломиє моя, я твоя	446
Лебеді	448
Ой літа, мої літа.....	450
Страждальна МАТИ-УКРАЇНА	452
Пісня про Ковалівку	454
Україно моя, берегине.....	456

Післямова	458
------------------------	------------

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 30

“Писаний Камінь”

Косів

2024

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 05.02.24. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 300 прим. Замовне 613.

Упорядкування і редакція
Комп'ютерний редактор
Відповідальний за друк
Музичний редактор
Художник
Кур'єр і водій

Марія Боєчко
Віталій Стефурак
Михайло Павлюк
Мирослав Ільків
Олег Лобурак
Іван Боєчко

Б 76 **Джерельні дзвони – 30**/Альманах – Косів:
Писаний камінь, 2024. – 464 с. 16 кол.

2001. Ковалівка.

Верхній Березань.
28.07.2004.

Ковалівка
28.07.2009

Ковалівка
28.07.2009

РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 30"

Марія
Боечко

Михайло
Павлюк

Віталій
Стефурак

Мирослав
Ільків

Олег
Лобурак

Іван
Боечко